

robin cook

BEYON

BEYİN
Robin Cook

BİRİNCİ BOLUM

7 Mart

Katherine Collins kaldırım üstündeki uc basamağı çıkarken ayakları geri geri gidiyordu. Paslanmaz çelik çerçeveli cam kapıyı itti, ama açamadı. Basını geriye atıp kapının yanındaki duvara çakılı, «New York Kenti Sağlık Merkezi» yazan kabartma tabelayı okurken, «Buradan içeri adimlerini atanlar tüm umutlarınızı yitirin» yazılmasının daha uygun olacağını düşündü.

Mart ayının sabah güneşi gözlerini kamastırmıyordu. İçindeki durtu buradan kacıpevinin huzurlu havasına sığınmasını söylüyordu. Dünyada en son gitmek istediği yer hastaneydi. Fakat geri donmesine fırsat kalmadan, basamakları çıkan bazı hastalar, yanından geçerek hiç duraksamadan ana klinik merkezine acılan kapıyı çekip birdenbire dehşet veren o koca binanın içinde gözden kayboluverdiler.

Katherine gözlerini kapatıp bir an aptallığına hayret etti. Tabii ya, kliniğin kapılan dışı acılıyordu. Omuzuna astığı çantasını kolunun altına sıkıştırarak kapıyı çekip açtı ve cehennem dünyasına daldı.

Katherine'i rahatsız eden ilk şey koku oldu. Yirmi yıllık yaşamında böylesine iğrenç koku duymamıştı. Deodorant ve alkol karışımı koku duvarlara sinmişti. Katherine alkolün mikropları, deodorantın da hastalıkların biyolojik kokularını bastırmak için serpiştiğini düşünüyordu. Pis kokunun üstüne saldırması, Katherine'in kendisini kandırma çabasının kırıntılarını da silip götürdü. Hastaneye ilk kez birkaç ay önce gelmişti. O güne dek sağlığının bozulabileceğini aklından geçirmiyordu. Şimdi kliniğin kapısından adımını atar atmaz burnuna dolan kokular, son zamanlarda sağlığının bozulduğunu tüm siddetiyle bilinç düzeyine çıkardı. Dudaklarını ısırıp duygularını baskı altına almaya çalışarak asansörlere doğru yürüdü.

Katherine hastanedeki kalabalıktan nefret ederdi. İnsanların soluklarından, öksürüklerinden ve yanından geçerlerken kendisine değmelerinden sakınmak için bir kovanın içinde saklanmayı yeğliyordu. Eğri büğrü yüzlere, pul pul kabaran kızarıklıklara ve irin sızan yaralara bakmakta zorluk çekirdi. Asansörün içi daha feciydi. Birbirine yapışan sekilsiz topluluğu görünce, Brueghel'in tablolarındaki insanları a-nımsadı. Çevresindeki kalabalığı görmek için gözlerini kat göstergesi ışıklarına dikip, içinden Jinekoloji Kliniğindeki danışma görevlisiyle yapacağı konuşmayı yinelemeye başladı. «Merhaba, adım Katherine Collins. Üniversite öğrencisiyim. Buraya dört kez geldim. Sağlık sorunlarımı aile doktorumuzla görüşmek üzere evime dönüyorum. Jinekoloji raporlarımın kopyalarını almak istiyorum,» diyecekti.

Her şey, çok basit görünüyordu. Katherine gözlerini asansörcüye çevirdi. Adamın kocaman, ablak bir yüzü vardı. Basını yana çevirince, kafa yapısının yamyassı olduğu görünüyordu. Katherine'in gözleri istemeden önündeki eğri büğrü sekle takıldı. Adam üçüncü kata geldiklerini bildirmek için basını çevirince göz göze geldiler. Asansörcünün gözlerinden biri yana kaymış, diğeryise kötülük dolu bakışlarla Katherine dikilmisti. Kız yüzünün kızardığını hissederek bakışlarını adamdan kaçırdı. Dri, sisman, kıllı bir erkek duran katta inerken, Katherine'i kabaca yana itti. Düşmemek için elini asansörün duvarına dayayan Katherine, yanında duran sarı saçlı, beş yaşlarındaki çocuğa baktı. Çocuğun gözlerinden biri menekse rengi kocaman kat kat tümörün altında kalmıştı; yeşil olan diğeryise kendisine gülümsüyordu.

Asansörün kapıları kapandı, yine harekete geçti. Katherine basının döndüğünü hissediyordu. Bir ay önce geçirdiği iki baş dönmesi krizine benzemiyordu bu, ama yine de asansörün içindeki boğucu atmosferde korku vericiydi. Gözlerini kapatıp kapalı yerlerde kalmaktan duyduğu korkuyu yenmeye çalıştı. Arkasında öksüren hastanın sıcak soluğu ensesine vuruyordu. Asansör durdu. Kapılar açıldı. Katherine kliniğin dördüncü katında asansörden indi. Arkasından kendisini iteleyeni insanların geçmeleri için gidip duvara yaslandı. Baş dönmesi hızla geçiyordu. Kendisini iyi hissetmeye başlayınca, yirmi yıl önce açık yeşile boyanmış koridorda sola dönüp yürümeye başladı.

Koridor Jinekoloji Kliniğinin geniş ana bekleme salonuna açılıyordu. İçeri hastalardan, çocuklardan ve sigara dumanından durulmaz haldeydi. Katherine salondan geçip sağ yandaki köşeye yürüdü. Üniversite kliniği ana salon gibi döşenmediği halde, tüm kolejlere ve hastane görevlilerine hizmet eden ayrı bir bekleme odasına sahipti. Katherine salondan içeri girince, parlak nikel ve plastik deri kaplı koltuklara oturmuş ve hepsi sinirli hareketlerle ellerindeki eski tarihli dergileri karıştıran yedi kadın gördü. Danışma bankosunun arkasında, yassı göğsüne özenle iğnelenmiş etiketten a-dının Ellen Cohen olduğu anlaşılan, yüz hatları sivri, teni solgun, saçları boyalı, yirmi beş yaşlarında, ufak tefek bir kadın oturuyordu. Katherine bankoya yaklaşıırken basını kaldırıp ona baktı.

«Merhaba, adım Katherine Collins...» diye söze başlayınca, sesinin amaçladığı ısrarcı tondan yoksun olduğunu fark etti. Aslında istediğini açıklayıp sözlerini bitirdikten sonra, âdeta yalvarırcasına konuştüğünü anladı.

Danışma görevlisi bir an Katherine'nin yüzüne baktı. «Raporlarınızı mı istiyorsunuz?» diye soran sesinde horgörü ve saskınlık vardı. Katherine gülümsemeye çalışarak basını salladı.

Ellen Cohen sert ve otoriter bir sesle, «Bu konu hakkında Bayan Blackman'e danışmanız gerek. Lütfen oturup bekleyin,» dedi. Katherine arkasını dönüp bankoya en yakın koltuğa oturdu. Danışma görevlisi dosya dolabından Katherine'nin klinik kartını bulup çıkardı. Sonra muayene odalarına açılan kapıların birinden içeri girip gözden kayboldu.

Katherine farkında olmadan parlak kahverengi saçlarını eliyle düzelterek sol omuzundan aşağı çekistirmeye başladı. Sıkıntı içinde bulunduğu zamanlar hep bu hareketi yapmaya alışmıştı. Parlak, dikkatli, gri mavi gözleri olan çekici, hoş bir genç kadındı. Boyu bir altmış beş olduğu halde, enerji dolu kişiliğinden dolayı daha uzun boylu gösteriyordu. Dürüst ve açık sözlülüğü, kolejdeki tüm arkadaşları tarafından sevilen ve aranan biri olmasını sağlamıştı. Tek çocuklarını çok seven ana babasıysa kızlarının New York gibi vahşi bir kentte basına bir şey gelmesinden endişe ediyorlardı. Katherine anne ve babasının kendisine gösterdiği ilgi ve aşırı koruma duygusundan kurtulup kişiliğini kanıtlamak için New York'ta bir koleje devam etmeyi yeğlemişti. Son zamanlarda su hastalığa yakalanıncaya dek anne ve babasının uyanlarını kulak ardı etmeyi basarmıştı. New York'un yaşam dolu havasına ayak uydurup kenti sevmişti.

Danışma görevlisi muayene odasından çıkıp daktilo makinesinin basına geçti.

Katherine gizlice gözlerini bekleme odasının içinde gezdirerek baslarını önlerine eğmiş, koyun sürüsü gibi beklesen kadınlara baktı, Ve muayene edilmeyi beklemediğini düşünüp Tanrıya şükür etti. Dört kez bu tatsız olaya katlanmak zorunda kalmıştı. En son dört hafta önce buraya gelmişti. Aslında Massachusetts,

Weston'a geri dönüp ilk muayene olduğu Dr. VWilson'a görünmeyi yeğlerdi. Dr. VWilson klinikteki doktorlardan daha yaşlı ve muayenenin u-tandıncı durumunu espirileriyle dayanılır hale getirmesini bilecek kadar da tecrübeliydi. Oysa klinikteki çalışma düzeni baskaydı. Genellikle soğuk ve kent hastanelerinde görülen ilgisizlikle doluydu. Buraya her gelisinde âdeta bir karabasanın içine düşüyordu. Fakat Katherine hastalanıncaya dek bağımsızlık duygusunun zorlamasıyla buraya gelmekte ısrar etmişti.

Koyu siyah saçlarını ensesinde sıkı topuz halinde toplamış, tıknaz, kırk beş yaşlarında görünen bashemsire Bayan Blackman odaların birinden dışarı çıktı. Profesyonel titizlikle kolalanmış üniformasında en ufak leke yoktu. Kadının soğuk davranışları, on bir yıldır çalıştığı Sağlık Merkezini nasıl ustalıkla yönettiğini yansıtıyordu.

Danışma görevlisi. Bayan Blackman ile fı-sırdasırken, Katherine kendi adından söz edildiğini duydu. Hemsire basını sallayarak dönüp bir an kendisinden yana baktı. Bayan Black-man'ın koyu kahverengi gözlerindeki sıcaklık, kadının soğuk dış görünüşüne hiç uymuyordu. Birdenbire Katherine bashemsirenin hastane dışında çok daha iyi davranacağını düşündü.

Fakat Bayan Blackman, Katherine ile konuşmadı. Eğilip Ellen Cohen'nin kulağına bir seyler fısıldadıktan sonra yine muayene odasına girip gözden kayboldu. Katherine yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Göz göre göre kendisine aldırmadıklarım belli etmişlerdi. Klinik personeli onun özel doktoruna muayene olmayı yeğlemesini hoş karşılamadıklarını davranışlarıyla açıkça belirtiyorlardı.

Sinirli bir tavırla uzanıp bir yıl öncesine ait, kapakları yırtılmış Laolles Home Joitmoi dergisini eline alarak görmeyen gözlerle baktı.

Bu gece habersizce eve dönünce, anne ve babasının ne denli sevineceklerini düşünerek oyalanmaya çalıştı. Evdeki eski odasından içeri girişini düşledi. Geçen Noel'den beri evine gitmemisti. Ama odasını bıraktığı gibi, sarı yatak örtüsüne uygun perdeleri ve çocukluğundan bu yana annesinin özenle sakladığı oyuncak-larıyla süslü bulacağını biliyordu. Annesinin güven dolu havasını gözlerinin önüne getirince, eve dönüşümü aileme haber versem mi, diye düşündü. Haber verecek olursa anne ve baba-sının, Logan Havalanma kendisini karşılamaya geleceklerini biliyordu. Belki de eve dönüşünün nedenlerini açıklaması için telefonda kendisini; sıkıstıracaktı. Katherine ise hastalığını onlarla yüz yüze konuşmak istiyordu.

Yirmi dakika sonra Bayan Blackman yine ortaya çıktı ve danışma görevlisinin yanına gidip alçak sesle konuştu. Katherine elindeki dergiye dalmış gibi davranıp kadını görmezden geldi. Sonunda hemsire danışma görevlisine söyleyeceklerini bitirip Katherine'nin yanına geldi.

Bayan Blackman hafifçe hosnutsuzluğunu belirten bir sesle, «Bayan Collins?» diye sordu.

Katherine basını kaldırıp baktı.

«Klinik raporlarınızı istediğinizi öğrendim.»

Elindeki dergiyi sehpanın üstüne bırakan-Katherine, «Evet doğru,» diye yanıtladı.

«Bizim tedavimizden memnun kalmadınız mı?»

«Hayır, hayır. Evime dönüyorum da... Aile doktorumuzla görüşeceğim. Raporları da yanımda götürmek istedim.»

«Çok garip,» diye Bayan Blackman söylendi. «Raporları yalnız doktorlar istedikleri zaman yollarız.»

«Bu gece evime dönüyorum. Raporları beraberimde götüreceğim. Eğer doktorum onlara gerek duyacak olursa, bana postalanmalarını beklemek istemiyorum.»

«Sağlık Merkezindeki düzen değişiktir.»

«Fakat sağlık raporlarımı almak benim hakkım.»

Ağzından çıkan son sözlerden sonraki u-zun sessizlik Katherine'ı rahatsız etti. Kızcağz bu denli ısrarcı davranmaya alışıktı değil. Bayan Blackman sımırık çocukla basetmeye çalışan annenin hoşgörüsüyle yüzüne bakıyordu. Katherine de bakışlarını Bayan Blackman'-nin koyu gözlerine dikmişti.

Birdenbire Bayan Blackman, «Doktorla konuşmamız gerek,» dedi. Yanıt beklemeden, Katherine'nin yanından ayrılıp yandaki kapılardan birini iterek gözden kayboldu.

Katherine içini çekip çevresine bakındı. Diğer hastalar da, klinik personeli gibi, normal protokol düzenini bozmak istediği için horgö-rülü usançla ona bakıyorlardı.

Katherine herkesten şüphe etmekle paranoyak gibi davrandığına kendini inandırıp sinirlerini hâkim olmaya çalıştı. Diğer kadınların bakışlarını üstünde hissederek elindeki dergiyi okur gibi davrandı.. Kaplumbağa gibi kabuğuna çekilip bekleme o-dasından kaçmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Zaman ağır ağır ilerliyordu. Sırası gelen bazı hastaları muayene odasına çağırıyorlardı. Kendisine aldırış etmedikleri belliydi.

Kırk beş dakika sonra burusuk beyaz ceket ve pantolonlu klinik doktorlarından birisi elinde Katherine'nin kartıyla çıkageldi. Danışma görevlisi basıyla kendisini isaret edince, Dr. Harper dosdoğru ona yürüyüp önünde durdu. Kulaklarının üstünden sarkan ve ensesindeki fırça gibi bir tutam kılın arasına karışan üç beş tel saç dışında kafası çıplaktı. Kliniğe daha önceki gelişlerinde Katherine'yi muayene eden doktordu. Katherine onun yarı seffaf lastik eldivenlerin içinde garip görünüşlü, kıllı ellerini ve parmaklarını açık seçik anımsıyordu.

Doktorun gözlerinde biraz sıcaklık ve anlayış görme umuduyla basını kaldırıp yüzüne baktı. Fakat adam karsısında buz gibi duruyordu. Hiç konuşmadan, sol elinde tuttuğu kartı açıp sağ elinin isaret parmağını yazıların altında dolastırarak okumaya başladı. Sanki kürsüde cemaate vaiz vermeye hazırlanan bir rahibe benziyordu.

Katherine bakışlarını yere indirdi. Doktorun pantolonunun sol paçasına kan sıçramıstı. Belin, deki kemerin sağından bir parça lastik tüp, so-lundansa doktorların haberlesme aygıtı sarkıyordu.

Katherine'nin yüzüne bakmadan, «jinekoloji raporlarınızı neden istiyorsunuz?» diye sordu.

16 —

Katilerine verdiği karan yineledi. Dr. Harper elindeki raporun sayfalarını karıştırarak, «Boş yere zaman kaybediyorsunuz,» dedi. «Bu raporlarda fazla bilgi yok. Birkaç olumsuz vajen tahlili... Rahim asınmasından meydana geldiği anlaşılan hafif akıntıdan başka ise yarar bilgi yok. Yani kısacası bu raporun kimseye yararı dokunmayacağını açıklamaya çalışıyorum. Burada bir de kısa süreli mesane iltahabı geçirdiğiniz yazılı.

Ancak sizin de itiraf ettiğiniz gibi, bu belirtilerin cinsel ilişkiden bir gün sonra

başladığına kusku yok...»

Katherine yüzünün utançtan kıpkırmızı kesilip alev alev yandığını hissetti. Bekleme odasındakilerin bu sözleri duyduklarını biliyordu.

«Bakın Bayan Collins, geçirdiğiniz krizlerin jinekolojiyle uzaktan yakından bir ilişkisi

yok. Size nöroloji kliniğine gitmenizi salık veririm.»

«Nörolojiye gittim,» diye Katherine doktorun sözünü kesti, «Ve o raporları aldım.»

Gözlerine dolan yaşlan durdurmaya çabaladı. Genellikle duygusallığa kapılmazdı. Ama ara sıra kendisini ağlayacak gibi hissederdi. Duygularını baskı altına almakta güçlük çekiyordu.

Dr. Harper gözlerini ağır ağır elindeki karttan kaldırdı. Derin bir nefes alıp yarı aralık dudaklarını büzerek soluğunu dışarı koyuverdi. Canı sıkılmıştı. «Bakın Bayan Collins, burada sizi özenle tedavi ettik...»

Katherine adamın gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi. «Bana uygulanan tedaviden yakınmıyorum.» Gözlerine dolan yaşların yanak— 17 —

larından aşağıya akmaması için çırpınıyordu. «Sadece bana ait raporları istiyorum.» «Benim size söylemek istediğim,» diye Dr. Harper konuşmaya devam etti. «Jinekolojik durumunuzda baska doktorlara basurmanıza gerek yok.»

Katherine alçak sesle, «Lütfen,» dedi. «Bana raporlarımı verecek misiniz, yoksa yönetmenliğe mi başvurayım?» Yavaşça basını kaldırıp Dr. Harper'in yüzüne bakarken, parmağıyla gözünden akan yaş sildi.

Sonunda doktor omuzlarını silkti. Elinde tuttuğu raporun bir kopyasını çıkarması için öfkeyle önüne attı. Katherine onun ağzının içinden bir küfür savurduğunu duydu. Veda etmeden, hatta arkasına bile bakmadan muayene bölümüne geçip gözden kayboldu.

Katherine ceketini giyerken, titrediğini ve gözlerinin karardığını hissetti. Danışma bankosunun yanına gidip ayakta durabilmek için masanın kenarına yapıştı. Ufak tefek sarımsın daktiloda yazdığı mektubu bitirene dek Katherine'i görmezden geldi. Kadın makineye zarfı takarken, Katherine varlığını anımsatmaya çalıştı.

Ellen Cohen tedirgin bir sesle, «Pekâlâ, bir dakika bekleyin,» dedi. Zarfın üstünü yazıp mektubu katladı. Dçine soktu. Ağzını kapatıp pulu yapıştırdı. Sonra ayağa kalkıp Katherine'nin e-lindeki kartı aldı ve köseyi dönüp gözden kayboldu. Bu süre içinde bir kez bile Katherine'nin yüzüne bakmamıştı.

Beyin— F : 2

18 —

19 —

Katherine eline büyük sarı zarfı alana kadar iki hasta daha muayene odasına çağrıldı. Sonunda istediği raporları alıp danışmadaki kıza tesekkür etti. Fakat kadın yanıt verme nezaketini göstermedi. Katherine karşılaştığı kaba davranışa aldırmadı. Zarfı koltuğunun altına sıkıştırarak çantasını omuzuna astı, dönüp yarı kosar adımlarla ana bekleme salonundaki kesmekesin içine daldı.

Katherine ağır havada üstüne çöken baş dönmesi ve gözlerinin kararmasını geçistirmek için bir an duraladı. Birdenbire bu fiziksel zorlanmaya, hızlı yürümeye, kolay incinir, nazik duygusal durumu karşı koyamamıştı. Gözleri kararınca, elini uzatıp, bekleme koltuklarından birisinin arkasını tuttu. Kolunun altına sıkıstırdığı zarf kayıp yere düştü. Bacakları bükülürken, oda gözlerinin önünde dönmeye başladı.

Katherine yere düşmeden, koltuklarının altından güçlü kolların kendisini yakalayıp kaldırdığını hissetti. Birisi her şeyin düzeleceğini söyleyerek kendisine güven vermeye çalışıyordu. Eğer koltuğa otursa iyileseceğini söylemek istiyor ama dilini kıpırdatamıyordu. Hayal meyal ayaklarının kukla gibi yere vurarak, koridorda

sürüklenererek tasındığını hissediyordu.

Bir kapıdan geçip küçük bir odaya girdiler. Korkunç baş dönmesi devam ediyordu.

Katherine hastalanacağından ürkünce, buz gibi ter damlaları alnını kapladı. Kendisini bir yere yatırdıkları zaman baş dönmesinin geçtiğini hissetti. Beyaz giysili iki doktor kendisine yardım ediyorlardı. Biraz güçlkle ceketinin kollarından birini çıkarıp kolunu lastikle sıktilar. Katherine

kalabalık bekleme odasındaki meraklı gözlerden uzak olduğuna sükür etti.

Gözlerini kırpıstırdı. «Sanırım iyilestim.» Doktorlardan biri, «Dyi,» dedi. «Simdi size iğne yapacağız.» «Ne?»

«Sizi sakinlestirecek bir ilâç.» Katherine dirseğinin iç tarafına iğnenin battığını, koluna bağladıkları lastik bant yüzünden nabzının parmak uçlarında attığını duydu. «Artık kendimi çok iyi hissediyorum,» diye karşı koydu. Basını çevirince iğnenin sıringasına basan eli gördü. Dki doktor da üstüne eğilmislerdi.

Katherine yineledi. «Kendimi çok iyi hissediyorum.»

Dki doktor yanıt vermeden yüzüne bakıp yattığı yerden kalmaması için elleriyle gövdesini tuttular.

«Dnanın kendimi çok iyi hissediyorum.» Gözlerini bir doktordan diğerine çevirdi. Adam-; lardan birinin, Katherine'nin o güne dek gördüğü en güzel zümrüt yesili gözleri vardı. Katherine yattığı yerden kalkmaya çalısınca, doktor kendisini sıkıca yere bastırdı.

Birdenbire Katherine'nin gözleri karardı. Sanki doktor' kendisinden uzaklaşıyordu.

Aynı anda kulaklarında bir çınlama başladı. Vücudu ağırlasmıstı.

«Kendimi çok...» Katherine'nin sesi bo-ğuklaşmış, dudakları güçlükle kımıldıyordu. Bası yana kaydı. Malzeme odasına yattığını gördü, sonra karanlıklara daldı.

21

—

DKDNCD BÖLÜM

14 Mart

Bay ve Bayan VWilbur Collins birbirlerine dayanmış, kapının açılmasını bekliyorlardı. A-nahtar kilide uymayınca, yönetici bunun 92 numaraya ait olup olmadığını inceledi. Deliğe ters soktuğunu anlayınca da yine denedi. Kapı açılınca, adam nezaketle kenara çekilip üniversitenin kızlar bölümü dekanının içeri girmesini bekledi.

Derken ufak tefek, sinirli el kol hareketleri yapan, elli yaşlarında bir kadındı. «Güzel bir daire,» dedi. Kendisini baskı altında hissettiği belli oluyordu. Bay ve Bayan VWilbur Collins, New York Kenti Emniyet Örgütünden iki üniformalı polis, dekanın arkasından odaya girdiler.

Tek yatak odalı, ilanlarda nehire bakan manzarası olduğu iddia edilen, küçük bir daireydi. Evet, kutu gibi minik banyo penceresinden bakınca nehir görünüyordu. Dki polis ellerini arkalarına kavuşturmuş duruyorlardı. Elli iki yaşındaki Bayan Collins odanın içinde bulacaklarından korkarak kapının önünde durmuş, içeri girmekten çekiniyordu.

Bay Collins ise topatlayarak' odanın ortasına yürüdü. 1952 yılında yakalandığı çocuk felci sağ bacağının alt kısmını etkilemiş, fakat kurnaz iş zekâsına zarar verememisti. Elli beş yaşında, First National City Bank, Boston Dmparatorluğunun ikinci adamıydı. Karsısındakilerden saygı ve eylem bekleyen bir kisiliğe sahipti.

Dekan, «Kızınız bir hafta önce ortadan yok olduğuna göre, belki kısa bir tatile çıkmamıştır,» dedi. Bayan Collins çaresizlikle ellerini ovuşturdu. «Keske Katherine'nin New York'a gelmesine izin vermeseydik.» Bay Collins yapılan yorumlara kulak asma dan, yatak odasına yürüyüp içeri baktı. «Valizi yatağın üstünde.»

Dekan, «Bu iyiye isaret. Öğrencilerimizden çoğu disipline tepki göstermek için birkaç gün okuldan uzaklaşırlar,» dedi.

Bay Collins, «Eğer Katilerine gitseydi, valizini de beraber götürürdü,» diye belirtti.

«Hem pazar günü bize telefon ederdi. Her pazar bize telefon eder.»

«Ben tecrübelerime dayanarak, bazı öğrencilerimizin birdenbire bası boş kalmak istediklerini bilirim. Hatta Katherine gibi iyi öğrenciler bile, zaman zaman rahat nefes almak isterler.»

«Katherine herkese benzemez,» diyen Bay Collins banyoya girip gözden kayboldu.

Yerlerinden kıpırdamadan duran polislerden destek beklercesine dekan gözlerini yuvalarında döndürdü.

Bay Collins topallayarak oturma odasına

22 —

(İOfitlıı. Kesinlikle, «Hiçbir yere gitmemis,» dedi.

Bayan Collins içinde kabaran endiseyle, «Ne demek istiyorsun, canım?» diye sordu.

«Az önce söylediğimi. Bunları yanına almadan hiçbir yere gitmez.» Elindeki yarısı kullanılmış doğum kontrol haplarını divanın üstüne fırlattı. «Kızımız New York'ta bir yerde. Ve onun bir an önce bulunmasını istiyorum.» Gözlerini polislere dikip baktı.

«Bana bakın hemen eyleme geçmelisiniz.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

15 Nisan

Or. Martin Philips basını kontrol odasının duvarına dayadı. Duvarın serinliği iyi gelmişti. Önünde, dört tane üçüncü sınıf tıp öğrencisi cam bölmeye dayanmışlar, hayretler içinde, hastanın beyin röntgeni çekilmesine hazırlanmasını izliyorlardı. Radyoloji derslerinin ilk gününe nöroradyoloji konusuyla basıyorlardı. Philips onları, önce beyin sinirlerini algılayan aleti görüp etkilenmeleri için buraya getirmisti. Çünkü bazı tıp öğrencileri zaman zaman çok fazla bildiklerini sanıp bilgiçlik taslıyorlardı.

Dzleme odasındaki teknisyen eğilmiş, dev simit şeklindeki Bilgisayar Beyin Tomografi

(BBT) aygıtını hastanın basına yerleştirmeye çalışıyordu.

Philips masanın üstünde duran hastanın kartını ve istek formunu alıp klinik bilgiler için ikisini de dikkatle inceledi.

Philips öğrencilere, «Hastanın adı Schil-ler,» dedi. Camlı bölmenin ardındaki hazırlıklara kendilerini kaptıran öğrenciler, o konuşurken dönüp yüzüne bakmadılar bile.

«Baslıca yakınması, sağ kol ve bacağındaki uyusukluk. Kırk

24 —

25 —

yedi yaşında.» Philips hastaya baktı. Edindiği tecrübeleriyle, adamcağızın büyük bir korkunun pençesinde kıvrandığını biliyordu.

Dzleme odasındaki teknisyen masayı harekete geçirirken, Philips elindeki istek formu ve hasta raporunu üstüne bıraktı. Hastanın bası yutulurcasına yavaşça aygıtın büyük deliğinden içeri kaydı. Kafanın durumuna son kez dikkatle bakan teknisyen dönüp kumanda odasına girdi.

Philips, «Pekâlâ, biraz pencerenin önünden çekilin,» dedi. Dört tıp öğrencisi oyalanmadan isteğini yerine getirdiler. Harekete geçmeyi beklerken ışıkları yanıp sönen bilgisayarın yanına geldiler. Philips'in tahmin ettiği gibi çocuklar gösteriden çok etkilenmişlerdi.

Teknisyen haberleşme kapısını açıp mikrofonu eline aldı. «Bay Schiller, hiç kımıldamadan yatın. Sakın kımıldamayın.» Teknisyen isaret parmağıyla kumanda panelindeki baslama düğmesine bastı. Dzleme odasında yatan Bay Schiller'in basının çevresindeki kocaman simit şeklindeki aygıt birdenbire belirli aralıklarla dev bir saatin mekanik çarkı gibi dönmeye başladı. Hastanın kulaklarını tırmalayan korkunç gürültüyü, camın diğer yanında kalanlar duymuyorlardı.

«Simdi izlediğiniz bu aygıt,» diye açıkladı Martin. «Her dönüş açısında iki yüz kırk ayrı röntgen çekmektedir.»

Tıp öğrencilerinden biri arkadaşlarına anlamadığını isaret etti. Martin bu hareketi

görmezliğe geldi. Ellerini yüzüne kapatıp parmaklarıyla gözkapaklarına bastırdı. Sonra

özenle

sakaklarını ovuşturdu. Sabah kahvesini içeme-diği için kendisini sersem gibi hissediyordu. Genellikle hastanenin kafeteryasına uğrayıp kahve içerdi. Fakat bu sabah tıp öğrencilerine erken saatte dersi vardı. Ve bu alışkanlığını yerine getirecek vakit bulamamıştı. Dr. Martin Philips nöroradyoloji bölümü basasistanıydı. Nöroradyoloji konusuna ilk kez başlayacak tıp öğrencileriyle yakından ilgilenmek isterdi. Bu gereksiz zorlanması, araştırmalarına ayırdığı saatleri kısıtladığı için basına belâ olmaya başlamıştı. Dlk yirmi bes, otuz deste beyin anatomisi hakkında bitmez tükenmez bilgileriyle öğrencileri etkisi altına almaktan keyif duymuştu. Fakat artık dersler çekiciliğini yitirmişti. Simdi özellikle çok zeki bir öğrenci karsısına çıkınca zevk alıyordu. Ve nöroradyoloji dalında böyle uyanık öğrencilere de pek sık rastlanmıyordu.

Birkaç dakika sonra, simit şeklindeki aygıtın dönmesi durdu ve bilgisayar harekete geçti. Bilim kurgu filmlerindeki kumanda panellerine benzeyen ilginç bir aletti. Ellerine bakıp parmağının kenarındaki seytan tırnağını koparmaya çalışan Philips'ten baska herkes, gözlerini hastadan çevirip ışıkları yanan sönen makineye dikmişlerdi.

Philips'in rolünü üstelenmeye hevesli teknisyen söze başladı. «Gördüğünüz bilgisayar son otuz saniyede röntgeni alınan kırk üç bin iki yüz dokunun yoğunluk ölçülerinin denklemlerini çözmektedir.» Philips adamı basını sallayarak yüreklendiriyordu. Aslında öğrencilerine, akademik konferanslarının dışında, nöro— 26 —

27 —

radyolojide görevli çok iyi yetistirilmiş yetenekli teknisyenler tarafından ders verilmesini yeğlerdi.

Philips basını kaldırıp bilgisayarın önünde büyülenmişçesine duran öğrencilere baktı. Sonra bakışlarını kursunlu cama doğru döndürünce, Bay Schiller'in çıplak ayaklarını gördü. Bir an bu dramın açığa çıkmasında en büyük yardımı olan hasta unutulmuştu. Öğrenciler aygıtları daha ilginç bulmuşlardı.

Philips ilkyardıml dolabının üstündeki aynada görüntüsünü inceledi. Daha traş olamamış, bir günlük sakalı fırça gibi uzamıştı. Bölümde çalışanlardan bir saat erken gelip ameliyat soyunma odasında traş olmayı âdet edinmişti. Sabah erken kalkıp biraz kostuktan sonra, hastanede duş yaparak traş olur ve kafeteryada kahve içerdi. Bu düzen içinde, rahatsız edilmeden araştırmalarına iki saat ayırabiliyordu.

Hâlâ aynaya bakan Philips parmaklarını sık açık sarı saçlarının arasında dolastırıldı. Saçlarının uçları ve dipleri arasında belirli renk farkı vardı. Bpzi hemşirelerin saçlarını boyuyor diye kendisiyle sakalasmaları bu yüzdendi. A-ma gerçek olmaktan çok uzak bir sakaydı bu. Philips görünüsüne hiç özen göstermezdi. Hastane berberine uğrayacak zaman bulamazsa, saçlarını bile kendi keserdi. Görünüsüne özen göstermediği halde Martin yakışıklı bir erkekti. Kırk bir yaşındaydı. Ağzının ve gözlerinin yanında beliren çizgiler, yüzünün çocuksu görüsüne olgun bir ifade verdiğinden çok çekici olmuştı. Simdi daha erkeksi çekiciliğe sahipti. Hastalarından birisi, kendisine doktordan çok

TV'deki kovboylara benzediğini söylemekte haksız değildi. Philips bu iltifattan çok hoslan-mıştı. Uzun boyu, atletik vücut yapısı, köseli yüzünün üstündeki düzgün burnu ve sert ağı-zıyla, bilimadamına pek benzemiyordu gerçekten. Açık mavi, canlı gözlerinden zekâ fısırdı. 1961 yılında Harvard Üniversitesinin Tıp Bölümünü birincilikle bitirmisti.

Birinci görüntü belirince, konsolun üstündeki katot ısın çıkış hattı canlandı. Görüntüye berraklık kazandırmak için teknisyen telasla camın genişliğini ve yoğunluğunu ayarladı. Tıp öğrencileri sanki nefis bir dizi filmi izleyecek-lermiş gibi, küçük TV ekranının çevresine toplanmış bekliyorlardı. Gözlerinin önüne, kenarı beyaz bordürlü oval ve içinde tanecikler bulunan bir resim serildi. Hastanın kafatasından içerisini gösteren bilgisayar çıkışlı bir görüntüydü bu. Sanki kuş bakışı Bay Schiller'in açılan kafatasından içeriye bakıyorlardı.

Martin saatine baktı. Sekize çeyrek vardı. Dr. Denise Sanger'in bir an önce dershaneye gelip öğrencileri devralmasını bekliyordu. Bu sabah Philips birlikte araştırma yaptığı VWilliam Michaels'la buluşacağı zamanı iple çekmekten baska bir sey düşünemiyordu. Bir gün önce Michaels telefon edip ertesi sabah Philips'e küçük sürpriz hazırladığını söylemişti. Simdi Martin'nin merakı dayanılmaz hale gelmiş, beklemenin verdiği gerilimle içi içini yiyordu. Tam dört yıldır iki erkek, radyolojistin yerini alabilecek, beyin röntgenlerini okuyabilen, bilgisayar programlaması üstünde çalışıyorlardı. Dsin en zor yanı, röntgenlerde beyinin belirli noktala— 28 —
29 —

undaki yoğunluğu doğru değerlendirmesi için bilgisayarı programlayabilmekte. Eğer basarabilirlerse elde edecekleri başarı ve ünün sonu yoktu. Çünkü röntgenlerinin okunma ilkesiyle diğer röntgenlerin okunma ilkesi arasında hiç fark yoktu. Böylece elde edecekleri program, radyolojinin tüm alanlarına uygulanabilecekti. Ve eğer bunu basanlarsa...

Philips sık sık kendisine ait araştırma bö lümü kurduğunu ve Nobel ödülünü kazandığını düşlerdi.

Ekranada diğer görüntü belirince Philips daldığı düşlerden uyandı.

«Bu kesit, bir öncekinden on üç milimetre daha yüksek.» diye açıklama yapan teknisyenin sesi duyuldu. Adam parmağıyla oval seklin alt bölümünü gösterdi. «Burada, istemli hareketleri ve vücudun duruş biçimini düzenleyen bölüm var ve...»

Philips söze karıştı. «Orada bir anormallik görülüyor.»

Bilgisayarın önündeki küçük taburede oturan teknisyen sordu. «Nerede?»

Philips öğrencilerin arasına sıkışıp gösterdi. «Burada.»

Teknisyenin az önce istemli hareketler ve vücudun duruş biçimini düzenleyen bölüm diye tanımladığı noktayı parmağıyla isaret etti. «Beyinciğin sağ yarı küresindeki b,u seffalık anormal. Öteki kısımdaki yoğunluğa esit olması gerekir.»

Öğrencilerden biri sordu. «Nedir o?»

Philips, «Bu durumda ne olduğunu söylemek zor,» dedi. Eğilip sözü edilen noktayı yakından inceledi. «Acaba hastanın yürüyüsünde uyumsuzluk var mı?»

Teknisyen, «Evet,» diye yanıtladı. «Bir hafta sendeleyerek yürümüs.»

Philips geriye çekilip baktı. «Herhalde bir tümör var.»

Bu sözler üzerine ekrandaki masum seffalığa bakan dört tıp öğrencisinin yüzlerinde ansızın duydukları üzüntü yansıdı. Bir yandan, modern tanı teknolojisinin gücüne hayran kalıp keyiflenmişler, öte yandan, herkeste, hatta kendilerinde bile bulunabilecek beyin tümörü fikrinden dehsete düsmüslerdi.

Yeni görüntü bir öncekinin yerini almaya başlamıştı.

«Sakak kemiklerinin aralarındaki boslukta da seffalık var.» Philips telaşla eski görüntünün yerini almaya başlayan yenisini isaret etti. «Gelecek kesitte bunu daha net görmemiz için aradaki farkı belirtecek çalışma yapacağız.»

Teknisyen yerinden kalkıp Bay Schiller'in damarına aradaki farkı belirtecek ilâcı zerk etti.

Nancy McFadden adlı öğrenci sordu. «Fark maddesi ne ise yarar?»

«Beynine giden kan tıkanıklığıauğradığı zaman, tümör ve benzeri bozuklukları kolayca görmemizi sağlar.» Philips koridorun kapısının açıldığını duyunca, kimin geldiğini görmek için basını çevirip baktı.

«Dçinde iyot bulunur mu?»

Philips son soruları duymadı. Çünkü Denise Sanger ekrandaki görüntüye dalmış öğrencilerin arkasından, Martin'e sımsıcacık gülüsle

30 —

31 —

bakarak odadan içeri girmisti.

Üstündeki kısa beyaz ceketini çıkarıp ilkyardıml dolabının yanına astı. Her gün aynı hareketlerle ise başladı. Bu hareketin Philips'e etki-siyse bambaskaydı. Sanger'in üstünde, yakası mavi kurdeleyle bağlı, önü pilili pembe ipek bir bluz vardı. Ceketini asmak için kolunu kaldırınca, göğüsleri ipek kumasın altından öne doğru fırladı. Philips bu sahneyi sanat eserlerinden anlayan bilginin keyfiyle izliyordu. Çünkü Denise'in o güne dek gördüğü kadınların en güzeli olduğunu düşünüyordu. Bir

altmış beş boyunda olduğunu söylediği halde biraz daha kısacaydı. Elli kilo ağırlığında ince bir vücudu ve çok güzel, orta büyüklükle, yuvarlak sert göğüsleri vardı. Açık elâ gözlerinin içinde menevisli gri noktacıklar yüzüne muzip bir ifade veriyordu. Çok az kimse, onun üç yıl önce tıp fakültesini birincilikle bitirdiğine ve yirmi sekiz yaşında olduğuna inanırdı.

Denise ceketini astıktan sonra Philips'in yanından geçerken, hızla ve hafifçe kolunu sıktı. Kadının hareketi o denli anıydı ki, Philips karşılık vermeye fırsat bulamamıştı. Denise ekranın önüne oturup gösterge düğmelerini isteğine göre ayarladı ve öğrencilere

kendisini tanıstırdı. Teknisyen odadan dışarı çıkarken hastaya ilâcın verildiğini söyledi. Göstergeyi yeni çekime göre ayarladı.

Philips öne doğru eğilip Denise'in omuzlarından tuttu ve ekrandaki görüntüyü gösterdi. «Sakağın üstündeki yarıkların arasında sakat bir nokta var, ön taraftaysa iki nokta daha görülüyor.» Tıp öğrencilerine döndü. «Hastanın kartında çok sigara içtiği belirtiliyor. Bu sizin için ne anlama gelir?»

Öğrenciler ekrandaki görüntünün önünde korkudan kıpırdamadan duruyorlardı. Onlar için bu parasız bir açık artırmaydı. En ufak bir ha reketin artırmayı bozmasından korkuyorlardı.

Philips, «Sizlere bir ipucu vereceğim,» dedi. «Baslıca beyin tümörleri genellikle tek olurlar. Oysa vücudun diğer kısımlarında meydana gelen ve metastas adını verdiğimiz tümörler tek ya da çifttirler.»

Öğrencilerden biri sanki TV'deki bilgi yarışmasına katılmış gibi, «Akciğer kanseri,» diye bağırdı. Philips, «Çok güzel,» dedi. «Fakat bu evrede yüzde yüz emin olamayız. Ama ben bu bahse para yatırmaya hazırım.» Tanımlanmadan etkilendiği belli olan öğrencilerden biri, «Hastanın ne kadar ömrü kaldı?» diye sordu.

Philips «Hangi doktor ona bakıyor?» diye sordu.

Denise yanıtladı. «Curt Mannerheim'in beyin cerrahi servisinde.»

«Öyleyse çok yaşamaz,» dedi Martin. «Mannerheim onu hemen bıçak altına yatıracaktır.» Denise telaşla basını çevirdi. «Bu durumda ameliyat yapılamaz.» «Mannerheim'i tanımıyorsun. Eline geçen her şeyi kesip biçer. Özellikle de

tümörleri.» Martin yine Denise'in omuzlarına doğru eğildi. Kadının yeni yıkadığı saçlarının temiz kokusunu içine çekti. Profesyonel havaya rağmen. 32 —

Philips içinde cinsel arzuların uyandığını hissedince, kendisini toplamak için Denise'den u-zaklastı.

Birdenbire eliyle odanın diğer kösesini isaret ederek, «Doktor Sanger, sizinle biraz konuşabilir miyim?» dedi.

Denise yüzünde saskın ifadeyle istenileni yerine getirdi.

Philips yüksek sesle söze başladı. «Profesyonel düşünceme göre...» Sonra duraklayıp fısıldamaya başladı. «Bugün çok seksi görünüyorsun.» Denise'in yüzündeki ifade yavaş yavaş değişti.

Söylenenleri anlaması bir dakika sürdü. Sonra nerdeyse gülererek, «Martin, beni hazırlıksız yakaladın. O kadar ciddisin ki, bir hata yaptığımı sandım,» dedi.

«Evet yaptın. Dikkatimi dağıtmak için bu seksi giysiyi giydin.»

«Seksi mi? Boğazıma dek kapalıyım.»

«Senin üstünde her giydiğin seksi duruyor.»

«Seni çapkın, pis ihtiyar seni.»

Martin güldü. Denise haklıydı. Kadını ne zaman görse, elinde olmadan onun çıplak ve ne denli güzel olduğunu düşünüyordu. Altı aydan beri Denise Sanger'le gezdiği halde kendisini lise öğrencisi kadar heyecanlı hissediyordu. Dlk zamanlar aralarındaki ilişkiyi, hastanede duyulmasını istemediklerinden gizli tutmaya çalışmışlardı. Fakat birbirlerini iyice tanıyıp duygularından emin olunca ve aralarındaki yaş farkının da sorun olması ortadan kalkınca, ilişkilerini gizlemekten vazgeçmişlerdi. Martin'nin nö

33 —

roradyoloji basasistanı olması ve Denise'in de Dki yıldır radyolojide asistanlık yapması, aralarındaki profesyonel ilişkinin niteliğini, özellikle üç hafta önce Denise'in bu serviste çalışmaya başlamasından beri değiştirmisti. Denise radyolojide asistanlıklarını tamamlayan iki erkekle bilgi yarısına çıkabilecek yetenekteydi. Ve birlikte çalışmaktan çok zevk duyulan bir meslektastı. «Dhtiyar ha?» diye Martin fısıldadı. «Bu sıfat için sana ceza vereceğim. Öğrencilerle sen mesgul olacaksın. Eğer sıkılmaya başladıklarını hissedersen anjiyo odasına yolla. Teorik bilgilere geçmeden onlara yüksek dozda klinik bilgiler yüklemeliyiz.» Sanger basını salladı. Philips fısıldamaya devam ederek, «Hastaya Bilgisayar Beyin Tomografi (BBT) uygulanması bitince odama gel. Belki bir kahve içecek zaman buluruz,» dedi. Denise'in yanıt vermesine fırsat kalmadan, Philips uzun beyaz gömleğini askıdan alıp odadan dışarı çıktı. Ameliyat odaları radyolojiyle aynı kattaydı. Philips tekerlekli sedyelerin üstünde floroskopi muayenesi yapılmasını bekleyen hastaların arasından sıyrılıp ameliyathaneye doğru yürüdü. Röntgen odasına girdi. Geniş bir alanı kaplayan oda bölmelerden oluşuyordu. Bir düzineye yakın ihtisas yapan asistan odanın içine dolmuş çene çalıp kahve içiyorlardı. Röntgen aygıtları yarım saattir çalıştıkları halde günlük röntgen

B
e
y
i
n

—

F

:

3

35 —

34 —

filmleri çığ gibi akmaya başlamışlardı. Önceler* damlalar halinde gelmeye başlayan filmler sonra sel gibi akarlardı. Philips ihtisas yaptığt^ günleri anımsadı. Dhtisasını ülkenin en iyi ve en büyük radyoloji bölümü olan Sağlık Merkezinde yapmıstı. Bu odada günde durmaksızın on iki saat çalıştđđını çok iyi anımsıyordu. Nöroradyoloji bölümünde devamlı çalışmanın teklif edilmesi bu çabalarının ödölüydü. Dhtisasını üstün başarıyla sona erdirince aynı; zamanda Tıp Fakültesinde çalışmasını önermişlerdi. Mesleğinde hızla ilerleyip simdiki durumuna ulaşarak nöroradyoloji bölümünün basasistanı olmuştı.

Philips bir an röntgen okumo odasının ortasında durdu. Röntgen çekme kutularının ö-nündeki buzlu camlara arkadan vuran floresan lambalarının donuk ısıkları, altında duran insanlara mesum bir görünüm veriyordu. Bir an ihtisas yapan öğrencileri, ölü beyazlığında ve göz yuvalarında boşluklar olan iskeletlere benzetti. Philips bu görünümü daha önce neden fark etmediğini merak etti. Ve aynı donuk renkteki kendi ellerine baktı. Kendisini garip şekilde huzursuz hissederek bulunduğu yerden uzaklaştı. Geçen yıldan beri hastanedeki bu sahnelere böyle kötü gözle bakması ilk kez olmuyordu.

Herhalde bunun nedeni içinde biriken duyumsuzluktu. Gün geçtikçe yönetsel görevlerinin artması, kendisini tembelleğe sürüklüyordu. Nöroradyoloji başkanı Tom Brockton elli sekiz yasına bastđđı halde emekliye ayrılmaya niyeti yoktu. Radyoloji başkanı Harold Goldblatt aynı zamanda nörorad

yolojistti. Philips kendi bölümünde göz kamastırıcı yükselisini engelleyen nedenlerin, bilgi yetersizliğinden değil de, üstündeki iki yüksek mevkiin sıkıca tutulmuş olmasından ileri geldiğini biliyordu.

Bir yıldır Philips, elinde olmadan, Sağlık Merkezinden ayrılıp bölüm başkanı olabileceği bir hastaneye geçmeyi düşünüyordu.

Martin ameliyathaneye giden koridora saptı. Ziyaretçilerin' girmeleri yasak olan çift yaylı kadılardan geçip hastaların bulunduğu diğer bir çift yaylı kapıdan içeri girdi. Tekerlekli sedyelerin üstünde endiseyle ameliyat sıralarını bekleyen hastaların arasından geçti. Masa başında oturmuş yeşil ameliyat giysileri içindeki üç hemsire, her doktorun doğru ameliyathaneye gönderilip yanlış ameliyatlara yapılmamasını ayarlıyorlardı. Günün yirmi dört saati en az iki yüz ameliyat yapılan hastanede bu görevi yüklenmek kolay değildi.

Masanın üstüne eğilen Philips sordu. «Hanginiz bana Mannerheim'in hastası hakkında bil gi verecek?»

Üç hemsire baslarını kaldırıp bir ağızdan konuşmaya başladılar. Hastanenin gözde bekâr doktorlarından biri olan Martin, ameliyathanede her zaman coskuyla karşılanırdı. Aynı anda konuştuklarını fark eden hemsireler gülüsmeye başladılar. Ve gösterişli hareketlerle sözü birbirlerine bırakma nezaketini gösterdiler.

Philips geri döner gibi numara yaparak, «Belki bir baskasına sormam daha iyi olacak,» dedi. Sarısın hemsire ona engel olmaya çalıştı.

36 —

37 —

! «Ah hayır.»

Esmer hemşire, «Arkaya çarşaf dolabına geçip rahatça konuşalım,» diye önerdi. Hastanede çekingenliğin kalkıp rahatlamının hüküm sürdüğü tek yer ameliyathaneydi. Philips bu durumu, herkesin bir örnek pijama gibi giysiler içinde

dolmasına, her an karsılaşabilecek yüksek düzeydeki felaket gerilimlerinin yapılan cinsel sakalarla rahatlığa kavuşmasına bağlıydı. Hissedilen duygu her neyse Philips bu havayı çok iyi anımsıyordu. Çünkü radyoloji dalını seçmeye karar vermeden bir yıl cerrahi ihtisası yapmıştı.

Sarınsın hemşire, «Mannerheim'in hangi hastasıyla ilgileniyorsunuz?» diye sordu.

«Marino mu?»

Philips yanıtladı. «Evet.»

«Tam arkanızda duruyor,» diye sarınsın hemşire konuştu.

Philips arkasına dönüp baktı. Dört beş a-dım ilerde, tekerlekli sedyenin üstünde,

örtülerin altında yatan yirmi yaşlarındaki genç kadına baktı. Basını yavaşça Philips'ten yana çevirmesi, ameliyattan önce verilen sakinleştirici ilaçların etkisinde olduğu halde adından söz edildiğini duyduğunu belirtiyordu. Ameliyat sırasını beklerken basındaki saçlar tümünden kazınmıştı. Bu görünüm Philips'e tüyleri yolunmuş bir kusu anımsattı.

Ameliyattan önce röntgenler alınırken, kızı iki kez kısaca görmüştü. Philips şimdi onun ne denli değiştiğini fark ederek sasırmıştı. Kızın böylesine ufak tefek ve narin olduğunu daha önce fark etmemişti. Gözlerinde terk edilmiş bir çocuğun yalvaran ifadesi var

di. Philips'in elinden, basını çevirip hemşirelerle ilgilenmekten başka bir şey gelmiyordu.

Cerrahi bölümünden ayrılıp radyoloji bölümünü seçmesine, bazı hastalara karşı duyduğu acıma hissini yenememesi neden olmuştur.

Hastanın korkularıyla baş başa bırakılmasına kızarak, «Kızı neden ameliyata almadılar?» diye öfkeyle hemşireye sordu.

Sarınsın hemşire yanıtladı. «Mannerheim, Gibson Memorial Hastanesinden bazı özel e-lektrotların gelmesini bekliyor. Beyinden alacağı bölümlerin tesbit edilmesini istiyor.» «Anladım...» Philips sabah programını yeniden düzenlemeye çalıştı. Mannerheim herkesin düzenini bozmakta ustaydı.

«Peki.» Philips hastaların beklediği odaya dönmek üzereydi. «Mannerheim lokalizasyon röntgenlerini isteyince hemen ofisime telefon edin. Böylece birkaç dakika kazanmış olursunuz.»

Geri dönüp yürümeye başlayacakken, traş olması gerektiğini anımsadı. Ve ameliyathane salonuna doğru yürüdü. Tüm yedi buçuk vakaları, ameliyathanelere alındığından, saat sekizi on geç koridorlarda kimseler kalmamıştı. Sadece farkında olmadan kasınarak, hisse senetlerini borsada izleyen adamıyla telefonda konuşan bir doktor vardı. Philips soyunma alanına geçip ameliyathane sorumlusu ihtiyar Tom'un bir dolap sahibi olmasına izin verdiği kilitli dolabını açtı.

Philips traş sabununu köpürtüp yüzüne sürer sürmez, ceketinin cebinde tasıdığı doktorları çağırın elektronik aygıtının zili çalmaya 38 —

39 —

baslayınca, boş bulunup korkudan yerinden sıçradı. Sinirlerinin ne denli gerildiğinin farkında değildi. Yüzündeki köpüklerin almaca sü-rülmemesine dikkat ederek duvardaki telefonu açtı. Sekreteri Helen Walker, VWilliam Micha-els'in odasında kendisini beklediğini haber veriyordu.

Philips benliğini saran yepyeni coskuyla traş olmaya başladı. VWilliams'ın sözünü ettiği sürprizin heyecanı tüm benliğini sarmıstı yine. Yüzüne bolca kolonya sürüp uzun beyaz gömleğini giydi. Ameliyat bekleme salonundan geçerken, telefondaki doktorun hâlâ borsadaki a-damla konuşmayı sürdürdüğünü gördü.

Martin kosarak ofisine geldi. Daktiloda yazı yazan Helen VWalker, önünden rüzgâr gibi geçen patronuna basını kaldırıp hayretle baktı. Masanın üstüne yığılan mektup ve telefon mesajlarını eline alarak yerinden kalkmaya çalışırken, Philips'in oda kapısı gürültüyle çarpılıp kapandı. Kadın omuzlarını silkip yine daktilodaki yazısına devam etti.

Philips soluk soluğa kapıya yaslanıp durdu. Michaels oturmuş, Philips'in radyoloji dergilerinden birinin sayfalarını karıştırıyordu.

Philips heyecanla, «N'aber?» diye sordu.

Michaels yine sırtına kötü dikilmiş, üniversitenin üçüncü sınıfındayken aldığı hafif asınmış tüvit ceketini, giymisti. Otuz yaşında olduğu halde, yirmisinde görünüyordu. Saçları o denli sarıydı ki, Philips'inkiler onunkinin yanında kahverengi kalırdı. Küçük ağız mutluluğunu yansıtarak seytan gibi gülümsüyor, açık mavi gözterinden ısıltılar saçılıyordu.

«Bu ne telas,» dedikten sonra yine elindeki dergiye bakmaya başladı. Philips, «Haydi oradan, benimle daiga geçtiğini biliyorum. Dsin kötü yanı çok da başarılı oluyorsun,» dedi. «Ne demek istediğini...» diye söze başlayan Michaels lafını bitiremedi. Simsek gibi harekete geçen Philips bir adımda odayı asıp Mic-haels'in elindeki dergiyi çekerek aldı.

«Numara yapma, biilyorsun. Helen'e sürprizin olduğunu söylediğin andan beri deliye döndüm. Nerdeyse gece yarısı saat dörtte sana telefon edecektim. Keske etseydim, bunu hak etmistin.»

«Ah, evet sürpriz,» diye Michaels arkadasına takıldı. «Nerdeyse onu unutuyordum.» E-ğilip evrak çantasını karıstırmaya başladı. Bir dakika sonra koyu yesil kâğıda sarılı,, kalın sarı kurdeleyle bağlı ufak bir paket çıkardı.

Martin'in yüzü asıldı. «Bu da nesi?» Yaptıkları araştırmada buldukları verileri ve ulaştıkları noktaları gösteren bilgisayardan çıkmış bazı kâğıtları bekliyordu. Kendisine bir armağan verileceğini asla aklına getirmemisti.

«Dste senin sürprizin,» diyerek Michael e-lindeki paketi Philips'e uzattı. Gözleri armağana dikilen Philips'in uğradığı düş kırıklığı öfkeye dönüşmüştü. «Ne bok yemeye bana armağan aldın?»

Michaels elindeki paketi hâlâ Philips'e uzatmış duruyordu. «Çünkü sen harika iyi bir araştırmacısın. Al sunu.»

Philips elini uzatıp paketi aldı. Geçirdiği soku atlatmış, gösterdiği tepkiden utanmıştı.

40 —

41 —

No hissederse etsin Michael'in duygularını incitmeyi istemezdi. Arkadaşı ne de olsa nazik davranmıştı.

Philips avucundaki bir karış uzunluğunda ve bir parmak enindeki paketi tartarken arkadaşına teşekkür etti.

Michaels, «Paketi açmayacak mısınız?» diye sordu.

Bir an Michaels'in yüzünü inceleyen Philips, «Tabii açacağım, dedi. Bilgisayar Bilimi Bölümünün bu dâhi çocuğunun arkadaşlarına armağanlar dağıtması duyulmuşsey değildi. Bu tutumu onun cimri ya da içtenlikten uzak olduğu anlamına gelmezdi. Araştırmalara kendisini öylesine kaptırmıştı ki, bu gibi incelikleri düşünenecek zamanı yoktu. Aslında dört yıldır birlikte çalıştıkları halde, Philips onu bir kez olsun hastanenin dışında görmemişti. Philips, Michaels'in akıllara durgunluk veren zekâsının hiç durmadan çalıştığını düşünürdü. Ne de olsa yirmi altı yaşında, diğer adayların arasından seçilerek üniversitenin Yapay Akıl Bölümü başkanlığına gelmişti. On dokuz yaşında da Massachusetts Teknik Üniversitesinde doktorasını vermişti.

Michaels sabırsızlıkla, «Haydi açsana,» dedi.

Philips âdeta törenle kurdeleyi çözüp masanın üstündeki döküntülerin arasına attı. Sonra koyu yeşil kâğıdı yırtınca içinden siyah bir kutu çıktı.

Michaels, «Kutunun içinde küçük bir sembol var,» dedi.

«Ya öyle mi?»

«Evet. Biliyorsun psikoloji beyni siyah kutu gibi görür. Dçine bakmam gerek.» Philips hafifçe gülümsedi. Michaels'in ne demek istediğini anlamamıştı. Kutunun kapağını açıp üstündeki ince kâğıdı yırttı. Fleetwood Mac Sirketinin imal ettiği 'Söylentiler' adlı kaseti görünce saskına döndü.

«Bu da ne?» diye Philips gülümsedi. Michaels'in Fleetwood Mac Sirketinden kendisine neden kaset aldığını düşünemiyordu.

«Sembol,» diye Michaels açıkladı. «Dçindekiler kulağına müzikten daha güzel gelecek.» Birdenbire tüm oyun anlam kazanıverdi. Philips kutuyu açıp içindeki kaseti çıkardı. Bu bir müzik kaseti değil, bilgisayar programıydı.

Philips fısıldayarak sordu. «Ne kadar ilerledik?»

«Araştırdığımız her şey içinde.» Martin kulaklarına inanamıyordu. «Olamaz...»

«Bana verdiğin son malzemeyi biliyor musun? Sihir gibi imdadıma yetisti. Yoğunluk ve sınırlama açıklamasının sorununu çözümlendi. Bu program içinde senin verdiğin

araştırma verilerini ve tüm bilgileri birleştirdim. Vereceğin her kafatası röntgenini

suradaki aletin içine koyunca tüm verileri okuyabilir.» Michaels, Phi-lips'in odasının arka tarafını isaret etti. Orada, Philips'in çalışma masasının üstünde, TV boyunda özel olarak yapıldığı belli elektrikli bir aygıt vardı. Ön tarafı düz paslanmaz çelikten yapılmış, kenarlarındaki tutturma mandalları dışarı fırlamıştı. Yukardaki sol köselede program kasetini içine alabilecek bir yarık vardı. Kenar

42 —

İtirından iki elektrik kablosu sarkıyordu. Kablolardan biri bir daktilo makinesine bağlıydı. Diğeriyse bir karış yükseklikte ve yarım metre enindeki, paslanmaz çelikten yapılmış dikdörtgen bir kutudan dışarı sarkıyordu. Bu metal aygıtın önünde röntgen filmlerini içine alan merdaneleri gözükten yarık vardı.

Michaels'in kendisiyle dalga geçmesinden korkan Philips, «Dnanamıyorum,» dedi.

«Biz de inanamıyoruz» diye Michaels itiraf etti. «Her sey birdenbire ortaya çıktı.» Dleri yürüyüp bilgisayarın üstünü sevgiyle oksadı. «Radyoloji filmlerinin değerlendirilmesi ve sorunların çözümlenmesi için yaptığın çalışmalar bize yepyeni bir aygıt gereksinme duyulduğunu açıkladı. Ve iste o aygıt da bu.»

«Dış görünüşü çok sade.»

Michaels, «Genellikle dış görünüşler insanları yanıltır.» dedi. «Bu aygıtın içindeki birimler bilgisayar dünyasında büyük devrim yaratacak.»

«Eğer gerçekten röntgen filmlerini okuya-bilirse, radyoloji alanında neler yaratacağın» düşünsene...»

Michaels, «Hepsini okuyabilecek,» dedi. «Ancak programlamada hâlâ ufak tefek aksilikler var. Simdi geçmiste okuduğun tüm beyin röntgenlerini tekrar programın karsısına çıkaracaksın. Eğer ortaya sorun çıkacak olursa, sanıyorum hatalı olumsuz alanlarda gelişecektir. Bunun anlamıysa, eğer gerçekten patolojik bozukluk varsa, program sana röntgenin normal olduğunu söyleyecektir.»

Philips, «Biz radyolojistler de aynı sorun

43 —

tarla karsılasabiliriz,» dedi.

«Sanırım, program bu sorunu ortadan kaldıracak. Simdi her sey sana bağlı. Aygıtı çalıştırmak için önce bunu aç. Tıp doktorları bile bu basit isi becerebilirler.» Philips, «Hiç süphen olmasın,» dedi. «Fakat fise takabilmek için bir doçente gerek duyuyoruz,» dedi.

Michaels güldü. «Espiri anlayışın gelişiyor. Aygıtı fise takıp sonra programlanmış kaseti merkezi birime sokacaksın. Röntgen filmini la-ser ısınlı göstergeye takınca, sana istediğın bilgileri verecek.»

Philips «Filmin ortama uyması nasıl olacak?» diye sordu.

«Sorun değil. Yalnızca emülsiyon kenarı alt tarafa gelmeli.»

«Peki.» Philips ellerini ovuştururken gururlu bir baba gibi aygıtı süzüyordu. «Hâlâ inanamıyorum.»

Michaels, «Ben de,» dedi. «Dört yıl önce bu denli ilerleyebileceğimiz kimin aklına gelirdi? Haber vermeden Bilgisayar Bilimi Bölümüne gelip yalvararak film tanımlamaya ilgi duyan birini aradığım günü hiç unutamıyorum.»

«Seninle karşılaşmam büyük bir sanstı. O zaman seni hevesli bir öğrenci sanmıştım. Yapay Akıl Bölümünün anlamını bile bilmiyordum.»
Michaels, «Sans her bilimsel asamada büyük rol oynar,» dedi. «Fakat sanstan sonra, şimdi karşılaştığın gibi güçlü bir çalışma zorunlu. Programla birlikte ne kadar çok

film o-kursan o denli iyi olacağını unutma. Bu çalis— 44 —

mu, programdaki aksaklıkların çözümlenmesi kadar programın anlaşılmasına da yarayacaktır.»

Philips, «Bana büyük laflar etme. Yarayacaktır ne anlama geliyor?» diye sordu.

Michaels güldü. «Demek kendi ilâçlarından bazıları hosuna gitmiyor. Bir doktorun anlaşılmaz sözlerden yakınacağını asla düşünmemistim. Yararlı program, öğrenmeye yetenekli anlamına gelir.»

«Yani bu aygıt daha da mı akıllanacak demek istiyorsun?»

«Simdi ne demek istediğimi anladın.» Michaels kapıya doğru yürümeye başladı. «Fakat bu sana kalmış bir is. Aynı modelin radyolojinin diğer alanlarına da uygulanabileceğini unutma. Boş vakitlerinde, sanki boş vaktin varmış gibi, beyin anjiyogramlarını tekrar okumaya basla. Sonra seninle konuşuruz.»

Michaels kapıyı çekip gidince, Philips çalışma masasının yanına giderek röntgen okuma aygıtına baktı. Vakit kaybetmeden çalışmaya atılmayı dört gözle beklediği halde, günlük islerinin buna engel olacağını biliyordu. Helen elinde mektuplar, telefon mesajları ve beyin anjiyografi odalarından birindeki röntgen makinelerinden birisinin doğru dürüst çalışmadığını bildiren neseli haberlerle odadan içeri girdi. Philips istemeyerek yeni oyuncağına arkasını döndü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Lisa Marino?» diye soran sesi duyunca Lisa gözlerini açtı. Carol Bigelow adındaki hemsirenin sadece koyu kahverengi gözlerinden baska bir sey görünmüyordu. Kadının saçları çiçekli bir bonenin altında gizlenmiş, burnu ve ağzı ameliyat maskesiyle örtülmüştü.

Lisa hemsirenin kolunu kaldırıp bileğindeki kimliği yazılı bileziği okuduğunu hissetti. Kol tekrar oksayarak yerine bırakıldı. «Lisa Marino, seni iyilestirmemize hazır mısın?» diye soran Carol ayağıyla tekerlekli sedyenin frenini açtı.

Lisa hemsirenin yüzünü görmeye çalışarak, «Bilmiyorum,» diye korkusunu dile getirdi. Fakat o anda Carol arkasını dönmüştü. Sonra, «Tabii hazırsın,» diyerek sedyeyi iterek yürütmeye başladı.

Lisa yazgısının kendisini beklediği yolculuğa çıkarken, arkasındaki otomatik kapılar kapandı ve koridordan 21 nolu ameliyathaneye doğru gitmeye başladılar. Beyin ameliyatları genellikle 20, 21, 22 ya da 23 nolu dört odalardan birinde yapılırdı. Bu odaların hepsi beyin 46 —

ameliyatlarının gerektirdiği özel aletlerle donatılmıştı. Tavanlardan sarkan Zeiss ameliyat mikroskopları, banda almaya elverişli iç devreli vi-doe sistemleri ve özel ameliyat masaları vardı. Tıp Fakültesi bölüm başkanı ve beyin ameliyatları sefi Dr. Curt

Mannerheim, izleme galerisi bulunan 21 nolu ameliyathaneyi çok severdi.

Usa bu noktaya varınca uyumayı yeğlerdi, ama durum tam tersineydi. Özellikle tüm duygularının keskinleştiğini hissediyordu. Burnuna dolan steril kimyasal kokular bile acıydı. Hâlâ kaçacak zamanım var, diye düşündü. Yataktan kalkıp, kosarak kaçabilirdi. Ameliyat olmak istemiyordu. Aslında kafasına dokunulmasını istemiyordu.

Etrafındaki hareketler durmuştu. Bakışlarını çevirince, hemsirenin köseyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü. Gruplar halinde yürüyerek yanından geçen hastalar vardı. Öğürerek geçen hastalardan birinin başı karabasan gibi sargılar içindeydi. Hademelerden birisi çenesinden tutmuş geri itiyordu. Lisa kendisini bu kesmekesin içinde, sıkışık trafikte yol kenarına park edilmiş arabaya benzetti.

Lisa'nın yanaklarından aşağı gözyaşları süzölmeye başladı. Hastanın durumu kendi gelecekteki yazgısını düşündürmüştü. Basının ortası kabaca kırılıp açılacak ve beynine tecavüz edeceklerdi. Kolu, bacağı gibi dış organlardan birini değil de, kişiliğinin ve ruhunun saklandığı beynini açıp keseceklerdi... Acaba ameliyattan sonra yine aynı insan olabilecek miydi?

Lisa on bir yaşındayken kronik apandisit ameliyatı geçirmisti. Simdi hissettikleriyse o

zamanlar geçirdiği ameliyat korkusunun yanında hiç kalırdı. Eğer hayatını kaybetmezse bile kişiliğini yitireceğine inanıyordu. Her iki durumda da porçalara bölünecek ve yabancılar, kendisinden kestikleri bölümleri ellerine alıp inceleyeceklerdi.

Carol Bigelovv tekrar göründü.

«Peki Lisa, senin için hazırız.»

«Lütfen,» diye Lisa fısıldadı.

Carol Bigelovv, «Metin ol Lisa,» dedi. «Dr. Mannerheim'in senin ağladığını görmesini istemezsin, değil mi?»

Lisa kimsenin kendisini ağlar görmesini istemiyordu. Carol Bigelovv'un sorusuna basın» sallayarak yanıt verdi. Fakat duyguları öfkeye dönüştü. Niçin basına bir dert gelmişti? Haksızlıktı. Bir yıl önce sağlıklı bir kolej öğrencisiydi. Hukuk Fakültesine gitmek için Dngiliz dilinden mezun olmaya karar vermişti. Severek devam ettiği edebiyat kurslarının gözde öğrencisiydi ve Jim Conway ile tanışmaya dek yaşamı böyle sürüp gitmişti. Jim'le tanıştıktan bir ay sonra çalışmalarına boş vermeye başlamıştı. Jim'den önce birkaç kez cinsel ilişkide bulunmuş, fakat tatmin olmayınca, neden bu ismi bu denli büyüttüklerini düşünmüştü. Ama Jim baskaydı. Onunla cinsel ilişkinin sözünü ettikleri gibi zevkli olacağını hemen anlayıvermişti. Sorumsuz bir kız değildi. Doğum kontrol haplarına inanmıyordu. Bu yüzden kendisine diyaftram taktırma çabasına düştü. Dlk kez ve daha sonra gerektiğinde jinekoloji kiliniğine gitme cesaretini kendisinde nasıl bulduğunu hiç unutmuyordu.

Tekerlekli sedye ameliyathaneden içeri girdi. Yukardaki cam galeriye dek duvarları gri fayanslarla kaplı kocaman kare bir odaydı. Tavandan aşağı tersine çevrilmiş orkestra davullarına benzeyen iki büyük paslanmaz çelikten ameliyat lambaları sarkıyordu. Odanın orta yerinde ameliyat masası vardı. Bu upuzun, dar, çirkin esya parçası, Lisa'ya putpereslerin dini ayinlerindeki mihrabı anımsattı. Masanın bir u-cunda ortası delik, içi doldurulmuş yuvarlaktan içeri basını sokacağını, Lisa içgüdüyle anladı. Kösedeki transistorlu radyodan yükselen müzikte duyulan Bee Gees'lerin sesi, çevredeki görünüme tümüyle ters düşüyordu.

Carol Biğelovv, «Simdi su masanın üstüne kaymanı istiyorum,» dedi.

Lisa, «Peki. Tesekkür ederim,» diye konustuktan sonra verdiği yanıtı canı sıkıldı. Tesekkür etmek aklından geçen en son seydi. Fakat canını ellerine teslim ettiği bu insanların kendisinden hoslanmalarını istiyordu. Tekerlekli sedyeden ameliyat masasına kayan Lisa, boş yere vakarını korumak için çarsafa sarılmaya gayret etti. Masanın üstüne yatınca tavandaki ameliyat lambalarının hemen yanındaki camlı bölmeyi fark etti. Yansıyan ışıklardan içerisini görmek zordu. Fakat kendisine bakan yüzleri seçince Lisa gözlerini kapatıp seyredildiğini düşündü.

Yasamı karabasana dönmüştü. O korkunç geceye dek her sey fevkaladeydi. Jim'le birlikte ders çalışıyorlardı. Zaman ilerledikçe, okumakta güçlük çektiğini fark etmişti. Özellikle 'daima' sözcüğüyle başlayan o belirli cümleye gelince

durumunda bir gariplik olduğunu anlamıstı. Kelimenin ne anlama geldiğinden emin olduğu halde, aklı buna karşı çıkmıstı. Ve Jim'e sözcüğün anlamını sormak zorunda kalmıstı. Erkek onun dalga geçtiğini sanarak gülümsemisti. Lisa ısrar edince, Jim de 'daima' kelimesinin anlamını açıklamıstı. Arkadaşı açıklamayı yaptıktan sonra Lisa önündeki yazılı sekle baktığı halde, anlamını yine bilememisti. Güçlü bir öfke ve korku duyduğunu anımsıyordu. Sonra o garip kokuyu duymaya başlamıstı. Daha önce duyduğundan kuskusu olmadığı o kötü kokunun da neye ait olduğunu adlandıramamıstı. Li-sa'nın en son anımsadığı anıysa, Jim'in koku filan duymadığını söyleyerek olayı yadsımasıydı. Bunu izleyen ilk krizini geçirmisti. Herhalde çok kötü durumda olmalıydı ki, kendine geldiğinde Jim'in omuzlarından tutup kendisini siddetle sarstığını hissetmiş ve birkaç kez erkeğe saldırıp yüzünü tırmalamıstı.

Dngiliz aksanlı hoş bir erkek sesi, «Günaydın Lisa,» dedi. Arkasına bakınca eğitimini üniversite de tamamlayan Hintli doktor, Bal Ranade' nin siyah gözlerini gördü. «Dün gece sana söylediklerimi anımsıyor musun?»

Lisa basını salladı. Karsısındakini memnun etmek hevesiyle, «Öksürmek ve ani hareketler yok,* dedi. Dr. Ranade'nin ziyaretini tüm canlılığıyla anımsıyo/du. Yemeğini bitirdikten sonra odasına gelip ameliyat sırasında kendisini gözetecek anestezi olduğunu açıklamıstı. Hastaneye girdiği günden beri sağlığı hakkında bir-

k(ig ko/ yanıtladığı soruları yeniden sormaya baslamıstı. Yalnız aradaki fark Dr. Ranade'nin verilen yanıtlara ilgi göstermemesiydi. Lisa on bir yasında geçirdiği apandist ameliyatını anlatana dek, maun renkli yüzünün ifadesi değismemisti. Lisa bayılırken güçlük çekmediğini söyleyince, doktor basını sallamıstı. Hastanın allerjik tepkiler göstermemesine ilgi duyup yine basını sallamıstı.

Lisa genellikle konuskan insanlardan hoslanırdı. Dr. Ranade bunun tam tersiydi. Adam koyu sessizlikten baska duygu belirtisi göstermemisti. Simdiyse doktorun bu sefkatli, Lisa'nın içinde bulunduğu duruma uygun düsüyordu. Çektiği eziyeti anlayabilen bir kimseyle karsılastığına seviniyordu.

Aynı Oxford aksanıyla, «Sanırım Dr. Mannerheim sizinle kullanacağımız aneztesi tekniğini tartısmıstır,» deyince Lisa saskına dönmüstü.

«Hayır.»

Dr. Ranade uzun süre sessiz kaldıktan sonra, «Cok garip,» demisti.

Lisa basına gelecek belayı sezinleyerek, «Niçin?» diye sormustu. Konusmaları sırasında bazı gerçeklerin kendisinden gizlenmesi dehset vericiydi. «Niçin garip?» Dr. Ranade, «Genellikle beyin ameliyatlarında genel aneztesi kullanılır,» dedi. «Fakat bu kez Dr. Mannerheim bizden lokal aneztesi kullanmamızı istedi.» Lisa kendisine yapılacak ameliyata kafatası adını verdiklerini bilmiyordu. 'Dr.

Mannerheim «kapak açıp» basında küçük bir pencere ya

51 —

parak sağsakağının üstündeki sakat bölümü kesip alacağını anlatmıstı. Lisa'ya beyninin tahrip olan bölümünün krizlere neden olduğunu söylemisti. Tahrip olan bölüm kesilince, krizler sona erecekti. Dr. Mannerheim bunun gibi yaptığı belki yüzden fazla ameliyatta hep basarılı sonuçlar almıstı. Lisa, doktorun ağzından bu sözleri duyunca sevinçten göklere uçmustu. Çünkü o zamana kadar derdini anlattığı her doktordan sefkatli bir baş sallamasından baska yanıt alamamıstı.

Krizlerse korkunçtu. Çünkü genellikle krizlerden kısa süre önce o garip, adlandıramadığı bildik kokuyu duymaya baslardı. Ve kriz geçireceğini anlardı. Fakat bazı kez nöbetler kendisini uyarmadan da bir çığ gibi üstüne hücum ediverirlerdi. Uzun süren tedavi ve ilaçlardan sonra geçirdiği krizlerin kontrol altına alındığını söyleyerek kendisine güvence vermişlerdi. Fakat günün birinde sinema salonunda o korkunç kokuyu duymustu. Panik içinde yerinden fırladığını ve koltukların arasından sendeleyerek geçite çıkıp lobiye doğru kosmaya basladığını biliyordu. Daha sonra lobide çiklet makinesinin yanında duvara dayanmış, eli bacaklarının arasında «kendine gelmisti.» Giysilerinin bir bölümü parçalanmış ve kızışmış bir kedi gibi "kendisini tatmin etmisti. Tekmeieyip yumruk attığı Jim dahil bir grup insan kendisine deli gözüyle bakmışlardı. Daha sonra iki kıza saldırıp birisini yaralayarak hastanelik ettiğini öğrenmisti. Ve tümüyle kendine geldiği zaman, utancından gözlerini kapatıp ağlamaktan baska bir sey yapamamıstı. Herkes yanına yak

52 —

53 —

kıymaya korkuyorlardı. Çok uzaklardan ambulans sirenlerini duyduğunu anımsıyordu. Akını yitirip çıldırmaktan korkmıyordu.

Lisa'nın yasamı durmıyordu. Deli değildi. Fakat hiçbir tedavi ve ilâç krizieri kontrol altına alamıyordu. Böylece Dr. Mannerheim'la karşılaşınca, onu bir kurtarıcı gibi görmüştü. Dr. Ranade'nin ziyaretine dek, basına gelecekleri Lisa açıkça anlamamıyordu. Dr. Ranade yanına geldikten sonra, hademelerden birisi saçlarını traş etmişti. Ve o andan itibaren Usa korkmaya başlamıyordu.

«Lokal aneztesi yapılmasını istemesinin nedeni ne?» diye sorarken Lisa'nın korkudan elleri titriyordu.

Dr. Ranade vereceği yanıtı özenle düşünüyordu. Sonunda, «Beyninizin hasta bölümünü belirlerken, sizin yardımınızı istiyorum,» dedi.

«Yani ben uyanık mı olacağım...» Lisa cümlesini bitiremedi. Sesi kısıldı. Ameliyat sırasında uyanık kalmayı düşünemiyordu.

Dr. Ranade, «Evet,» dedi.

Lisa karşı koydu. «Fakat doktor beynimin hasta bölümünü biliyor.»

«Pek iyi bilmiyor. Sakın endişe etme. Ben yanında olacağım. Acı duymayacaksın. Öksürme ve ani hareketlerin yasaklandığını unutma.»

Lisa'nın daldığı düşünceleri, dirsek ile bileği arasında duyduğu acıyla kesildi. Gözlerini yukarıya kaldırınca, basının üstündeki küçük sisenin içindeki sıvıda minik baloncuklar oluştuğunu gördü. Dr. Ranade serum vermeye başlamıyordu. Aynı işlemi sağ koluna yapıp uzun ince plastik bir tüp bağıladı. Sonra ameliyat masasını ayarlayarak hafifçe aşağı doğru kaydırıldı.

Carol Bigelovv, «Lisa, sana sonda takacağım,» dedi.

Lisa basını kaldırıp ayak ucuna baktı. Carol plastik kaplı bir kutuyu açmakla mesguldü. Diğer ameliyat hemsiresi Nancy Donovan, Lisa'nın üstündeki çarşafı çekip belinden aşağısını açtı.

Lisa «Sonda mı?» diye sordu.

«Evet,» diye yanıt veren Carol Bigelow ellerine lastik eldivenlerini takıyordu. «Ddrar torbana tüp bağlayacağız.» Lisa basını geriye attı. Nancy Donovan, Lisa'nın bacaklarını tutup birbirinden ayırarak cinsel organını gözler önüne serdi.

Dr. Ranade, «Sana manitol isimli idrar sök-türücü doğal sekerli su vereceğim,» diye açıkladı. Lisa sanki anlamış gibi basını sallarken, Carol Bigelovv'un cinsel organını sabunlamaya başladığını hissetti.

«Merhaba Lisa, ben Doktor Goerge New-man. Beni anımsadın mı?»

Lisa gözlerini açıp maskeli diğer yüze baktı. Bu gözler masmaviydi. Diğer yanında duran maskeli yüzünse kahverengi gözleri vardı.

Dr. Newman, «Ben beyin cerrahisi basasistanıyım,» dedi. «Bu bey de kıdemli

uzmanlarımızdan Or. Ralph Lovvry. Dün size açıkladığım gibi Dr. Mannerheim'in asistanlarıyız.»

Lisa yanıt vermeye fırsat bulmadan, bacaklarının arasında duyduğu keskin acıyı idrar

54 —

55 —

torbasında bir siskinlik izledi. Derin soluk aldı. Baldırlarının iç kısımlarına bantla bir seyler ya-pıstırıldığını anladı.

Dr. Nevvman yanıt vermesini beklemeden, «Biraz dinlenin,» dedi. «Az sonra ameliyat başlayacak.» Doktorlar arka duvarlara sıralanmış röntgen filmleriyle ilgilenmeye başladılar.

Ameliyathanedeki hareketler hızlanmıştı. Nancy Donovan buharları tüten paslanmaz çelikten alet tepsisiyle görünüp elindekini gürültüyle yandaki masanın üstüne bıraktı. Diğer ameliyat hemsiresi Darlene Cooper sterilize edilen aletleri tepsinin üstüne dizmeye başladı. Li-sa basını tam Darlene Cooper'ın eline matkabı aldığı zaman çevirdi. Doktor Ranade, Lisa'nın sağ kolunun üstüne tansiyon aletini taktı. Ca-rol Bigelovv, Lisa'nın göğsünü açıp elektrokardiyografi (EKG) aygıtının kablolarını yapıştırdı. Kısa süre sonra kabloya bağlı göstergede sonar zillerine benzer sesler, transistorlu radyodan yükselen John Denver'in sarkısıyla yarısa giristi.

Röntgen filmlerini inceleyen Dr. Nevvman geri dönüp Lisa'nın traş edilmiş basını düzeltilti. Serçe parmağını burnuna, baş parmağını da basının üstüne dayayarak elindeki boyalı kalemle bir hat çizdi. İlk çizgi basının üstünden geçip kulaklarının üstünde son buluyordu. Birinci çizgiyi kesen ikinci hatsa alnının ortasından başlayıp ensesinde bitiyordu.

Dr. Nevvman, «Lisa, şimdi basını sola çevir,» dedi.

Lisa gözlerini kapatmıştı. Sağ gözünün çevresindeki kemikten sağ kulağına dek uzayan alanın üstüne dokunan parmağın basıncını duyuyordu. Sonra boyalı kalemin sağ sakağının ucundan yukarı çıkan, kulaklarının arkasında son bulan bir yay çizdiğini hissetti. Lisa'nın kulağı atnalı seklindeki çizginin altında kaldı. Dr. Mannerheim'in açacağı kapak bu noktada olmalıydı.

Beklemediği bir uyusukluk Lisa'nın vücudunu sarmaya başladı. Sanki odanın

içindeki hava yapışkan bir maddeye dönüşmüş, ayakları ve parmak uçları kursun gibi ağırlasmıştı. Gözkapaklarını açabilmek için büyük çaba harcadı. Bir elinde serum tüpünü, diğerinde enjektörü tutan Dr. Ranade kendisine gülümsedi.

«Seni rahatlatacak bir ilaç.»

Zaman durmuştu. Derinden gelip giden sesleri duyuyordu. Uyumak istediği halde vücudu bu arzusunun karsı koyup dileniyordu. Sağ omuzunu kaldırıp altına bir yastık koyarak vücudunu yana çevirdiklerini hissetti. Dalgınlıkla, bileklerinin ameliyat masasının kenarlarına dikey olarak bağlandığını duydu. Kolları kursun gibi ağırlasmıştı. Dstese bile onları kimildatacak hali yoktu. Belinin üstünden geçirdikleri kemerle vücudunu da masaya bağladılar. Basının sabunlanıp,

yıkandığını ve tekrar boyalı kalemle çizildiğini hissetti. Kafasını bir çeşit mengene arasına sıkıştırırlarken, pespeşe batan iğnelerin acısını duydu. Bundan sonra Lisa istemediği halde kendisinden geçti.

Birdenbire duyduğu yoğun acıyla çırpınarak uyandı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sancı sağ kulağının üstüne yerles

56 —

misti. Canı tekrar yandı. Dudaklarının arasından fırlayan çığlıkla birlikte masanın üstünde kımıldamaya çabaladı. Yüzünün tam ortasında açık tünelden gördüğü kadarıyla, sanki baska bir Lisa kat kat gazlı bezlerle örtülmüştü. Tünelin sonunda Dr. Ranade'nin yüzünü görüyordu.

Dr. Ranade, «Her sey yolunda gidiyor, Lisa,» dedi. «Sakın kımıldama. Lokal aneztezi iğnesi yapıyorlar. Bir an aei duyacaksın.»

Tekrar tekrar canı yanarken, Lisa kafatasının acıdan patlayacağını sandı. Kollarını kaldırmak isteyince, bileklerinden bağlandığını anladı. Çok zayıf sesle, «Lütfen,» diye bağırdı.

«Lisa, her sey yolunda. Sakin ol.»

Acı dindi. Lisa tam sağ kulağının üstünde doktorların soluk alıslarını duyuyordu.

Dr. Nevvman, «Bisturi,» dedi.

Lisa yüzünü burusturdu. Renkli kalemle çizilen hattın üstünde bir parmağın gezintisini anımsatan baskıyı duydu. Bezlerin arasından ensesine doğru akan ılık sıvıyı hissediyordu.

Dr. Newman tekrar, «Kıskaçlar,» deyince, Lisa metalin saklayan sert sesini duydu.

Dr. Nevvman, «Pensleri verin,» dedi. «Dr. Mannerheim'i da çağırın. Yarım saat sonra hazır olacağımızı söyleyin.»

Lisa basına neler yaptıklarını düşünmeme-ye çalıştı. Bunun yerine idrar torbasında duyduğu rahatsızlığı düşündü.

Dr. Ranade'yi çağırıp adama çisinin geldiğini söyledi.

Dr. Ranade, «Ddrar torbana sonda bağlandı,» dedi.

57 —

Lisa ısrarla yakındı. «Fakat benim çisim geldi.»

Dr. Ranade, «Lisa, sakin ol. Sana biraz uyku ilacı vereceğim,» diye yanıtladı.

Sonra Lisa yüksek devirde vızıltıyla isleyen motor gürültüsünü ve basındaki titresimi duydu. Bu korkunç gürültünün ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kafatasını matkapla açıyorlardı. Lisa kendini acı duymaya hazırladığı halde Tanrıya şükür canı yanmıyordu. Yüzündeki gazlı bezlerin arasından süzülen dağlanmış kemik kokularını duyuyordu. Dr. Ranade elini avuçlarının arasına alınca adama minnettar kaldı. Hayatta kalabilmesinin tek umudu gibi adamın elini sıktı.

Kafatasının açılma işlemi sona ermisti. Kalp atışları göstergesinin ritmik zil sesi

birdenbire susuverdi. Lisa bu kez bir noktaya yerlesen bağı ağrısı gibi bir acı hissetti. Dr. Ranade'nin yüzü tünelin ucunda belirdi. Kolundaki tansiyon aletini pompalarken doktor yüzüne bakıyordu.

Dr. Nevvman, «Kemik forsepslerini verin,» dedi.

Lisa sağ kulağına yakın bir yerden ezilen kemik seslerini duydu.

Dr. Nevvman, «Kaldırıcılar,» dedi.

Lisa pespeşe gelen ani sancıların arasında yüksek sesle çarpan gürültüyü duyunca kafatasının açıldığını anladı.

Dr. Mannerheim ellerini yıkarken, eğilip 21 nolu ameliyathaneden içeri basını uzatarak karşı duvardaki saate baktı. Nerdeyse dokuza geliyordu. Tam o sırada Basasistan Newman'

58 —

ıııı ameliyat masasından bir adım geriye çekildiğini gördü. Asistan ellerini göğsünün üstüne kavuşturarak gösterge kutusundaki filmlerini incelemeye gitti. Bu davranışın tek anlamı vardı. Kafatası açılma işlemi bitmiş, boş yere vakit harcamaya zamanı olmayan Basope-ratör Dr. Mannerheim'i bekliyorlardı. Ulusal A-rastırmalar Yardım Merkezinden soruşturma komitesi öğleyin hastaneye gelecekti. Gelecek yıl içinde Mannerheim'in yapacağı araştırmaları parasal yönden destekleyecek on iki milyon dolardı söz konusu olan. Bu yardımı elde etmeliydi. Eğer elde edemezse, tüm canlı hayvan laboratuvarını ve dört yıllık çalışmalarının sonuçlarını bir anda kaybedebilirdi. Mannerheim beyinde öfke ve saldırıları meydana getiren noktanın tam yerini bulmanın esğine geldiğinden emindi.

Elindeki köpükleri çalkalarken, Mannerhe* im ameliyathane müdür yardımcısı Lori McIn-ter'i görünce kadının arkasından seslenip onu ürküttü.

«Sevgili Lori, Tokyo'dan iki Japon doktor konuğum var. Bekleme salonuna birisini yollayıp onlara ameliyathane giysileri ve gereçleri verdirebilir misin?» Lori McIn-ter yapması istenilen görevden hoslanmadığını belirterek basını salladı. Mannerheim'in koridorda bağırmasına sinirlenmişti.

Mannerheim bu sessiz serzenisi hissedince, içinden hemsireye küfürler savurdu. «Kadınlar,» diye homurdandı. Mannerheim'e göre hemsireler gün geçtikçe doktorların baslarına belâ oluyorlardı.

59—

Mannerheim arenaya fırlayan boğa gibi ameliyathaneden içeriye dalınca, uyumlu hava birdenbire değişiverdi. Darlene Cooper'in uzattığı steril havluya ellerini ve kollarını kurularken, eğilip Lisa Marino'nun kafatasında açılan delikten içeri baktı.

«Tanrı belanı versin, Nevvman!» diye Mannerheim çemkirdi. «Bir kafatasını doğru dürüst açmayı ne zaman öğreneceksin? Sana belki en azından bin kez yandaki açları dik açmanı söyledim. Tanrım, bu ne felaket!»

Bu sözleri duyan gazlı bezler altında yatan Lisa'yı yeni bir korku dalgası sardı. Ameliyatta bazı yanlışlıklar olmuştü.

Nevvman, «Ben...» diye söze başladı.

«Bir tek mazeret dinlemek istemiyorum. Ya doğru dürüst açmayı öğrenirsin ya da kendine başka yerde iş ararsın. Japon konuklarım var. Bu felaketi görünce kimbilir ne düşünecekler?»

Nancy Oonovan doktorun elindeki havluyu almak için yanında duruyordu. Fakat Mannerheim elinde tuttuğu havluyu yere fırlatmayı yeğledi. Her gittiği yerde olay

çıkarmaktan hoslanır ve çocuk gibi tüm ilginin kendi üstünde toplanmasını isterdi. Ve istediğini de elde ederdi. En hızlı değilse bile ülkenin en iyi beyin cerrahlarından birisi olduğu söylenirdi. Kendi deyisiyle, «Bir kez kafanın içine girdiniz mi, aşağı taraflara ayıracak zaman bulamazsınız,» diye yaptığıı överdi. Dnsanın karışık sinir anatomisine ilişkin ansiklopedik bilgilerinin yanında bulunmaz el yeteneğiyle değerli bir doktordu.

60—

üarlene Cooper, Mannerheim'in istediği ö-/cl kahverengi lastik eldivenleri

paketinden çıkardı. Adam eldivenleri giyerken hemsirenin gözlerinin içine bakıyordu.

Eldivenler eline geçince sanki cinsel doyuma ulaşırcasına, «Ahhhhh,» diye içini

çekti. «Bebeğim sen bir harikasın.»

Darlene Cooper eldivenlerin üstündeki talk pudrasını silmesi için ıslak bezi

uzatırken, Mannerheim'in gri mavi gözlerinin içine bakmaktan sakındı. Doktorun bu tür davranışlarına alısmıstı. Edindiği deneyimlere göre, en iyi savunma yolu doktora aldırılmamaktı.

Sağ yanına Newman'ı, sol yanına da Lovvry'i alarak masanın başına geçen Mannerheim, Li-sa'nın beynini örten yarı seffaf zara baktı. Nevvman özenle kafatası eklemlerini, kısmen kalın olan beyin zarlarının arasına yerleştirip kesitlerin kenarına tutuşturdu. Bu işlemle, eklemleri ve kafatasının içindeki beyin zarını sıkıca tutturmuş oldu.

Mannerheim, «Pekâlâ gösteriye baslayalım,» dedi. «Beyin zarı çengelleri ve nester.»

Aletler sert hareketle Mannerheim'in ovucunun içine kondu. Mannerheim, «Ağır ol, bebeğim,» dedi. «Televizyon dizisi çevirmiyoruz. Avucuma konan her aletten sonra canımın yanmasını istemem.»

Hastanın üstüne eğilip elindeki çengeli ustalıklı takıp beyin zarını kaldırdı. Nesterle küçük bir yarık açtı. Deliğin arasından beynin çıplak pembemsi gri yuvarlaklığı görünüyordu.

Mannerheim ise koyuldu mu tepeden tırnağa profesyonel kesilirdi. Patlak gözlerini bir an

61—

hastanın üstünden ayırmadan, küçük becerikli ellerini tutumlu bir özenle hareket ettirirdi. El -göz kontrolü olan olağanüstü fiziksel bir yapıya sahipti. Aslında bir aitmiş beş dolaylarında kısa boylu bir erkek olması kendisi için sürekli bir huzursuzluk kaynağıydı. Yüksek zekâ düzeyine uyacak on santim uzunluğun kendisinden sa-kınıldığını düşünüp ihanete uğradığını hissedirdi. Ancak kendisine öylesine özen gösterirdi ki, kimse ona altmış beş yaşında diyemezdi.

Beynin zedelenmemesi için küçük makaslarla zarla beyin arasına pamuk seritler yerleştirdikten sonra, isaret parmağını yavaşça kızın sakağında dolastırarak arastırdı. Edindiği tecrübeyle en ufak anormalliği hemen bulabilirdi. Mannerheim kendisiyle canlı beyin arasındaki bu samimiyeti, varlığını ebedi kılan bir ilişki gibi görüyordu. Çoğu kez ameliyat sırasında hissettiği büyük heyecandan cinsel organı sertleşmişti.

«Simdi elektroansefalografi aletini ve u-yarıcıları takın,» dedi.

Dr. Nevvman ve Dr. Lowry birbirine dolanmış incecik tellerle boğusmaya başladılar. Mannerheim'in yardımcı ameliyat hemsiresi Nancy Donovan, doktorların kendisine uzattıkları telleri yanında duran EEG aygıtına soktu. Dr. Nevvman fitilli elektrotları özenle iki paralel sıra halinde birini sakağın ortasına, diğerini de Silvan damarına

yerleştirdi. Gümüş toplu bükülür elektrotlar beynin içine kaydılar. Nancy Donovan kalp atısları göstergesinin yanında duran elektroansefalografın düğmesini çevirince,

62 —

aygıt harekete geçip ibreler kâğıt rulo üzerinde düzensiz hatlar çizmeye başladılar.

O sırada Dr. Harata ve Dr. Nagamoto ameliyathaneden içeri girdiler. Mannerheim konukların bir seyler öğreneceklerine değil de, kendisine izleyiciler bulduğuna sevinmişti.

•«Simdi bakın,» diye Mannerheim ellerini salladı. «Tıp literatüründe, beyin ameliyatlarında sakağın büyük bir kısmını açıp, beynin büyük bölümünü ortaya çıkarmalı mı çıkarmamalı mı diye birçok saçmalık vardır. Bazı doktorlar hastanın konuşma yeteneğinin etkilenmesinden korkarlar. Bunun yanıtı, deneyin ve göründür.» Mannerheim elindeki elektrikli uyarıcıyı orkestra çubuğu gibi sallayarak Dr. Ranade'yi isaret etti. Anestezici gazlı bez yığınını kaldırıp, «Lisa,» diye seslendi. Lisa gözlerini açınca, kulağına gelen konuşmalardan duyduğu saskınlık yüzüne yansıdı.

Dr. Ranade, «Lisa, bildiğin bütün okul sarkılarını söylemeni istiyormus,» dedi.

Lisa istenileni yerine getirmeye çalışırsa, bu eziyetin yakında sona ereceğini umuyordu. Sarkı söylemeye başladı. Fakat Mannerheim e-lindeki uyarıcıyla beynin yüzeyine çıkmıyordu, aynı zamanda akli kapıdan içeri giren birinin görüntüsünü algılıyordu.

Lisa'nın konuşmasının kesilmesi üzerine Mannerheim yorum yapmadı. «Dste yanıtınız. Bu hastanın sakağını büyük açmamıza olanak yok.» Japon konuklar anladıklarını belirtir gibi baslarını salladılar.

Mannerheim, Gibson Memorial Hastanesin— 63 —

den getirttiği iki elektrotu eline aldı. «Simdi bu deneyin en ilginç yanına geldik. Bu arada birisi röntgen uzmanlarını çağırırısın. Bu elektrotların yerinin belirlenmesini istiyorum. Dlerde bunun bize çok yararlan dokunacak.»

Elektrotların sert sivri uçları hem kayıt, hem de uyarıcı görevi yapıyordu. Sterilize edilmeden önce, Mannerheim elektrotların iğnelerinin uçlarını dörder santimlik aralarla isaretledi. Elindeki küçük metal cetvelle sakaktan kulağa uzanan kısımda da dört santimlik bir yeri ölçtü. Elektrotlardan birini beynin yüzeyine dik açı yapacak biçimde tuttu, sonra çizdiği dört santimlik isarete dek iğneye bakmadan körlenmesine açılan yarıktan içeri soktu. Beyin katmanları bu zorlamaya az da olsa direnç gösterdiler. Mannerheim ikinci elektrotu alıp birincisinden iki santim geriye sapladı. Elektrotlardan tier biri beyin yüzeyinden beş santim içeri batmıstı.

Büyük sans eseri, nöroradyoloji teknisyeni Kenneth Robbins tam o dakika ameliyathaneden içeri girdi. Eğer geç kalmış olsaydı, Mannerheim ünlü öfke krizlerinden birine kapılacaktı. Teknisyenin istenen filmleri çekmesi bir iki dakika aldı.

«Simdi...» Mannerheim saate göz atınca e-lini çabuk tutması gerektiğini anladı.

«Derine batan elektrotu harekete geçirip beyinde epi-leptik dalgalar yaratabilecekmiyiz

deneyelim. Benim tecrübelerime göre, istediğimiz etkiyi ya-ratabilirsek, krizlere neden olan tümörü yüzde yüz bulduk demektir.»

_64 —

Doktorlar hastanın çevresinde toplanmışlardı. Mannerheim, «Dr. Ranade, hastaya

uyarıldıktan sonra neler hissettiğini sormanızı istiyorum,» dedi. Dr. Ranade basını sallayıp gazlı bezlerin altında kayboldu. Tekrar basını dışarı çıkarınca Mannerheim'a baslamasını isaret etti.

Uyarılma, Lisa'da sessiz ve acısız bir bombanın patlama etkisini yaptı. Dçine düstüğü bosluk saniyenin binde biri veya belki de bir saat sürmüstü. Gözlerinin önünde uçusan ka-leodoskopik görüntülerin arasından, tünelin sonundan kendisine bakan Dr. Ranade'nin yüzü belirdi. Lisa nerede olduğunu ve Dr. Ranade'nin kim olduğunu bilmiyordu. Krizlere neden olan o korkunç kokuyu algılayınca dehsete kapıldı.

Dr. Ranade, «Neler hissediyorsun anlat,» dedi.

Lisa, «Bana yardım edin,» diye bağırarak yattığı yerde hareket etmek istedi. Ama ameliyat masasına bağlandığını hissediyordu. Ve krizlerin başlayacağını bilincindeydi. «Yardım edin!»

Dr. Ranade endiselendi. «Lisa. Lisa, her sey yolunda, sakın ol.»

«Bana yardım edin!» diye bağıırken, Lisa, aklının kontrolünü yitirdi. Cınnet geçiriyordu. Basından ve belinden masaya bağlamışlardı. Tüm gücünü sağ koluna vererek birdenbire korkunç bir kuvvetle bileğindeki bağı kopardı. E-lini gazlı bezlerin arasından yukarı kaldırdı.

Mannerheim büyülenmişçesine elektroense-falografın düzensiz kayıtlarına bakarken, gözü

65 —

nün ucuyla, Lisa'nın elinin yukarıya kalktığını fark etti. Eğer biraz hızla tepki gösterebilseydi, kazayı önleyebilecekti. Fakat bir an öylesine sasırmıstı ki, olduğu yerde donup kaldı, hareket edemedi. Lisa çılgın gibi çırpınarak bağlandığı ameliyat masasından kurtulmaya çalışırken, tek eliyle sarkan elektrotlara çarpıp onları beyninin daha derinine batmalarına neden oldu.

*

Robbins kapıyı tıklatıp açtığı zaman, Philips telefonda George Rees adındaki çocuk doktoruyla konuşuyordu. Philips eliyle, konuşması sona erene dek, teknisyene beklemesini isaret etti. Rees merdivenlerden düstüğü öne sürülen iki yasındaki erkek çocuğun kafa röntgenlerini soruyordu. Martin doktora, hastanın göğüs röntgenlerinde gördüğü eski kaburga çatlaklarından, çocuğun

dayak yemesinden süphelendiğini söyledi. Çok sıkıcı bir konuydu. Philips konuşmanın sona ermesine sevindi.

Philips koltuğunda dönerek Robbins'e sordu. «Evet, ne var?» Robbins'i nöroradyoloji bas-teknişyenliğine Philips yeni atamıştı. Dki erkeğin arasında uyumlu bir çalışma düzeni vardı.

«Mannerheim için çekmemi istediğiniz lo-kalizasyon filmlerinden başka bir şey yok.»

Robbins filmleri odadaki göstergeye takarken Philips basını salladı. Aslında bas-teknişyenler röntgen çekmek için çalıştıkları bölümden ayrılmazlardı. Fakat Mannerheim'in olay çı-

Beyin — F:5

66

karmasından çekinen Philips arkadaşına bu görevi yüklenmesini rica etmişti.

Lisa Marino'nun ameliyat röntgenleri ekranda görüldü. Yan açıdan alınan filmde, keskin çizgilerle belirlenen alandaki elektrotların parlak beyaz silüetleri belliydi. En belirginleri de Mannerheim'in, Lisa Marino'nun sakağına sapladığı uzun iğne gibi elektrotlardı. Bunların konumları Philips'in ilgisini çekmişti. Ayağıyla duvar büyüklüğündeki röntgen göstergesinin motorunu harekete geçirdi. Ayağını pedalın üstünde tuttuğu sürece, ekrandaki görüntü filmi verilebiliyordu. Philips, Lisa Marino'nun eski filmlerini bulana dek ayağını pedalın üstünde tuttu.

Eski filmlerle yenilerini karşılaştırınca, Philips elektrotların tam yerlerini ve derinliklerini belirledi. Philips, «Vay canına. Çok güzel filmler çekmissin. Eğer senin robotunu yaratabilirim. tüm sorunlarım çözülür.» Robbins umursamazca omuzlarını silkti. Fakat iltifattan çok hoşlanmıştı. Philips fazla isteyen ama takdir etmesini bilen bir patrondur.

Martin çok hassas cetvelle eski filmlerdeki ince kan damarlarının arasındaki mesafeyi ölçtü. Beyin anatomi bilgisine ve kan damarlarının genei durumlarına dayanarak, ilgilendiği alanın aklından üç boyutlu görüntüsünü çizebilirdi. Elde ettiği bilgileri yeni filmlere uygulayınca, âlek-trotların baslarının durumlarını belirleyecekti.

Philips koltuğunda arkasına yaslandı. «Hayret. Elektrotlar çok mükemmel yerleştirilmiş.
67 —

Mannerheim'in yeteneği olağanüstü. Keske yargıları da teknik yeteneğine esit olsa.»

.Robbins, «Bu filmleri ameliyathaneye geri götürmemi ister misin?» diye sordu.

Philips basını salladı. «Hayır. Ben kendim götürürüm. Mannerheim'la konuşmak istiyorum. Eski filmlerden bazılarını da yanıma alacağım. Arkadaki serebral arterin durumundan endişe duyuyorum.» Sonra filmleri alıp kapıya doğru yürüdü.

* **

21 nolu ameliyathanede durum görünüşte normale döndüğü halde, Mannerheim öfkeden kuduruyordu. Dki yabancı konuğun varlığı bile öfkesini söndürememisti. Zapartanın büyüğünü Nevvman ile Lowry yemisti. Sanki iki doktor mahsustan, bilerek bu olayı hazırlamışlar gibi Mannerheim onları suçluyordu.

Dr. Ranade, Lisa'yı solunum yoluyla genel aneztesiyle uyutur uyutmaz, Mannerheim beyindeki tümörü almaya başladı. Herkes kendisine düşeni başarıyla yürüttüğü halde, Lisa'nın geçirdiği krizden hemen sonra panik başlamıştı. Kızın çırpınan kolu daha fazla zarara yol açmadan, Mannerheim onu yakalamayı basarmıştı. Anında tepki gösteren Ranade hemen yüz elli miligramlık tiopental adlı uyku ilacını, ardından da adale gevsetici d-tubokarine enjekte etmişti. Bu uyusturucular yalnızca Lisa'yı uyutmakla kalmayıp geçirdiği krize de son vermişti. Ranade birkaç dakika içinde solunum tüplerini yerleştirip aneztezi için nitoroksit ilacını

68 —

vermeye başladı ve gösterge aletlerini ayarladı.

Bu arada Newman kaza sonucu derinlere batan iki elektrotu çekip çıkarırken, Lowry de yüzeydeki elektrotları söküyordu. Lovvry açık bölümü steril havluyla örtmeden önce beynin açık yerini nemli pamukla kapattı. Hasta masaya yeniden bağlandı. Doktorlar yeni ameliyat giysileri ve eldivenleri giydiler. Mannerheim'in durumundan baska her şey normale dönmüştü. Mannerheim sırtındaki ağrıyı geçirmek için eğildiği masadan doğruldu. «Bok

canına. Lovvry, kendine baska bir meslek seçersen bana haber ver. Yoksa su izleyecileri doğru tut da ne yaptığımı görebileyim.» Lovvry'nin durduğu yerden onun ne yaptığını göremiyordu.

Ameliyathanenin kapısı açıldı ve Philip e-linde röntgenlerle içeri girdi.

Nancy Donovan, «Dikkatli ol,» diye fısıldadı. «Napolyon ateş püskürüyor.»

Philips bıkkınlıkla, «Uyarına tesekkürler,» dedi. Her ne kadar iyi operatör olursa olsun, Mannerheim'in çocukça davranışlarına herkesin göz yummasına sinirleniyordu.

Mannerheim'in kendisinin ameliyathaneden içeri girdiğini bildiği için filmleri göstergeye taktı. Beş dakika sonra Philips operatörün kendisini kasıtlı görmezliğe geldiğini anladı.

Kalp atışları göstergesinin gürültüsünü bastırmak için Martin, «Dr. Mannerheim,» diye bağırdı. Bütün gözler, Mannerheim'in eğildiği yerden doğrulup basının üstündeki lambayı radyolojisin yüzüne yansıtarak basını çevirmesi

69 —

ne dikildi. Mannerheim öfkesini zaptetmeye çalışıyordu. «Belki burada ameliyat yaptığımızın farkına vardınız. Lütfen bizi mesgul etmeyin.» Philips sükûneti elden bırakmadan, «Loka-lizasyon röntgenlerini istemissiniz,» dedi.

«Size bilgi vermek benim görevim.»

Mannerheim, «Görevinizi yerine getirdiğinizi varsayın,» dedikten sonra, önündeki genişleyen yarığa bakmaya başladı.

Philips elektrotların mükemmel yerleştirilmiş olduklarını bildiğinden endise etmiyordu. Ancak beyinde bulunan iki beyaz çıkıntının üstündeki ve arkadaki serebral arterin durumu onu kaygılandırmıştı. Elektrot damara çok yakındı. Martin, «Buradaki bir sey beni endi...» diye başladı.

Mannerheim öfkeyle basını kaldırdı. Basının üstündeki lambanın ışığı duvarları tarayıp tavana yansıdı. Sonra sesi kamçı gibi sakladı. «Dr. Philips, röntgenlerinizi alıp dışarı çıkar mısınız? Ameliyatı bitirelim. Eğer yardımınıza gerek duyarsak haber yollarız.»

Sonra normal ses tonuyla ameliyat hemsiresinden forsepsleri isteyip yine isine koyuldu.

Martin sükûnetini bozmadan röntgenleri a-lıp ameliyathaneden dışarı çıktı. Soyunma odasında giysilerini değiştirirken, karşılaştığı kaba davranışı düşünmemeye çalışıyordu. Radyolojiye dönerken, az önceki olayla sorumluluk duygusu arasındaki çeliskiye düşündü. Mannerheim'la iyi geçinebilmekle bir radyolog olarak görevini yapmak, nasıl böylesine birbirine ters düşebilirdi? Sorunlarından hiçbirini çözümlenmeden kendi bölümüne döndü.

70 —

71 —

Ofisinden içeri girince, Helen Walker, «Anjiyografi odasında sizi bekliyorlar,» dedi. Masasından ayağa kalkıp patronun pesine takıldı. Helen otuz sekiz yaşında, Queens semtinden gelme çok zarif zenci bir kadındı. Beş yıl önce Philips'in sekreterliğini yapmaya başlamıştı. Aralarında uyumlu bir işbirliği kurulmuştu. Philips günün birinde kadının is bırakacağını düşünüp dehsete kapılıyordu. Çünkü iyi bir sekreter, Philips'in gündelik yaşamını aksatmadan yürütecek iyi bir araçtı. Eğer bir cumartesi öğleden sonra Helen, Blo-omingdale'de kendisiyle buluşmaya zorlama-saydı, Philips bugün hâlâ, kolejde giydiği burusuk giysilerle dolacaktı. Helen'in sayesinde Philips atletik vücuduna yakışan giysilere sahip olmuştur.

Philips elindeki Mannerheim'in röntgenlerini, masasının üstündeki diğer röntgenlerin, kâğıtların, kitapların arasına fırlattı. Helen'nin dokunmasına izin vermediği tek yer masasıydı. O-rası ne kadar dağınık olursa olsun, Philips her aradığının yerini biliyordu.

Helen arkasında durmuş, bilmesi gereken haberleri teker teker okuyordu. Dr. Rees telefon edip çekilen filmlerin sonuçlarını sormuştu. İkinci anjiyografi odasındaki bozulan röntgen makinesi onarılarak normal çalışmaya başlamıştı. Acil Servis odasından telefon etmişler, ciddi bir kafa yaralanmasının vakit kaybedilmeden filminin çekilmesini istiyorlardı. Hepsi bitip tükenmeyen gündelik işlerdi. Philips her şeyi bildiği şekilde Helen'nin idare etmesini söyleyince, kadın odadan çıkıp masasının başına döndü.

Philips beyaz ceketini çıkarıp bazı röntgenlerde uygulanan yüksek radyasyondan kendisini korumak için kursunlu önlüğünü taktı. Önlüğün göğsünde tüm silinme ve

temizlenmelere karşı koymuş soluk bir Süpermen resmi vardı. Dki yıl önce, nöroradyolojide çalışan arkadaşları tarafından bir sevgi ifadesi olarak çizilmisti. Martin bunun aslında arkadaşlarının kendisine duydukları saygının bir simgesi olduğunu bildiğinden onlara kızmamıstı.

Tam odadan dışarı çıkarken, gözleri masasının üstünde duran program kasetine takıldı. Michael'in sürpriz hakkında düşünmediğinden emin olmak istiyordu. Kaseti göremeyince, masasının yanına gelip düdüklerin arasını karıstırdı. Kaseti, Mannerheim'in röntgenlerinin altında buldu. Philips odayı terk ederken yeniden durdu. Kaseti ve Lisa Marino'nun son beyin röntgenlerini aldı. Açık kapıdan Helen'e seslenip biraz sonra anjiyo odasına gideceğini haber vermesini istedi. Ve çalışma masasına yürüdü.

Kursun önlüğünü çıkarıp iskemlenin üstüne attı. Bilgisayara bakarak gerçekten çalışıp çalışmayacağını merak etti. Sonra Lisa Marino'nun ameliyat röntgenlerini kaldırıp gösterge ekranından sızan ışığa tuttu. Artık elektrot siiu-etleriyle ilgilenmiyordu. Onları unutmustu. Philips bilgisayarın beyin ameliyatı hakkında neler söyleyeceğini merak ediyordu. Philips bu gelismeyi programa almadıklarını biliyordu.

Aygıtı çalıştırma düğmesine bastı. Kırmızı ışık yanınca, kaseti yavaşça içeri soktu.

Kasetin üçte biri yarıktan içeri girince, makine aç

72—

köpek gibi kaseti yutuverdi. Ve hemen daktilo birimi harekete geçti. Philips makinedeki yazıları okuyabilmek için öne doğru eğildi.

MERHABA. BEN RÖNTGEN OKUYAN KAFATASI 1. LÜTFEN HASTANIN ADINI VERDN.

Philips iki isaret parmağıyla Lisa Marino adını yazdı.

TESEKKÜR EDERDM. LÜTFEN SDMDDKD SDKÂYETDNDZD YAZIN.

Philips makineye «Düzensiz krizler» yazıp verdi.

TESEKKÜR EDERDM. LÜTFEN DLGDLK KLDNDKBDLGDLERD VERDN.

Philips yazdı: «21 yaşında, kadın bir yıldır beyin tümör epilepsisi çekiyor,»

TESEKKÜR EDERDM. LÜTFEN FDLMD LASER GÖSTERGESDNE SOKUN.

Philips göstergenin yanına gitti. Yarığın ağzındaki dudakların içindeki merdaneler dönüyordu. Philips özenle röntgen filminin kenarını aşağıya doğru tuttu. Makine filmi yakalayıp içeriye çekti. Daktilo makinesi harekete geçti. Philips onun yanına gitti. Kâğıtta, TESEKKÜR E-DERİM. BDRFDNCAN KAHVE DÇDN yazısını okuyunca

gülümsedi. Michaels beklenmedik anlarda espiriler yapardı. Göstergede hafif bir elektrik vızıltısı vardı. Daktilo makinesi durmustu. Philips kursunlu önlüğü kapı odadan dışarı çıktı.

*

73 —

Mannerheim harekete geçip Lisa'nın sağ sokağındaki hastalıklı beyin tabakasını kaldırıncaya, 21 nolu ameliyathaneyi derin bir sessizlik kapladı. Beyin dokusunu toplar kan damarları bulunan kanala bağlayan ince damarlar görünüyordu. Nevvman beceriyle bunları dondurup birbirlerinden ayırarak böldü. Sonunda beyin bağlantılarından kurtulmuştu. Mannerheim beyin parçasını Lisa'nın kafatasının içinden alıp ameliyat hemsiresi Darlene Cooper'ın tuttuğu paslanmaz çelikten tepsinin içine bıraktı. Mannerheim duvardaki saate baktı. Dyi çalışıyordu. Ameliyat ilerledikçe keyfi yerine gelmekteydi. Simdi çatışmasındaki uyumdan çok hoslanmıstı. Ameliyatı gereken zamanın yarısından daha az süre içinde gerçekleştirmisti. Öğleyin ofisinde bulunacağından kuskuyu duymuyordu.

Mannerheim, «Hemen, hemen bitti,» diyerek sol eline metal emiciyi, sağ eline de forsepsleri aidi: 'Beynin sağ bölümü üstünde özenle çalışıyordu. Elindeki emiciyle biraz beyin dokusu emip çıkardı. Bu işlem belki ameliyatın en zor ve tehlikeli bölümüydü. Fakat Mannerheim ameliyatta en çok bu evrenden hoslanırdı. Büyük bir güvenle hayati dokuları zedelemeyen emiciyi içeriye soktu.

Biran büyük yuvarlak beyin dokusu emicinin ağzını kapattı. Doku parçaları tüpün içine dolmadan önce ısığa benzer ses duyuldu. Mannerheim. «Dste konser başladı,» dedi. Bu deyim beyin, cerrahisinde bilinen bir sakaydı. Fakat yol açtığı gerilimden sonra Mannerheim'in ağzından bu sözleri duymak her zamankinden komik geldi. Dki Japon doktor dahil herkes gül_74 —

75 —

meye başladı.

Mannerheim'in beyin dokularını aJması sona erince, Ranade hastaya uygulandığ anezte-ziyi yavaslatıldı. Kanama olasılığına karşı Mannerheim kafatası bosluğunu incelerken, Lisa'nın tansiyonunun biraz yükselmesini istiyordu. Ö-zenli bir incelemeyen sonra Mannerheim ameliyat edilen bölümün kanama yapmadığına inandı. Dđne tutacağına eline alıp beynin üstündeki sert zarı dikmeye başladı. Durum bu noktaya geldiğinde, Dr. Ranade de dikkatle Lisa'ya verdiği anezteziyi hafifletmeye başladı. Ameliyat sona erince, kızın nefes berüsündüki tüpü Usa öksürmeden ve onun canını yakmadan çıkarmak istiyordu. Kullandığı ilâçlardan sonra düsündüklerini gerçekleştirmek, oldukça nazik bir işlemdi. Çünkü Lisa'nın tansiyonunun yükselmeye olasılığı da vardı.

Mannerheim becerikli el hareketleriyle beyin zarına son dikisi attı. Lisa'nın beyininin sağ lobunun olduğu yerde zar aşağıya sarkmış ve koyu bir leke belirlediği halde beyin tekrar kapanmıstı. Mannerheim basını yana eğip hayranlıkla eserine baktı. Sonra bir adım geri çekildi. Elinden çıkardığı lastik eldivenlerin sakırtısı odanın içinde yankılandı. Mannerheim, «Pekâlâ,» dedi. «Gelin yarayr kapatın. Fakat Tanrı askına elinizi çabuk tutun. Sonsuza dek masanın yanına mihlanıp kalmayın.» Dki Japon doktora pesinden gelmelerini isaret ederek azametle ameliyathaneden çıktı. Newman, Lisa'nın basucunda hocasının yerini aldı. Patronunu taklit ederek, «Haydi ba

kalım LöVVry bana yardım edebilecek misin, yoksa sallanacak mısın?» dedi.

Bir çift disli forsepsle Lisa Marino'nun açık yarasının ucundan tutup kısmen kapattı. Sonra kafatasının perisot tabakasına iğneyi batırıp yarayı dikmeye başladı. Aynı teknikle ipek ilmeği yaranın öbür yanına geçirdi. Karsısında bekleyen Dr. Lowrü ilmeği düğümlledi. Yara kenarları siyah

dikislerle tutturuluncaya dek bu işleme devam ettiler. Sanki Lisa'nın basının yanına kocaman bir fermuar takılmıştı.

Yara dikilirken, Dr. Ranade hâlâ nefes pompasına basarak Lisa'ya hava vermeye çalışıyordu. Son dikiş atılırken, kıza yüzde yüz oksijen verip vücudun metabolizmasına yerleşmeyen, kasları hareketsiz hale sokan ilaçları etkisiz duruma getirecekti. Zamanlamaya göre eliyle nefes pompasına basıyordu. Fakat bu kez tecrübeli parmakları, kompresörde bir değişiklik hissetti. Birkaç dakikadan beri Lisa kendi kendine soluk almaya çabalıyordu. Kızın çabası, verilen oksijene karşı koymaktaydı. Son pompalamada bu direniş yok oldu. Dr. Ranade solunum pompasına bakarak stetoskopunu öztaki borusuna dayayıp dinlemeye başladı. Kızın birdenbire soluk alma çabalarına son verdi-diğini anlamıştı. Kasları hareketsiz hale getiren ilaç giderek etkisini yitiriyordu. Fakat Lisa neden soluk alamıyordu? Ranade'nin nabızı hızla atmaya başladı. Doktor anazteziyi dik bir yamacın güvenli fakat dar çukurtisinin üstünde durmaya benzetirdi.

Telasla Lisa'nın tansiyonunu ölçtü. 12'den 20'ye çıkmıştı. Ameliyat sırasında 10 ile 12 ara

76 —

77 —

sında oynamıştı. Simdi bir terslik vardı.

Gözlerini kalp göstergesine dikip Dr. Newman'a bağırdı. «Durun.» Kalp atışları düzgündü ama her soluk alış sırasında uzun duraklamalar vardı.

Dr. Ranade'nin sesindeki endiseyi sezen Newman, «Ne var?» diye sordu.

«Bilmiyorum.» Dr. Ranade, Lisa'nın toplar damarlarındaki basıncı ölçtü. Kızın tansiyonunu düşürmesi gerekiyordu. Nitroprusit adı verilen ilaç enjektöre çekti. Bu noktaya kadar, Dr. Ranade, Lisa'da görülen çeşitli hayat belirtilerini, kızın bünyesinin beyin ameliyatına karşı koyduğu şekilde yorumlamıştı. Fakat şimdi meydana gelebilecek bir kanamadan korkuyordu. Kanama başlarsa, Lisa'nın beynindeki tansiyon artabilirdi. BeJirtilerin sürekli değişmesini ancak böyle açıklayabilirdi. Yeniden kızın tansiyonunu ölçtü. 20 ile 25 arasında oynuyordu. Vakit kaybetmeden Nitroprusit iğnesini Lisa'nın koluna batırdı. Tüm vücudunu korkuyla karışık dehset dolu tatsız bir duygu sarmıştı.

«Kanama olabilir,» dedi ve eğilerek Lisa'nın gözkapaklarını kaldırıp baktı. Korktuğu basına gelmişti. Kızın gözbebekleri büyüyordu. «Kanamanın başladığından kuskum yok,» diye bağırdı.

Dki asistan korkuyla hastanın yanında birbirlerine baktılar, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Dr. Newman, «Mannerheim öfkeden deliye dönecek,» dedi. «Hemen onu çağırmalıyız. Haydi çabuk ol,» diye Nancy Donovan'a bağırdı. «Acil olduğunu haber ver.»

Nancy Donovan yukarıya haber veren diktafonun yanına kostu.

Dr. Lovvry, «Yarayı tekrar açalım mı?» diye sordu.

Nevvman sinirli sinirli, «Bilmiyorum,» dedi. «Eğer kanama beyin içindeyse çok acele Bilgisayar Beyin Tomografisi yapılması gerek. E-ğer kanama ameliyat ettiğimiz bölgedeyse, yarayı yeniden açmak gerekecek.»

Dr. Ranade elindeki tansiyon aletine inanmayan gözlerle bakıyordu. «Tansiyon hâlâ

yükseliyordu,» diye bağırdı. Ve tansiyon düşürücü ilâçları hazırlamaya başladı. Her iki asistan da oldukları yerde donup kalmışlardı. Dr. Ranade tekrar, «Kan basıncı devamlı yükseliyor. Tanrı askına bir seyler yapın,» diye yalvardı.

Dr. Nevvman, «Makas,» diye hırladı. Ve makası eline alınca az önce tamamladığı dikisleri kesmeye başladı. `Deriyi yüzüp beynin bir parçasını kesip aldıkları bölümün kafatasını açıyordu.

Dr. Ranade, «Çok acele dört ünite kan getirin,» diye bağırdı.

Dr. Nevvman kafatasında açılan kapağı tutan son iki dikisi de kesti. Ve kapağı kaldırmaya fırsat bulmadan, kemik kenara düşüp sarktı. Beyin zarı uğursuz siyah bir gölgeyle sisiyor-du.

Ameliyathanenin kapısı hızla açıldı ve Mannerheim ameliyat giysilerini iliklemeğe

çalışarak yıldırım gibi içeri girdi.

«Ne bok yiyorsunuz?» diye bağırdı. Sonra

78— 79 —

titreyerek sisen beyin zarının durumunu gördü. «Tanrım, eldivenler. Bana eldivenleri verin.» Nancy Donovan yeni bir çift eldivenin paketini açmaya çalıştı. Mannerheim sabırsızca paketi hemsirenin elinden çekip alarak giydi.

Dikisler kesilir kesilmez, zar kendiliğinden patlayıp açıldı ve parlak kırmızı kan Mannerheim'in yüzüne gözüne fışkırdı. Doktorun sıçrayan kandan gözleri kapanmıştı. Diğer dikisleri kör gibi el yordamıyla kesti. Kanamanın kaynağını bulması gerektiğini biliyordu.

Mannerheim, «Emici,» diye bağırdı. ,Alet hısırtılı sesler çıkararak kanı çekmeye başladı. Mannerheim telaşla dikisleri açıp beyinle karşı karşıya gelince, beynin sisme nedenini bulmuştu.

Ranade, «Kan basıncı düşüyor,» dedi.

Mannerheim ameliyatlı bölümün alt tarafını incelemesine yardımcı olacak beyin izleyicisini istedi. Fakat emiciyi taktığı yerden çıkarır çıkarmaz, kan yine toplanmaya başladı.

Dr. Ranade, «Kan basıncı...» dedi ve du-raksadı. «Kan basıncını durduramıyorum.»

Ameliyat süresince düzenli çalışan kalp göstergesinin sesi, düzensiz atıslarla

yavasladı ve sonra durdu.

Dr. Ranade, «Kaip durdu,» diye bağırdı.

Asistanlar Lisa'nın vücudunu örten kalın gazlı bezleri çekip basını örttüler. Newman ameliyat masasının yanındaki taburenin üstüne çıktı. Ölüm halindeki Lisa'nın göğüs kafesine kalp masajı yapmaya başladı. Dr. Ranade gelen kan siselerini serumların yanına astı. Damarlara bağladığı tüm lastik tüpleri çözdü ve kanın hızla Lisa'nın vücuduna yayılmasına çalıştı.

Dr. Ranade kalbin hâlâ çalışmadığını söy

leyince, Mannerheim ameliyat masasından uzaklaştı ve, «Durun!» diye bağırdı. Kapıldığı korkunç öfke nöbetiyle elinde beyin izleyici aletini yere fırlattı. \

Bir an olduğu yerde kollarını yana sarkıtıp parmaklarının ucundan kanlı beyin parçalarının yere damlayısına baktı. Sonunda, «Durun,, artık gereği yok,» dedi. «Atar damarlardan birinin direncinin tükendiği besbelli. Tanrının belası hasta, elinin elektrotlara çarpmasıyla ölüme neden oldu. Herhalde atar damar zedelenip, spazm yaptı ve kriz

geldiği an gizli kaldı. Spazm açılınca damar patladı. Artık bu hastayı yeniden hayata döndürmemize olanak yok.»

Sırtındaki ameliyat pantolonunu yere düşmeden yakalayan Mannerheim, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne gelince, dönüp ters ters iki asistanına baktı. «Sanki kız yasıyormuş gibi yarayı kapatıp dikmenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?»

BESDNCD BÖLÜM

Üniversitenin jinekoloji Kliniğinde bekleyen genç kadın, «Benim adım Kristin Lindquist,» diyerek gülümsemeye çalıştı, ama ağzının kenarları hafifçe titriyordu. «On biri çeyrek geçse Dr. John Schonfeld ile randevum vardı.» Duvardaki saat tam on biri gösteriyordu.

Karton kapaklı roman okuyan danışma görevlisi Ellen Cohen basını kaldırıp kendisine gülümseyen güzel yüze baktı. Ve bir an içinde, Kristin Lindquist'in, Ellen Cohen'in sahip olmadığı her şeye sahip olduğunu gördü, Kris-tin'nin ipek gibi ince sarı saçları, küçük kalkık burnu, derin mavi gözleri ve uzun düzgün bacakları vardı. Ellen anında Kristin'den nefret e dip aklında kızı California'lı sürtüklerden biri o-larak niteledi. Kristin'nin Madison VViscousin'-den gelmesi, Ellen için farketmiyordu. Randevu defterini gözden geçirirken, sigarasından derin bir nefes alıp dumanlarını burun deliklerinden dışarı savurdu. Kristin'nin adını çizip beklemesini söyledikten sonra. Dr. Schonfeld'in yerine Dr. Haper tarafından muayene edileceğini bildirdi.

81 —

" <*

Kristin, «Neden Dr. Schonfeld muayene etmiyor?» diye sordu. Dr. Schonfeld'i yatakhanedeki kızlardan birisi salık vermisti.

«Çünkü doktor burada yok. Sorunun yanıtını aldın mı?»

Kristin basını salladı. Fakat Ellen farkına varmadı. Basını yine romanına eğdi. Kristin danışma bankosundan uzaklaşırken, Ellen arkasından haset dolu gözlerle baktı.

Dste tam o dakikada Kristin'nin hastaneden kaçıp gitmesi gerekirdi. Geldiği gibi çıkıp gitse kimsenin farkınö varmayacağını düşündü. Hastalık ve çürümeyi anımsatan hastanenin bakımsız havasından nefret etmeye başlamıstı. Oysa VViscousin'deki Dr. Walter Peterson'nun muayenehanesi temiz ve pırl pırl olduğu halde, Kristin yılda bir kez doktora gitmekten hiç de hoslanmazdı. Ama yine de burası kadar iç karartıcı değildi.

Kristin bunları düşünmesine karsın hastaneden kaçmadı. Bu randevuyu alıncaya dek akla kararı seçmişti. Başladıiisi bitirmeye kendisini zorluyordu. Lekeli plastik koltuğa oturarak bacak bacak üstüne atıp beklemeye başladı.

Saatın akrep ve yelkovanı kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. On beş dakika sonra Kristin'nin avuçları terden sıırıslıkam kesildi. Vakit geçtikçe endisesinin arttığını hissedince, kendisinde psikolojik bir bozukluk olduğuna karar verdi. Bekleme odasındaki diğer altı kadının sakin halleri, Kristin'ni karamsarlığa düşürüyordu.

Beyin — F:6

82 —

83 —

Vücudunun içindeki organları düşündükçe âdeta hasta oluyordu. Hele jinekolistemüayeneye gelmesi, gerçeği kaba ve tatsız bir biçimde yüzüne vuruyordu.

Yırtık pırtık, eski dergiyi eline alıp düşüncelerinden uzaklaşmak istedi. Fakat basaramadı. Derginin içindeki her reklam, az sonra katlanacağı sıkıntıyı anımsatıyordu sanki. Derginin sayfalarının birinde, kadın ve erkek resmi görünce, aklına yeni bir fikir geldi. Cinsel ilişkiden kaç saat sonra vajenin içinde spermeler bulunurdu? Kristin iki gece önce sevgilisi, son sınıf öğrencisi Thomas Huron'la yatmıştı. Eğer doktor bu durumu anlarsa utancından ölebilir-di.

Zaten Kristin'nin klinikten randevu almaya karar vermesinin nedeni, Thomas ile olan ilis-kisiydi. Sonbahardan bu yana birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Diskileri ilerledikçe, Kristin sevgilisiyle yatarken hangi günlerin güvenceli olduğunu hesaplamanın akıllıca bir doğum kontrol yöntemi olmadığını fark etmişti. Thomas sorumluluğu üstüne almaya yanasmadığı halde, Kristin'ni daha sık sevismeye zorluyordu. Öğrenci dispanserine doğum kontrol hapi almak için başvurduğu zaman, ilk önce Sağlık Merkezindeki jinekoliste muayene olması gerektiğini söylemişlerdi. Kristin doğduğu kasabadaki aile doktoruna gitmeyi yeğlerdi. Fakat olayı gizli tutması gereği buna olanak tanımamıştı.

Derin bir soluk alan Kristin korkudan midesinin düğümlendiğini hissetti. Karnında uygunsuz gurultular duyuyordu. Ya aşırı sinirlenip diyare olursa?... Aklına gelen bu fikir kızı dehsete düşürüp korkudan titretti. Saate bakarken daha fazla beklemeyip bir an önce muayene o-dasına çağrılmayı diliyordu.

Ellen Cohen bir saat yirmi dakika sonra Kristin'ni muayene odalarından birine çağırdı. Perdeyle örtülü küçük bölmenin içinde soyunurken, ayağının altındaki marleyler buz gibi soğuktu. Duvardaki çengele giysilerini astı. Önden açık, kasıklarına dek uzanan hastane giysisini sırtına geçirmesini söylemişlerdi. Asağı doğru bakınca, soğuktan memelerinin baslarının diklesmiş, pamuklu kumastan iki sert düğme gibi dışarı fırladıklarını gördü.

Perdenin arkasından çıkınca, Kristin, Bayan Blackman'nin muayene aletlerini havlunun üstüne dizdiğini gördü. Her ne kadar gözlerini baska yöne çevirdiyse de, bedeninin iç kısımlarını muayene ederken kullanılan, bir deliği açık tutmaya yarayan, aynalı bujiyi ve diğer paslanmaz çelikten parlayan aletleri gördü. Bu aletlerin görünüşleri bile Kristin'nin dizlerinin bağına çözmeye yeterliydi.

Bayan Blackman, «Ah, aferin,» dedi. «Cok hızlısınız. Eli çabuk olanları severiz. Gelin.» Hemsire muayene masasını oksadı. «Buraya çıkın. Az sonra doktor gelecek.» Bayan Blackman, ayağıyla küçük tabureyi, muayene masasının ayak ucuna yerleştirdi.

Dki eliyle kısa ince giysinin eteklerine yapışan Kristin muayene masasına doğru yürüdü. Ucundan metal üzengiler fırlayan masa, ortaçağdan kalma iskence aletlerine benziyordu.

84—

lubureye basıp masaya çıktı ve hemsirenin karsısına oturdu.

Bayan Blackman'nin uzun uzun, en ince noktasına dek sağlık durumunun hakkında sorular sormasından Kristin çok etkilendi. Hiç kimse görevini tam yapabilmek için bu kadar uzun zaman harcamazdı. Kadın ailesinin tarihçesi hakkında da dikkatli bir soruşturma yapmıştı. Kristin ilk kez Bayan Blackman'ni görünce, kadından ürkmüştü.

Fakat hemsire kendisine karşı çok tatlı davranmış, Kristin'nin kişiliğine gösterdiği yakın ilgiyle kızı rahatlatmıştı. Bayan Blackman elindeki karta, sadece Kristin'nin kendini bildiğinden beri varolan hafif akıntıyı not etti.

Bayan Blackman yeni yıkanmış temiz bir çarşafı silkeleyerek açıp Kristin'nin üstüne serdi. Sonra örtünün ucunu kaldırıp altına baktı. Kristin hemsirenin bakışlarının, ortaya serilen cinsel organı üstünde dolastığını hissediyordu. Bayan Blackman, «Haydi şimdi,» dedi. «Masanın ucuna kay.»

Kristin kalçalarını kıvrarak masanın ucuna doğru kaydı. Kristin kalçalarının masanın ucundan sarktığını hissedene dek aşağıya kaydı. Hemsire, «Oldu. Simdi Dr. Happer gelmeden sakinles,» dedi. Kristin, nasıl sakinleseyebilirim, diye düşündü. Nasıl sakin olabilirdi? Müsteriler

tarafından ellenmeye hazır, çengele asılı bir et parçası gibi hissediyordu kendini. Oranın arkasındaki pencerenin perdelerinin iyi kapanmamış olması da sinirlerini bozdu.
85 —

Muayene odasının kapısı çalınmadan, hastane görevlilerinden birisi içeriye daldı.

«Labo-ratuvara götürülecek kan örnekleri nerede? diye sordu. Bayan Blackman, «Gel göstereyim,» diyerek gözden kayboldu. Kristin steril atmosferde alkol kokularıyla basbasa kalmıştı. Gözlerini kapatıp derin

derin soluk aldı. Beklemenin gerilimi dayanılır gibi değildi.

Kapı tekrar açıldı. Kristin doktoru görmek umuduyla basını kaldırıp baktı. Odaya giren danışma görevlisi Bayan Blackman'nin nerede olduğunu sordu. Kristin bilmiyorum gibisinden basını salladı.

Görevli kapıyı vurup gitti. Kristin basını indirerek gözlerini kapattı. Artık dayanacak hali kalmamıstı.

Tam Kristin yattığı yerden kalkarak giyinip kaçmayı düşünürken, kapı açıldı ve

doktor içeri girdi.

«Merhaba canım. Ben Doktor David Harper. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Diyim,» diye Kristin isteksizce yanıtladı. David Harper düslerinde yasattığı doktora

benzemiyordu. O kadar gençti ki, kimse onun doktor olduğuna inanmazdı. Tombul bebek görünlü yüzü, saçları dökülmüş kel kafasıyla çeliski yaratıyordu. Fırça gibi bol kıllı kasları takma gibiydi.

Dr. Harper lavabda telasla ellerini yıkadı. Bankonun üstünde duran kartı okurken, «Üniversite öğrencisi misiniz?» diye sordu.

Kristin, «Evet,» diye yanıtladı.

86 —

87 —

«Hangi bölümdesin?»

«Sanat.» Kristin, Dr. Harper'ın havadan sudan konuşmasına aldırımıyordu. Aslında bitip tükenmeyen beklemenin sonunda birisiyle konuşmak kendisini rahatlatmıstı. «Sanat demek... Çok güzel,» diye Dr. Harper ilgisizce mırıldandı. Lastik eldiven paketini yırtarak açtı. Ve Kristin'nin önünde eldivenleri saklatarak ellerine geçirdi. Dini töreni yönetir-cesine özenle parmaklarını teker teker eldivenin içine yerlestirdi. Kristin, Dr. Harper'ın saçlarından baska görünen her yerinin bol kıllı olduğunu fark etti. Kıllı ellerin seffaf lastik eldivenin içinde iğrenç bir görünüsü vardı.

Masanın ayak ucuna doğru yürürken, Kristin'nin sikâyetçi olduğu hafif akıntı hakkında sorular sordu. Ama pek ilgilenmediği açıkça belli oluyordu. Fazla vakit kaybetmeden küçük tabureye oturup Kristin'nin gözünün önünden kayboldu. Örtünün ucu havaya kalkınca, Kristin paniğe kapıldı.

Dr. Harper umursamadan, «Pekâlâ,» dedi. «Bana doğru yaklaş bakalım.»

Kristin masanın ucuna doğru kayarken kapı yine açıldı. Bayan Blackman'nin içeriye girdiğini gören Kristin'in içini sevinç dalgası kapladı. Kendisini hiç bu kadar çaresiz ve gözler önüne serilmiş hissetmemisti.

Dr. Harper, «Bana bujiyi verin Bayan Black-man,» dedi.

Kristin aşağıda neler olduğunu göremiyor-du, ama metalin metale çarpan sert sesini duyunca midesine bir sancı saplandı.

Dr. Harper, «Peki simdi kendinizi gevsek bırakın,» dedi.

Kristin yanıt vermeye fırsat bulamadı. Parmakların vajinasının dudaklarını araladığını hissedince, baldırlarındaki kaslar refleksle kasıldılar.

«Haydi kendinizi gevsek bırakın. Son va-jen tahlilinizi ne zaman yaptırdınız?»

Kristin'nin sorunun kendisine sorulduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. «Bir yıl önce,» diye yanıtladı. Tüm vücuduna garip bir duygu yayılıyordu.

Dr, Harper yanıt vermedi. Kristin neler olduğunu anlayamıyor ama o madeni alet içindeyken kaslarını hareket ettirmeye korkuyordu. Muayene niçin bu denli uzun sürmüştü? Dindeki alet hafifçe hareket etti. Doktorunun kendi kendine mırıldandığını duydu. Meraktan deliye döndü. Acaba bir sorunumu vardı? Basını kaldırıp masanın ucuna bakınca, doktorun baska şeylerle ilgilendiğini gördü. Adam arkasını dönmüş, eğildiği küçük masanın yanında bir şeyler yapıyordu. Bayan Blackman de doktorun yanında durmuş, fısıldayarak konuşuyordu. Tekrar sırtüstü masaya yatan Kristin doktorun elini çabuk tuttu bir an önce o aleti içinden çıkarmasını diledi. Sonra belinden aşağı derin bir acı hissedince aletin içinden çıkarıldığını anladı.

Dr. Harper yine, «Pekâlâ,» dedi. Alet içine girdiği hızla acı bırakarak dışarı çıkmıştı. Kristin derin rahat bir soluk aldı. Fakat muayene hâlâ sona ermemisti. «Yumurtalıklarınız sağlam.» Dr. Harper e— 88 —

89 —

ündeki kullanılmış eldivenleri çıkarıp ağzı kapaklı çöp kutusuna attı.

Kristin muayenenin bittiğine sevindiğini belirterek, «Cok iyi,» dedi.

Doktor hızla göğüslerini muayene etti. Sonra Kristin'e kalkıp giyinmesini söyledi.

Davranışı sertleşmiş, sanki akıllı baska düşüncelere takılmış gibiydi. Kristin telaşla küçük bölmeden içeri girip perdeleri sıkıca kapattı. Doktorla konuşmaya fırsat bulamadan, adamın o-dadan çıkıp gitmesinden korkuyordu. Hızla giysilerini üzerine geçirdi.

Bluzunun düğmelerini

Kristin derin bir soluk alarak «Dr. Harper,» muayene raporunu yazarken yakaladı.

Kristin derin bir soluk alarak «Dr. Haper,» diye söze başladı. «Sizinle doğum kontrolü hakkında görüşmek istiyorum.»

«Öğrenmek istediğiniz nedir?»

«Benim için hangi yöntemi kullanmak iyidir? Onu öğrenmek istiyorum.»

Dr. Harper omuzlarını silkti. «Her yönte min iyi ve kötü yanları vardır. Sizin herhangi yöntemden birini kullanmanız için sorun yok. Seçimi kendiniz yapın. Bu konuyu Bayan Black-man'le konuşabilirsiniz.» Kristin basını salladı. Doktora baska sorular sormak istiyordu ama adamın soğuk tavırları buna engel oldu.

Dr. Harper, «Muayenenizin sonucu,» diyerek kalemini cebine sokup ayağa kalktı. «Aslında çok normal. Rahminizin boyun kısmında hafif bir asınma.var, Gkıntınız bundan. Önemli değil. Belki birkaç ay sonra yine gözden geçirmemiz gerekecek.»

Kristin, «Asınma nedir?» diye sordu. Ama gerçeğiöğrenmek istediğinden kustu

duyuyordu.

«Epitel dokulardan yoksun bir alan demek. Baska sorunuz var mı?»

Dr. Harper muayenenin sona erdiğini ve acelesi olduğunu açıkça belli ediyordu. Kristin tereddüt etti.

Dr. Harper sabırsızca, «Baska hastalarım var,» dedi. «Eğer doğum kontrolü hakkında öğrenmek istedikleriniz varsa Bayan Blackman ile-görüşün. Bu konuda çok bilgilidir. Muayeneden sonra kanama olabilir, endise etmeyin. Birkaç ay sonra yine görüşürüz.» Hafifçe gülümseyip Kristin'nin saçlarını oksadı ve gitti.

Doktorun arkasından bir dakika sonra kapı açık ve Bayan Blackman basını içeri uzattı. Dr. Harper'in gitmesine sasırmış gibiydi. Kartı eline alıp okudu. «Doktor çabuk gitmiş... Haydi laboratuvara gelin de isimizi bitirip sizi buradan salıverelim.»

Kristin, Bayan Blackman'nin pesine takılıp iki muayene masası ve üstleri tıbbi aletler ve mikroskoplarla dolu olan tezgâhların bulunduğu diğer odaya geçti. Odanın bir köşesinde korkunç görünlü aletleri saklayan camlı bir dolap vardı. Onun yanındöyseye göz muayenesinde kullanılan tablolar asılıydı. Bunların sadece E harflerinden meydana gelmesi Kristin'nin dikkatini çekti.

Bayan Blackman, «Gözlük kullanır mısınız?» diye sordu.

«Hayır.»

«Dyi. Simdi masaya uzanın da kan alalım.»

90 —

91 —

Krjstin söyleneni yerine getirdi. «Kan alındığı zaman kendimi biraz halsiz hissederim.»

«Çok doğal,» dedi Bayan Blackman. Bu yüzden size yatmanızı söyledim.»

Kristin hemsirenin elinde iğneyi görmemek için basını yana çevirdi. Bayan Blackman'nin eli çok çabuk ve hafifti. Sonra Kristin'nin tansiyonunu ölçüp nabzını dinledi. Ve göz muayenesi için odanın ışıklarını kararttı.

Kristin, Bayan Blackman ile doğum kontrolü hakkında konuşmaya çabaladı. Fakat kadın isini bitirinceye dek kızın sorularına yanıt vermedi. Kristin'e i'mekoloji muayenesi yaptırdığına göre bu konuda Üniversitenin Aile Planlama Merkezine gitmesinde sakınca olmadığını söyledi. Rahim görülen asınma konusunda endiselenecek bir durum yoktu. Bayan Blackman bunu kanıtlamak için küçük bir resim çizdi. Sonra tahlillerde çıkacak herhangi bir aksilik olasılığına karşı Kristin'nin telefon numarasını aldı.

Kristin derin bir nefes alıp telaşla klinikten çıktı. Neyse, eziyet sona ermisti. Uzun saatlerdir etkisi altında kaldığı gerilim nedeniyle dayanma gücünü yitirmisti. Öğleden sonraki derslerini asıp evinde dinlenmeye karar verdi. Jinekoloji kliniğinin ortasına varınca, Kristin hangi yönden geldiğini

unuttu. Olduğu yerde, topuklarının üstünde dönüp asansörlerin bulunduğu tarafı arastırıldı. Koridorun dibinde asansörü gördü. Fakat duvarda asansör sözcüğü gözünün retinasına yansırken, birdenbire beyninden garip bir his duydu. Hafifçe bası dönüyor, burnuna çirkin bir koku geliyordu. Kristin bu pis kokuyu tanıyor ama adlandıramıyordu. Belirtilere aldırılmamaya çabalayarak kalabalık koridorda ilerlemeye başladı. Fakat baş dönmesi hızlanmış, koridorda çevresinde dönmeye başlamıştı. Kristin kapının kenarına dayanıp gözlerini kapattı. Bir an rahatladığını hissetti. Fakat belirtilerin tekrar başlamasından korkarak gözlerini açmadı. Sonra yavaş yavaş açtı. Tanrıya şükür gözleri kararıp bası dönmüyordu. Birkaç dakika sonra kapıdan çıkıp bu iç karartıcı yerden gidecekti.

Adım-atmasına fırsat kalmadan bir el Kristin'nin kolundan yakalayınca, kız korkuyla

döndü. Karsısında Doktor Harper'i görünce rahatladı.

Doktor, «Diyi misiniz? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?» diye sordu.

Kristin belirtilerden söz etmeye utanarak telasla, «Çok iyiyim,» dedi.

«Emin misiniz?»

Kristin doktoru inandırmak için basını sallayıp kolunu adamın elinden hızla çekti.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.» diyerek Dr. Harper geri dönüp koridordan

asağı yürüdü.

Kristin onun arkasından adamın kalabalığına karışmasına baktı. Sonra derin bir soluk alıp dermansız bacaklarıyla asansöre doğru yürümeye başladı.

93

—

ALTINCI BÖLÜM

Martin sondanın hastanın damarından çıkarılıp her şeyin asistanlar tarafından kontrol altına alındığına inanınca anjiyografi odasından dışarı çıktı. Hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı. Ofisine yaklaşıırken içinden Helen'nin yemeğe çıkmış olmasını diliyordu. Fakat koridorun kösesini döner dönmez, kadın kedi gibi üstüne atlayıp elindeki bitmez tükenmez mesajları okumaya başladı. Philips sekreterinin kendisine duymak istemediği bir sürü kötü haber vereceğinden korkuyordu.

Helen doktorun ilgisini çeker çekmez vakit kaybetmeden, «Dkinci anjiyografi odası yine arıza yaptı,» dedi. «Bu kez röntgen makinesi yerine filmi harekete geçiren alet bozulmuş.»

Philips üstünden çıkardığı kursunlu gömleğini asarken basını salladı. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Helen'nin de anlaşma yaptıkları firmaya telefon edip arızayı haber verdiğinden kuskusu yoktu. Çalışma masasının üstüne göz atınca, bilgisayarın ürettiği notları gördü.

Helen, «Claire O'Brian ve Joseph Abbodan-za ile basımız dertte,» dedi. Sözünü ettiği kişiler, yıllardır eğitilen radyoloji teknisyenleriydi.

Philips, «Ne gibi dert?» diye sordu.

«Evlenmeye karar vermişler.»

Philips güldü. «Evet. Yani karanlık odada ahlaka aykırı davranışlar mı var?»

Helen terslendi. «Hayır. Haziranda evlenmeye karar vermişler. Sonra bütün yaz

izinlerini alıp Avrupa'ya gideceklermiş.»

Philips, «Bütün yaz,» diye bağırdı. «Bunu yapamazlar. Aynı zamanda ikisine ikiser haftalık izinlerini bile vermek zor. Durumu onlara söylediğini umarım.» «Tabii söyledim. Fakat umurlarında değil. Zaten bunu da açıkça söylediler. Dsten kovulmayı bile gözlerine almışlar. Planlarını değiştirmeyecekler.» Philips ovucuyla alnına vurdu. «Aman Tanrım.» Claire ve Joseph'in aldıkları eğitimle istedikleri büyük sağlık merkezlerinden birinde iş bulacaklarından emindi. «Dahası var,» diye Helen sözlerine devam etti. «Tıp Fakültesi Dekanı telefon etti.

Geçen hafta yaptıkları toplantıda, nöroradyoloji bölümüne alınacak öğrencilerin sayısını iki katına çıkarmaya karar vermişler. Geçen yıl öğrenciler arasında yapılan en gerekli bölüm anketine verilen yanıtlarda en çok oy bizim bölüme çıkmış.»

Philips gözlerini kapatıp sakaklarını ovuşturdu. Tıp öğrencilerinin sayısı artacaktı. Tanrım bir bu eksikti!

Helen kapıya doğru birkaç adım attı. «Son bir sorun daha var. Yönetmenlikten Bay Mic-hael Ferguson aradı. Malzemeleri koyduğumuz

94

95 —

odanın bosaltılmıcsı gerekiyor. Sosyal servise yer açmak için odayı elimizden

alacaklarmıs.»

«Peki, lütfen malzemeleri nereye koyacağımızı bana söyler misin?» «Ben de aynı soruyu sordum. Odanın nöro-radyolojiye verilmediğini söyledi.

Gerekeni siz düşüneneceksiniz. Simdi ben öğle yemeğine çıkıp hemen döneceğim.» Philips, «Tabii git. Afiyet olsun,» dedi.

Sonra tansiyonu normale düşünene dek bekledi. Yönetmenliğin çıkardığı sorunlar

giderek dayanılmaz hale geliyordu. Baskı aletinin yanına gidip bilgisayarın ürettiği raporu çekip aldı.

RADYOLOJD OKUMA KAFATASI 1 MARDNO, LISA

KLDMK BDLGDLER: 21 yaşında, cinsiyeti kadın. Bir yıldır beyninin sağ yanındaki epilepsiden yakınıyor. Röntgen filminde sağ yarı pozisyonda kafatası görülmektedir. Kafatasının sağ bölümünde geniş bir harabiyet var. Bu, o bölümde kemik olmadığını açıklıyor. Harabiyetin kenarlarının çok keskin sınırlarla belirlenmesi, bunun doktorlar tarafından meydana getirildiği izlenimi vermektedir. Bu izlenim, kemik harabiyetinin hemen altında, kafa derinin geniş bir parçası gibi duran yoğun

yumusak doku görüntüsüyle de kanıtlanmaktadır. Bu röntgen filmi büyük bir olasılıkla ameliyat sırasında çekilmiştir. Filmde görülen çok sayıdaki madeni cisimler, yüzey elektrotları temsil etmektedirler. Dki dar silindirik madeni sekilse, beynin yan taraflarındaki derin elektrotları göstermektedir ki, bunlar büyük olasılıkla, beynin amidola ve hipokampus denilen anatomik bölgelerine yerlestirilmistir.

SONUÇ: Ameliyat sırasında çekilen röntgen filmi, kafasının sağ yan bölgesinde geniş kemik harabiyeti göstermektedir. Burada çok sayıda yüzeysel ve iki derin elektrot görünmektedir. Geniş alanlara yayılan yoğunluk değişikliklerinin nedeni kesinlikle belli olmamaktadır.

ÖNERDLER: Ön, arka ve oblik pozisyonlarda röntgenler ve BBT yapılması, çizgisel yoğunluk değişikliklerinin ve derin elektrotların kesin yerlerinin daha iyi anlaşılması için gereklidir. Derindeki elektrotların ana kan damarlarıyla ilişkilerinin saptanması için anjiyografik röntgen yapılmalıdır. Merkezi bellek birimindeki çeşitli yoğunluk değışmelerini programa verilmesi özellikle rica olunur.

TESEKKÜRLER. LÜTFEN

FATURAYI DOÇ. DR.
MDCHAELS VVILLIAMS'A ve DR. MARTDN

PHDLDPS'E YOLLAYDN.

Philips okuduklarına inanamıyordu. Çok iyiydi, iyiden de öte olağanüstüydü.
Hele so

96 —

87—

nundaki ufak espi çok sevimliydi. Philips raporların durduğu masaya gitti. Okudukları sanki baska bir nöroradyolog tarafından derlenmişti. Philips bunları bilgisayarın hazırlandığına inanmak için olağanüstü çaba harcıyordu. Alet beyin tümörleri belirlenmesine göre programlanmadığı halde, elindeki bilgileri değerlendirip doğru yanıtlar, verebiliyordu. Ancak Philips çeşitli yoğunluk değışimleri bölümünün ne anlama geldiğini anlayamamıstı.

Philips, Lisa Marino'nun röntgenini laser izleyiciden çıkarıp ısıklı göstergeye taktı. Raporunda yazan yoğunluk değışikliklerini göremeyince, endiseye kapıldı. Basından beri araştırmalarına sekte vuran yoğunluk sorununda uyguladıkları bu yeni yöntem belki başarılı olamamıstı. Philips, Lisa Marino'nun anjiyogram röntgenini bulana dek, gösterge aletini çalıştırdı. Kızın beyninin yan bölümlerini gösteren kafatası filmini bulunca aleti durdurdu. Ameliyat sırasında çekilen röntgenin yanına koyup bilgisayar raporunda sözü edilen çeşitli yoğunluk değışmelerini araştırdı. Filmin normal oldu: ğunu görünce düş kırıklığına uğradı.

Odanın kapısı açıldı ve Denise Sanger içeri girdi. Philips basını kaldırıp kadına gülümsedi ve yine elindeki isine daldı. Bir tabaka kâğıdı ortadan katlayıp küçük bir parça kesti. Kâğıdın katlarını açınca ortasında minik bir delik belirdi.

Denise kollarını erkeğe sarıp, «Demek kâğıttan sekiller keserek eğleniyorsun,» dedi. «Bilim garip ve harika bir yolda ilerliyor. Bu sabah seni gördüğümde beri çok gelişmeler

oldu. Michaels ilk kafatası okuma aygıtımızı getirdi. Dste ilk rporlar da bunlar.»

Denise raporları okumaya başlayınca, Philips elindeki delikli kâğıdı göstergede duran Lisa Marino'nun röntgeninin üstüne koydu. Kâğıdın küçük deliğinden görünen bölümünden baska röntgen filminin karışık görüntüsü kaybolmustu. Martin küçük alanı dikkatle inceledi. Kâğıdı filmin üstünden kaldırıp Denise'e herhangi bir anormallik görüp görmediğini sordu. Kadın göremedi. Bu kez kâğıdı filmin üstüne koyup gösterdi. Denise yine bir şey göremedi. Sonra Philips parmağıyla, beynin o bölümünde çizgi halinde meydana gelmiş beyaz noktacıkları gösterdi. Kâğıdı filmin üstünden kaldırınca, şimdi ikisi de görmek istedikleri şeyi görüyorlardı.

Denise filmi dikkatle incelerken, «Noktaların ne olduklarını tahmin ediyorsun?» diye sordu.

«Hiçbir fikrim yok.» Philips bilgisayarın giriş/çıkış bölümüne, Lisa Marino'nun eski filmlerinden birini vermeye hazırlandı. Programın aynı çeşitli yoğunluk değişimlerinin tanımlamasını diledi. Laser izleyici daha önceki aynı coskuyla filmi yalayıp yuttu. «Nedenini bilmemek beni rahatsız ediyor,» diyen Philips, giriş/çıkış aletini harekete geçirdikten sonra geriye çekilip izlemeye başladı.

Röntgen göstergesinden yansıyan soluk ışıkların altında oturan Denise, «Niçin?» diye sordu. «Kanımca elimizdeki raporlar olağanüstü.»

Beyin — F:7

98 —

99 —

Philips onayladı. «Evet öyle. Zaten sorun bu ya. Program filmleri çekenden daha iyi okuyor. Ben bu çeşitli yoğunluk değişimlerini asla görmemistim. Âdeta Frankestein öyküleri ni anımsatıyor.» Martin birdenbire güldü.

«Komik olan ne?» diye Denise sordu.

«Michaels. Verdiğim her röntgen filminden sonra bilgisayar çalışmaya başlayınca, bana sakın olmamı önermeye programlanmış. Dlk kez bir fincan kahve içmemi söyledi. Simdiyse yemek yememi istiyor.»..

Denise, «Bana göre çok güzel bir öneri,» dedi. «Kafeteryada bana söz verdiğin o romantik randevuya ne oldu? Fazla vaktim yok. Tekrar Bilgisayar Beyin Tomografisi (BBT) yapmaya döneceğim.»

Philips özür dileyen sesle, «Simdi buradan ayrılamam,» dedi. «Denise'e daha önce

birlikte ögle yemeğine çıkmayı teklif ettiğini biliyor ve kızı düş kırıklığına uğratmak da istemiyordu. «Bu aygıt beni çok heyecanlandırdı.»

Denise, «Peki,» dedi. «Ben kendime sandviç alacağım. Dönüste sana bir seyler getirmemi ister misin?» Philips, «Hayır tesekkür ederim,» dedi. Rapor çıkış aletinin çalışmaya başladığını görmüştü.

Denise kapıda, «Arastirmaların olumlu yolda ilerlediğine sevindim,» dedi. «Bunuff senin için ne anlama geldiğini biliyorum.» Sonra gözden kayboldu.

Rapor çıkış alett durur durmaz, Philips heyecanla kâğıdı çekip kopardı. Birincisi gibi rapor tüm bilgileri vermisti. Bilgisayarın, BBT

izleyicisi gibi, röntgen filmlerinde değişik açılardan görünen çeşitli yoğunluk değişimlerini tanımlaması Philips'i çok sevindirdi.

Basını geriye atıp neseyle bağırdı. Parmaklarıyla bilgisayarın üstüne sevgiyle vuruyordu. Lisa Marino'nun birkaç röntgen filmi gösterge ekranından yere düştü. Philips dönüp yerden filmleri toplarken, Helen Walker'ın kapıda durduğunu farketti. Kadın kapının önünde durmuş, delirdiğini sanarak yüzüne bakıyordu.

«Dr. Philips iyi misiniz?» diye sordu.

Yerden filmleri toplayan Philips utançtan yüzünün kızardığını hissetti. «Tabii iyiyim. Biraz heyecanlandım. Sen hâlâ yemeğe çıkmadın mı?»

Helen, «Gittim,» dedi. «Bir sandviç alıp geri döndüm.»

«Bana telefonla Williams Michaels'i bulur musun?»

Helen basını sallayıp dışarı çıktı. Philips elindeki filmleri masanın üstüne koydu. Küçük beyaz noktacıkların ne anlama geldiklerini düşünüyordu. Kalsiyuma benzemiyorlardı. Küçük kan damarları seklinde de değillerdi. Yoğunluk değişimlerinin gri maddede mi olustuklarına ya da dış tabaka adı verilen, içinde çekirdek taşıyan protoplazmada mı meydana geldiklerine, yoksa beynin beyaz maddeli, ipliğe benzer lifli katmanlarında mı gelistiklerine nasıl karar vereceğini merak etti.

Telefon çalınca Philips uzanıp almacı kal dırdı. Karsısında Michaels vardı Philips heyecanla arkadasına, programın akıllara durgunluk 100 —

veren olağanüstü basarisını anlatmaya başladı. Kendilerinin daha önce gözden kaçırdıkları, çeşitli yoğunluk değişikliklerini bile belirlediğini söyledi. Heyecandan öylesine hızlı ve bağırarak konusuyordu ki, Michaeis biraz daha "ağır ve yavaş sesle anlatmasını istedi.

Sonunda Martin soluk almak için durunca, Michaeis «Umduğumuz gibi çalışmasına çok sevindim,» dedi.

«Umduğumuz gibi mi? Benim düslerimin çok üstünde.»

Michaeis, «Dyi,» dedi. «Eski röntgen filmlerinden kaç tanesini okudun?»

Martin, «Aslında bir tane,» diye itiraf etti. «Dki tane okudum, ama ikisi de aynı hastaya att.»

«Sadece iki röntgen filmi mi okudun?» Michaelis düş kırıklığına uğramıstı. «Kendini çok yormadığını umarım.»

«Peki, peki. Ne yazık ki, gündüzleri projemize ayıracak fazla vaktim yok.»

Michaelis anladığını söyledi. Fakat Philips'e bir filminden olumlu sonuç almakla yanılgıya düşmemesi için, son birkaç yıl içinde okuduğu tüm filmleri bilgisayara vermesinde büyük yarar olacağını açıkladı. Michaelis birlikte yaptıkları araştırmaların en önemli noktasının, olumsuz yanlış okumaları ortadan kaldırmak olduğunu vurguluyordu.

Martin arkadaşının söylediklerini dinlerken, bir yandan da Lisa Marino'nun röntgen filmlerindeki örümcek ağları gibi dolanan yoğunluk değişimlerini dikkatle inceliyordu: Hastanın krizlerden yakındığını biliyordu. Aklının bilimsel

101—

yanı, röntgende görülen yoğunluk değişimleriyle krizlerin arasında bir ilişki olup olmadığını düşünmeye başladı. Belki bu yaygın bulgular, nörolojik bir hastalıktı...

Philips, Michaels'la yaptığı konuşmayı yeni bir heyecan dalgası içinde bitirdi. Lisa Marino'-ya yapılan ilk muayeneler ve deneylerde, kızın beyin sınırları ve omuriliğinde plakalar halinde harabiyet tanımlanması üstüne parmak bastıy-sa? Ne olağanüstü bir bulgu olacaktı. Doktorlar yıllardır beyin sınırları ve omurilik harabi-yetinin laboratuvar tanımlanmasını araştırıyorlardı. Martin, Lisa Marino'nun BBT'sini ve daha fazla röntgen filmlerini alması gerektiğini anladı. Kızın yeni ameliyat olduğu için filmlerini çekmek kolay olmayacaktı. Mannerheim'in iznini alması gerekti. Fakat Mannerheim da kendisi gibi araştırmacı olduğundan, Philips doğrudan doğruya ona basvurmaya karar verdi.

Kapıdan basını uzatıp Helen'den beyin cerrahını telefonda bulunmasını söyledikten sonra, Lisa Marino'nun röntgenlerine döndü. Radyolojide yoğunluk değişimlerine örümcek ağı adı verilirdi. Oysa bu filmdeki ince çizgiler birbirlerine paralel uzanıyorlardı. Martin eline büyüteci alıp filmi dikkatle inceledi.. Gördüğü şeklin sinir liflerinden meydana gelip gelmediğini merak etti. Fakat aklına gelen yeni fikri pek anlamsız buldu. Çünkü kafatasının içini görebilmek için çok kuvvetli röntgen ısınları verilmisti. Düşünce zinciri telefonun ziliyle kesildi. Mannerheim karsısındaydı.

Philips az önce ameliyathane de geçen tatsız olaylara aldırmadan, tatlılıkla söze basla

102 —

103 —

di. Mannerheim'la iyi geçinmek gerekti. Martin telefon etmesinin nedeninin, Lisa Marino'nun röntgen filmlerinde saptadığı garip yoğunluk değişimleri olduğunu açıklarken, operatör hattın karşı ucunda garip bir sessizlik içinde anlatılanları dinliyordu.

«Bu yoğunluğun araştırılmasını düşünüyorum. Hasta dayanabilir duruma gelince, BBT izlenimi ve kafatası filmlerini çekmek istiyorum. Tabii siz izin verirseniz.»

Uzun ve rahatsız edici sessizlikten sonra Philips tam ağzını açmak üzereyken, Mannerheim hırlarcasına bağırdı. «Sen benimle alay mı ediyorsun? Eğer -ediyorsan çok soğuk bir saka.»

Martin saskına döndü. «Hayır, saka değil.»

Mannerheim, «Beni dinle,» diye bağırdı. Sesi iyice yükselmisti. «Tanrım, radyoloji röntgen filmlerini okumakta biraz geç kaldı.»

Telefonu çat diye Philips'in yüzüne kapattı. Mannerheim'in bencil davranışları doruğa çıkmıstı artık. Martin sıkıntıyla telefonu yerine bıraktı. 'Duygusallığa kapılmanın sırası değildi. Dstediğini elde etmenin baska yolu olduğunu biliyordu. Ameliyattan sonra Mannerheim hastalarının durumuyla yakından ilgilenmezdi. Hastaların ameliyat sonrası bakımlarından Basasistan Nevvman sorumluydu. Martin telefonla Nevvman'ı arayıp kızın hâlâ yoğun bakım odasında olup olmadığını sormaya karar verdi.

Ameliyat danışma servisi, «Nevvman mı?» diye sordu. «Buradan ayrılalı çok oluyor.»

Philips, «Ya,» dedi. «Lisa Marino hâlâ yoğun bakım odasında mı?»

Danışmadaki kız yanıt verdi. «Hayır, ne yazık ki, yoğun bakım odasına girinceye dek bekleyemedi.» «Bekleyemedi mi?» Philips birdenbire Mannerheim'in öfkeli davranışının nedenini anladı.

Hemsire, «Masada öldü,» dedi. «Büyük bir felâket. Özellikle Mannerheim'in elinde ölen ilk hastası olması korkunç bir trajedi.»

Philips telefonu kapatıp göstergeden yana döndü. Ekrandaki Lisa Marino'nun röntgenleri yerine, kızın bu sabah ameliyathane kapısında beklerken, yüzündeki umutsuz ifade gözlerinin önünde canlandı. Onu tüysüz bir kusa benzettiğini anımsıyordu. Lisa'nın ölümden rahatsız o-larak ilgisini röntgenlere çevirmeye zorladı. Kız yasaşaydı neler öğrenebileceğini merak ediyordu. Dçinden gelen dürtüyle oturduğu tabureden kalktı. Lisa Marino'nun kartını dikkatle incelemek istiyordu. Belki röntgenlerde görülen be^ yaz noktacıklarla, Lisa Marino'nun beyin sınırları ve omurilik harabiyetinin klinik isaret ve bulguları arasında ilişki kurabilirdi. Yeniden çekilmesi gereken röntgenlerin yerini tutmazdı bunlar ama yine de ufak tefek bilgiler edinebilirdi.

Masasında oturmuş sandviçini yiyen He-len'nin önünden geçerken, anjiyografi odasına telefon edip asistanlara kendisini beklemeden ise baslamalarını ve kısa süre sonra yanlarına gideceğini haber vermesini istedi. Helen telasla ağzındaki lokmayı yuttu.

«Malzeme odası için Bay Michael Ferguson telefon ederse ne yanıt vereyim?» diye sorduysa da Philips karşılık

104 —

105 —

vermedi. Kadının söylediklerini duymazlığa geldi. Ferguson'nun canı cehenneme, diye düşünüp ana koridordan ameliyathaneye doğru yürümeye başladı. Hastanenin yöneticilerinden nefret ediyordu.

Philips ameliyathaneye yaklaşıncı, bekleme odasında birkaç hastaya rastladı. Sabahki kesmekeş sona ermisti. Ameliyathaneden dışarı çıkan Nancy Donovan'ı gördü. Kadının yanına gidip gülümsedi. Üzüntüyle, «Marino olayı basınıza dert olmuş ha?» dedi.

Nancy Donavan'nın yüzündeki gülümseme silindi. «Korkunçtu. Çok korkunçtu. Gencecik bir kızdı. Dr. Mannerheim için de üzüldüm.»

Philips basını salladıysa da Mannerheim gibi kendini beğenmiş ukalaya Nancy'nin üzülmeye çok sasırmıstı.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Tam ameliyatın sonunda ana atar damarlardan biri patladı.»

Philips üzüntü ve anlayısla basını salladı. Elektrotlardan birinin beyinciğın arkasındaki a-tar damara yakınlığını anımsadı.

Philips, «Ameliyat raporunu nerede bulabilirim?» diye sordu.

Nancy Donovan, «Bilmiyorum,» dedi. «Durun, danısmaya sorayım.»

Nancy ameliyathane danısmanlığındaki üç hemsireyle konuşurken, Philips onları

uzaktan izliyordu. Hemsire bir süre sonra dönüp yanına geldi. «Raporun hâlâ 21 nolu odanın yanındaki aneztezi bölümünde olduğunu sanıyorlar.»

Philips yeniden ameliyathane koridoruna dönüp ameliyat giysilerini sırtına geçirdi. Ameliyathaneleri birbirlerine bağlayan ana koridor, sabah saatlerinin zorlu izlerini taşıyordu. Her lavabonun etrafında üstünde köpükler yüzen su gölleri vardı. Lavobaların yanlarındaki sünger ve fırçaların bazıları yerlere düşüp yayılmışlardı. Koridorun bir kösesine itilen tekerlekli sedyenin üstünde operatörün biri kıvrılmış uyuyordu. Herhalde bütün geceyi ameliyathanede geçirmisti. Görevi sona erince bir an soluk alıp dinlemek için sedyenin üstüne uzanmış olmalıydı. Zavallı kıvrıldığı yerde uykuya dalıvermiş, kimse de onu uyandırmamıstı.

Philips 21 nolu ameliyathanenin yanındaki aneztezi odasının kapısını itti. Fakat açamadı. Kapı kilitliydi. Geri çekilip ameliyathanenin küçük camından içeri baktı. İçeri karanlıktı. Fakat kapıyı itinince açıldı. Elektrik düğmesine basınca, tavandaki büyük davula benzeyen ve doğrudan doğruya ameliyat masasını aydınlatan lambalar yandı. Marino felaketinden sonra odanın temizlenmemesi Philips'i çok sasırttı. Altından sarkan mekanik aletlerle ameliyat masasının korkunç bir görünüsü vardı. Masanın etrafında pıhtılaşmış kan gölleri duruyordu. Kan lekeli ayak izleri odanın içinde çesitli yerlerine dağılmıstı.

Gördüğü sahne Martin'nin midesini bulan-dırıp öğrencilik günlerindeki tatsız olayları a-nımsatmıstı. Dğrenç manzarayı görmezliğe gelerek masanın etrafından dolasıp yaylı kapılardan aneztezi odasına geçti. Ayağıyla kapıyı aralık tutarak duvardaki elektrik düğmesini aradı. Fakat odanın içi sandığı kadar karanlık değildi. 106 —

107 —

Hole açılan kapı aralanmış, koridordan içeriye ısı sızıyordu.

Kapının açık olması Philips'i sasırttı. Tavandaki flöresan lambaları yaktı.

Ameliyathanenin, yarı büyüklüğündeki odanın ortasında örtülere sarılı ceset tekerlekli sedyenin üstünde yatıyordu. Beyaz çarşafın al tından cesedin ayak parmaklarının görünüsü korkunçtu. Philips onları görmeseydi bu denli etkilenmeyecekti. Örtülerin altındaki kabarıklığın bir insana ait olduğunu âdeta ilân ediyorlardı. Hastane raporunu cesedin üstüne bırakmışlardı.

Sanki ölümün varlığı bulasıcıymış gibi Philips kesik kesik soluklar alarak tekerlekli sedyeye dokunmadan, koridora açılan kapıyı açıp dışarı baktı. Operatör hâlâ kösedeki sedyenin üstünde uyuyordu. Birkaç hademe temizliğe başlamışlardı. Philips koridorun iki yanına bakıp, acaba az önce yanlış kapıyı mı denedim, diye düşündü. Bir sonuca varamayınca da olayı aklından çıkarmaya karar verdi. Dİgisini elinde tuttuğu rapora yöneltti.

Tam raporu okumak üzereyken, cesetin ü-zerindeki örtüyü açma isteğine kapıldı. Cesede bakmak istemediğini bildiği halde, elini u-zatıp yavaşça çarsafı açtı. Cesedin bası ortaya çıkmadan Philips gözlerini yumdu. Sonra gözlerini açınca, Lise Marino'nun porselen gibi cansız yüzüyle karşılaştı. Gözlerinden biri yarı açıktı. Gözbebeği sabit bakışlarla tavana dikilmisti. Diğer gözse kapalıydı. Saçları kazınan basın sağ yanındaki atnalı sekindeki keşiğin üstünde dikisler görünüyordu. Ameliyattan son

ra kızı temizledikleri için üstünde kan lekeleri yoktu. Mannerheim'in kızın ameliyat sırasında değil de, sonradan öldüğünü öne sürmek için mi temizlik yaptırdığını merak etti.

Ölümün buz gibi soğukluğu, Martin'nin düşüncelerini kuzey rüzgârı gibi esip savurdu.

Telasla saçları kazınmış bası örtüp aneztezi-cinin taburesinin durduğu yere gidip raporu okumaya başladı. Lisa Marino hastaneye yatalı iki gün olduğu halde, hakkında kalın bir rapor tutulmustu. Kızın hastalığını bulmak için asistanlar ve tıp öğrencileri tarafından çeşitli düzeylerde çalışmalar yapılmıştı. Nöroloji ve göz bölümünün konsültasyonlarını okuyup geçti. Rapora Mannerheim bile anlaşılmaz karmakarışık bir seyler karalamıştı. Philips, beyin cerrahı Basasistan Dr. Nevvman'nın son yazdığı notları arıyordu.

ÖZET: Yirmi bir yasındaki beyaz kadın hasta bir yıldır ilerlemiş beyin lobu epilepsisinden yakınıyor. Lokal anezteziy-le beyninin sağ bölümündeki tümörü aldırma için hastaneye yattı. Hastada görülen düzensiz krizler, yapılan tüm tıbbi tedavilere cevap vermemistir. Krizler sıklaşmış ve genellikle pis bir kokuyla kendilerini belli eder hale gelmişler. Artan cinsel istek ve saldırganlık belirgenlik kazanmıştır. Kriz alanı beynin her iki yanın da da belirlenmiş, fakat yapılan ensefolog-rafiyle en çok sağ bölümü etkilediği görülmüştür.

Eskiden geçirilmiş beyin zedelenmesi

108 —

109 —

ve travması görülmemistir. Hastanın bu Dİlete tutulana dek sağlıklı yaşam sürdüğü bilinmektedir. Yalnız birkaç düzensiz vaje nahlil raporu vardır.

Anormal elektroensefelografi bulgularından başka tüm nörolojik çalışmalar normaldir. Beyin anjiyografisi, Bilgisayarlı Beyin Tomografisi ve tüm laboratuvar deneyleri normaldir. Hasta görme algılamalarından da şikâyetçi olmuş fakat nöroloji ve oftalmoloji yakınmalarının nedenini belirleyememistir. Hastanın geçici hareketsizlik ve kas zafiyeti hakkında yakınmalarının kayıtları yoktur. Krizlerle ilgili olarak beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti tanımı yapılmıssa da kanıtlanamamıştır. Hasta nöroloji/beyin cerrahisi arasında çeşitli zamanlarda tedavi altına alınmış ve her iki bölümünde verdiği ortak kararlar, beynin sağ yanında ameliyat edilmeye değer bir

tümör olduğu sonucuna varılmıstır. George Newman tarafından imzalanmıstır

Philips raporu yavaşça Lisa Marino'nun üstüne bırakırken, sanki kızın bu hareketi his sededeğini sandı. Sonra koridora fırlayıp ameliyat giysilerini çıkardı. Raporu umduğu kadar tatmin edici bulmamıstı. Beyin siniri ve omurilik harabiyetinden söz ediliyor, fakat buna ek olarak, yapılan röntgenlerden ve Bilgisayar Beyin Tomografisinden hiç bilgi verilmiyordu. Philips giyinirken, Lisa'nın yüzündeki soğuk ö-lüm maskesini düşünüyordu. Ameliyat sırasında öldüğüne göre Lisa'ya otopsi yapılması gerekirdi. Duvarda asılı telefonu kapıp patolojiden sınıf arkadaşı ve dostu Dr. Jeffrey Reynolds'u a-radı. Ve durumu anlattı.

Reynolds «Daha duymadım,» dedi.

Philips, «Öğleye yakın ameliyathanede öldü ama yarayı dikecek vakit bulmuşlar,» diye a-çıkladı. Reynolds, «Garip değil,» dedi. «Bazı kez ameliyat istatistikleri bozulmasın diye

cesedi acele yoğun bakım odasına götürüp bırakırlar ve orada öldüğünü iddia ederler.» Philips!
«Otopsi yapacak mısınız?» diye sordu.

«Bir sey söylemem. Bu, adli tıbbın isteğine bağlı.»

«Eğer otopsi yaparsan,» diye Philips sözle rini sürdürdü. «Ne zaman olur?»

«Simdilik çok isimiz var. Sanırım bugün aksamüzeri yaparız.»

Philips, «Bu olayla çok yakından ilgileniyorum,» dedi. «Bak otopsi yapılana dek

hastanede dolanırım.. Beyni açtıkları zaman beni aratacağına söz verir misin?»

«Tabii,» diye Reynolds yanıtladı. «Seni çağırır, neseli bir parti veririz. Otopsi

yapılmazsa da sana haber veririm.»

Esyalarını kilitli dolabına tıkan PhiJips kosarak salondan dışarı çıktı. Öğrencilik günlerinden beri çalışmalarında geri kalmak endisesiyle yasardı heD. Hastanenin kalabalık koridorlarında kosarken, yine o tatsız duygunun altında eziliyordu. Anjiyografi odasına geç kaldığını, asistanlarının kendisini beklediklerini biliyordu.

110 —

111 —

“Umursamadığı halde, oropsu çocuğu Fergu-son'a telefon etmesi gerekti. Tanrının belâsı, bütün yazı izinde geçirmek isteyen teknisyenlerinin durumlarını Robbins ile görüşmeliydi. Ve Helen'nin elinde bir tomar acil haberle kendisini beklediğini biliyordu.

Kosarak.BBT yanından geçerken, Philips ansızın dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdi. Zaten geç kalmıstı. Dki dakika daha gecikmesinde sakınca yoktu. Bilgisayar odasına girip havalandırma aygıtlarından çıkan serin hava yüzüne çarpınca çok hosuna gitti. Denise ve dört tıp öğrencisi ekranın etrafına toplanıp perdeye yansıyan resme dalmışlardı. Sanger sol taraftaki beyin zarında oluşan büyük kanamayı tanımlayarak öğrencilere kan pıhtılarının beyni nasıl sağ tarafa ittiklerini gösteriyordu. New-man söze karışıp kan pıhtılarının beynin dışında değil de içinde meydana geldiğini sandığını ileri sürdürdü.

Martin, «Hayır. Dr. Sanger haklı,» dedi. Herkes dönüp saskınlıkla odaya giren Philips'e baktılar. One doğru eğilip parmağım uzattı. Dış beyin zarı kanamasının klasik radyolojik belirtilerini gösterdi. Denise'in haklı olduğundan kuskusu yoktu.

Newman hosgörüyle, «Peki, anlaşıldı. Ben bu arkadaşı cerrahiye almayım,» dedi.

Philips, «Öyleyse elini çabuk tut,» dedikten sonra Newman'a kan pıhtısını çıkarmak için kafatasını nereden açacağını gösterdi. Basasistana Lisa Marino hakkında sorular sormak istiyordu, ama kendisini tuttu. Operatörün odadan çıkmasını bekledi.

Martin odadan dışarı çıkmadan Denise'yi bir kenara çekti. «Dinle. Öğle yemeğinde seni atlattım. Aksama romantik bir yemeğe ne dersin?»

Sanger basını sallayıp gülümsedi. «Sen bir isler çeviriyorsun. Biliyorsun, bu gece hastanede nöbetteyim.»

«Biliyorum,» diye Martin itiraf etti. «Ben de hastane kafeteryasında bulusmayı düşünüyordum.»

Denise alayla, «Harika,» dedi. «Senin masa tenisi ne olacak?»

«Dptal ediyorum.*

«Sen gerçekten bir isler çeviriyorsun.»

Martin güldü. Denise haklıydı. Masa tenisini ancak ülke korkunç bir felakete düşerse, iptal edebilirdi. Philips kadına BBT izleme prog ramı sona erince, odasında buluşup günlük röntgen filmlerini incelemeyi önerdi. Eğer isterse tıp öğrencilerini de beraberinde getirebileceğini sözlerine ekledi. Koridorda aceleyle birbirlerine veda edip ayrıldılar. Philips yine kosmaya başladı. Odasının kapısından fırtına gibi içeri girdi. Helen'nin tatsız haberlerle kendisini durdurmasını istemiyordu.

.

..113

—

YEDDNCD BÖLÜM

Kayıt kuyruğunda bekleyen Lynn Anne Lu-cas, Acil Servise gelmekle yerinde davranıp davranmadığını merak ediyordu. Daha önce öğrenci yatakhanesindeki doktoru görmeye gitmişti. Fakat adam saat üçte revirden ayrılmıştı. Hastanenin Acil Servisinde aradığı çareyi bulacağını biliyordu. Ama Lynn Anne ertesi güne kadar bekleyip beklememeyi kendi kendisiyle tartı. Eline bir kitap alıp okumaya çabaladı. Bir an önce hastaneye gitmek için kendi kendini kandırmaya çalıştı. Korkuyordu.

Aksamüstü Acil Servis öylesine kalabalıktı ki, giriş kuyruğu sümüklüböcek hızıyla ilerliyordu. Sanki tüm New York halkı buraya toplanmıştı. Lynn Anne'nin arkasında duran partal giysili ayyas, sarap ve sidik kokuyordu. Sıranın her ilerleyişinde, adam sendeleyerek Lynn Anne'nin üstüne yıkılıp düşmemek için kıza tutu-nuyordu. Lynn Anne'nin önündeki sisko kadının kucağındaysa kirli battaniyeye sarılı bir çocuk vardı. Her ikisi de sessizce sıralarını bekliyorlardı.

Lynn Anne'nin solundaki yayJı kapılar açıldı. Kayıt sırasını bekleyen insanlar kenara çekilip birkaç dakika önce meydana gelen büyük trafik kazasındaki yaralıları taşıyan tekerlekli sedyelere yol verdiler. Ölü ve yaralıları hızla bekleme salonundan geçirip Acil Servis odasına soktular. Bekleyenler tanık oldukları sahneden sonra kendilerine sıranın çok daha sonra geleceğini anlamışlardı. Porto—Rico'lu bir aile bekleme salonunun bir kösesinde yere çömel-mis, kızarmış tavuk yiyorlardı. Acil Serviste olup bitenlerle ilgilendikleri yoktu. Trafik kazasında yaralanan ve ölenleri hastaneye getirdiklerini görmemişlerdi bile.

Sonunda Lynn Anne'nin önünde duran sisko kadın, yabancı olduğunu belirten bozuk bir aksanla bankonun arkasındaki kâtime, «Bu bebek artık ağlamıyor,» dedi. Kâtip, «Genellikle bebeklerin ağladıklarından yakınırlar,» diye söylendi. Kadın adamın ne demek istediğini anlamadı. Kâtip bebeği görmek isteyince, kadın battaniyenin ucunu açtı. Çocuğun yüzü, yaz günlerindeki fırtınadan önceki gibi koyu mavi gri bir renge dönüşmüştü. Bebek uzun süre önce ölmüş, vücudu da kazık kesilmisti.

Lynn Anne tanık olduğu sahneye öylesine sasırmıstı ki, sırası gelince ağzını açıp konuşamadı. Kızın haline acıyan kâtip anlayısla, burada her türlü garipliği görmeye kendisini hazırlamasını söyledi. Kızıl kahverengi saçlarını alnından geriye iten Lynn Anne, kendisini toplayıp adını, öğrenci kimliğini ve şikâyetlerini yazdırdı. Kâtip bir yere oturup sırasının gelme-

Beyin — F:8

114 —

115 —

sini beklemesini söyiedi. Kısa süre içinde muayeneye alınacağına da söz verdi.

Aradan iki soat geçtikten sonra, Lynn Anne Lucas kalabalık holden geçip geniş odada lekeli naylon perdelerle ayrılmış küçük bölmeye girdi. Yetenekli bir hemşire tansiyonunu ölçüp ağzından derecesini alarak gitti. Lynn Anne muayene masasının kenarına ilisip derinden gelen gürültüleri dinledi. Endiseden avuçlarının içi terlemisti. Yirmi yasında kolej son sınıf öğrencisiydi. Gerekli kurslara devam edip Tıp Fakültesine girmeyi düşünüyordu. Fakat şimdi etrafına bakınca cesaretini yitirmisti. Gördükleri düslerine ters düsüyordu.

Sağlıklı genç bir kadındı. Dlk kez hastanenin Acil Servisine on bir yasında patenden düstüğü gün gitmisti. Dsin komik yanı, ailesi Flo-rida'ya taşınmadan önce bu hastaneye yakın bir mahallede oturduklarından, o gün de yine aynı Acil Servise gelmisti. Fakat Lynn Arine'in o günkü anıları bugünküler kadar çirkin değillerdi. Eskiden oturduğu bu semt ve Sağlık Merkezi, çocukluğundan bu yana çok değismisti.

Yarım saat sonra genç asistan Dr. Huggens ortaya çıktı. West Palm Beach'de doğup büyümüştü. Lynn Anne'nin Carol Gobles'den geldiğini duyunca, kızın kartını incelerken, bir yandan da Florida hakkında konuşuyordu. Son muayene ettiği bin hastanın içinde Lynn Anne gibi sade ve güzel bir kıza rastlamadığı için, onunla tanışmış olmaktan mutlu olduğunu açıkça belli ediyordu. Daha sonra kızın telefon numarasını bile sordu.

Muayene hazırlıklarını bitirince, «Acil Servise neden geldiniz?» diye sordu.

Lynn Anne, «Tam olarak anlatması çok zor,» dedi. «Zaman zaman görme bozukluğu o-luyor. Bir hafta önce kitap okurken başladı. Birdenbire belirli sözcüğü okumakta zorluk çektim. Kelimeyi görüyor fakat anlamını çıkaramıyordum. Aynı zamanda korkunç bir baş ağrısı vardı.» Tam burada Lynn Anne elini basının arkasına götürüp kulağını üstüne getirerek ağzının yerini gösterdi. «Gelip giden sıkıcı bir ağrıydı.»

Dr. Huggens basını salladı.

Lynn Anne, «Ve bir de koku duyuyorum,» dedi.

«Ne kokusu?»

Lynn Anne utandı. «Bilmiyorum. Pis ve bildik bir koku, ama adlandıramıyorum.»

Dr. Huggens yine basını salladı. Fakat Lynn Anne'nin bulgularını basit bir

sınıflandırmaya sokamadığı açıkça belliydi. «Daha başka sıkıntılarınız var mı?» «Bazı kez basım dönüyor. Bacaklarım kursun gibi ağırlasıyor. Son zamanlarda krizler sıklastı. Her okumaya başladığımda aynı şeyler tekrarlanıyor.»

Dr. Huggens elindeki karta bakıp Lynn Anne'ı muayene etti. Kızın kulaklarına, gözlerine ve ağzının içine baktı. Kalbini ve ciğerlerini dinledi. Reflekslerini ölçtü. Düz çizgi üstünde yürüttü. Eşyalara dokundurdu. Sırayla sayıları saydırdı.

«Bana göre hiçbir seyiniz yok sapasağlamsınız,» dedi Dr. Huggens. «Dki

doktora daha

110 —

117 —

muayene olun ve aspirin almak için bize gelin.» Yaptığı espiyi sadece kendisi güldü. Lynn Anne adama buz gibi baktı. Bunca saat bekledikten sonra, kolayca bastan savılmamaya kararlıydı. Dr. Huggens kızın, yaptığı sakayı umursamadığını fark etti.

«Ciddi söylüyorum. Hiçbir bulgu yok. Rahatlamak için aspirin alıp yarın nöroradyoloji bölümüne gelin. Belki onlar sıkıntılarınızın kaynağını bulurlar.»

Lynn Anne, «Nörolojiye şimdi gitmek istiyorum,» dedi.

Dr. Huggens kesin konustu. «Burası Acil Servis, klinik değil.»

Lynn Anne, «Benim umrumda değil bu,» dedi. Duygularını dikbaşlı davranmasının arkasına gizliyordu.

Dr. Huggens, «Peki peki,» dedi. «Nörolojiye haber veririm. Aslında göz doktorunu da çağıracağım ama biraz bekleyeceksin.»

Lynn Anne basını salladı. Dnadının kırılıp gözyaşlarına boğulma korkusuyla ağzını açıp konuşamıyordu.

Ve kelimenin tam anlamıyla bekledi. Perde tutulup açıldığında saat altıydı. Lynn Anne karsısındaki Dr. Wayne Thomas'ın sakallı yüzüne bakakaldı. Çünkü doktor Baltimore'lu bir zenciydi. Lynn Anne bugüne dek hiç zenci doktora muayene olmamıştı.

Fakat hemen duygularına hakim olup adamın sorularına yanıt vermeye başladı.

Dr. Thomas hastalığın teşhisinde kendisine yararı dokunacağına inandığı birkaç belirtiyi daha ortaya çıkarmaya çalıştı. Lynn Anne gecirdiği krizleri «vakalar» adıyla tanımlıyordu. Üç gün önce yatağında kitap okurken, bu vakalardan birini geçirmişti. Ayıldığı zaman kendisini yataktan düşüp yerde bulunduğunu anımsıyordu. Ve düşerken basını vurmuş olmalıydı. Kafasının sağ yanında kocaman bir sislik meydana gelmişti. Dr. Thomas kızın bir hafta içinde, a-normal" çıkan vajen tahlillerinin nedenlerini anlamak için tekrar jinekoloji kliniğine gideceğini de öğrendi. Son zamanlarda geçirdiği iltahablı sistit, kükürtlü ilâçlar sayesinde başarıyla tedavi edilmisti.

Kız şikâyetlerini bitirince, Dr. Thomas bashemsirelerden birini yanına çağırıp Lynn Anne'in o güne dek gördüğü en özenli muayeneyi yaptı. Az önce Dr. Huggens'in yapmış olduğu deneylerden daha fazlasını uyguladı. 'Doktorun yaptığı testlerin çoğu Lynn Anne için gizemli işlemlerdi. Fakat adamın kılı kırk yarararak çalışması güven vericiydi. Yalnız kendisini yan yatırıp dizlerini çenesinin altına çektiler belkemi-ğinden su almalarından hoşlanmamıştı. Dğnenin belkemiğine batıp canının yandığını hissetmişti.

Muayene sana erince, Dr. Thomas, Lynn Anne'nin kriz anında yere düştüğü zaman beyninin zedelenip zedelenmediğinden emin olmak için bazı röntgenler çekilmesi gerektiğini söyledi. Kızın yanından ayrılırken, muayene sırasında, Lynn Anne'nin vücudunun bazı noktalarının duyarlılığını yitirdiklerini saptadığını açıkladı. Fakat bunun tıp dilinde hangi hastalığı belirlediğini bilmediğini de açıkça söyledi.

118 —

Lynn Anne yine beklemeye başladı. *

Philips ağzına bir lokma tavuklu pilav aldıktan sonra, «Mannerheim'in ameliyatta ölen-ilk kurbanının, benim röntgenlerini çekmek istediğim hasta olduğuna inanabiliyor musun?» dedi.

Denise, «Kız yirmi bir yaşındaydı, değil mi?» diye sordu.
«Evet.» Martin yemeğine lezzet vermek için biraz tuz ve biber serpti. «Çok acıklı. Aslında çift katlı bir trajedi: Ben de filmleri çekemedim.»

Hastane havasından kurtulabilmek amacıyla tepsilerini kafeteryanın yemek servisi yapılan buharlı tezgâhından çok uzaklara götürmüşlerdi. Duvarları kirli hardal rengine boyalı, yerleri gri halıflexle kaplı, yeşil sarı karışımı iğrenç görünümlü plastik iskemleler dolu olan kafeteryanın sıkıcı havasından kurtulmaksa pek kolay değildi. Derinlerden gelen tekdüze bir ses, hastanede görevli doktorların, aramaları gereken numaralarını bildiriyordu.

Denise salatasını yerken, «Kızı niçin ameliyat ediyorlardı?» diye sordu.

«Zaman zaman görülen düzensiz krizlerden dolayı. Fakat isin ilginç yanı, belki kızda beyin sınırları ve omurilik harabiyeti vardı. Bugün sen yanımdan ayrıldıktan sonra, kızın röntgenlerini incelerken, gördüğümüz çeşitli yoğunluk değişikliklerinin geniş bir alana

yayılan nörolojik bir hastalık olabileceğini düşündüm. Daha önce tu

119 —

tulan raporlarda da beyin sınırları ve omurilik harabiyetinden şüphelenildiği yazıyor.»

Denise, «Gerçekten beyin sınırları ve omurilik harabiyeti olan hastaların filmlerini inceledin mi?» diye sordu.

Philips, «Bu gece baslıyorum,» dedi. «Mic haels'in programını denemek için mümkün olduğunca çok film okumam gerek. Aynı radyolojik görünümde başka vakalar

bulabilmem için ilginç olacak.»

«Arastırma projeleriniz başarıya ulaşmış gibi.»

«Umut ederim.» Martin kuskonmazından bir lokma aldı ve tadını beğenmeyip tabağını önünde itti. «Kendimi heyecana kaptırmak için daha çok erken. Fakat Tanrım, çok umut verici. Marino vakasında heyecanlanmamın nedeni bu. Çok karışık bir olay hemen elle tutulabilir hale getirilebilirdi. Aslında bir şansımız daha var. Bu gece otopsi yapacaklar. Ben de radyolojik görünümle gerçek beyni karşılaştırıp inceleyebileceğim.

Eğer beyin sınırları ve omurilik harabiyeti varsa oyun bizim demektir. Fakat başarı gösterebilmem için birkaç gün ya da birkaç hafta klinikteki bu kedi fare kovalamacasından uzaklaşmalıyım.»

Denise çatalını elinden bırakıp Martin'in huzursuz mavi gözlerinin içine baktı.

«Klinikten uzaklaşmak mı? Bunu yapamazsın. Hastanedeki en yetenekli nöroradyojistlemeden birisisin. Senin bilgilerinden yararlanacak hastaları düşün. Eğer radyoloji kliniğini bırakırsan büyük fela

120 —

ket olur.»

Martin çatalını bırakıp kadının elini yakaladı. İlk kez hastanede birilerinin kendilerini el ele görmelerinden sakınca duymuyordu. Yavaş sesle, «Denise,» dedi. «Simdiki halde yaşamımda benim için değerli iki şey var. Sen ve araştırmalarım. Ve eğer seninle beraber bir yaşam kurabileceksem, araştırmalarım bile son verebilirim.»

Denise üzölmek mi, sevinmek mi gerektiğinden emin değildi. Kuskuyla Martin'in yüzüne baktı. Erkeğın gün geçtikçe kendisine karşı duyduğu sevginin arttığını biliyordu. Ama kendisini bir erkeğe tümüyle teslim edebilecek yetenekte olduğundan emin değildi. Basından beri adamın ününün ve radyoloji alanındaki ansiklopedik bilgisinin etkisinde kalmıştı. Erkek kendisi için hem sevgili, hem de profesyonel bir ilkeydi. Dışkilerinin geleceğı olabileceğini hiç düşünmemisti. Kendisinin de böyle bir teslimiyete hazır olduğundan kuskuluydu.

«Dinle,» diye Martin sözlerini sürdürdü. «Ne zaman, ne de yer böyle hassas bir konuyu tartışmaya uygun.» Önünde duran tabağı ileriye itti. «Fakat bu karara nasıl vardığımı bilmelisin. Sen daha doyurucu olduğunu bildiğim klinik eğitimin ilk

asamasındasın. Tüm zamanını hastalara ve öğrenmeye harcayabiliyorsun. Ne yazık ki, benim bu uğrulara ayırabilecek çok az zamanım var. Vaktimin büyük bölümünü sıkıcı bürokratik yönetim saçmalıklarıyla uğrarak geçiriyorum. Artık canıma tak dedi, sabrım kalmadı.»

121 —

Denise erkeğin ovucunda duran sol elini kaldırıp telasla ve hafifçe Philips'in parmaklarının ucunu öptü. Sonra koyu renk kaslarının altından adamın yüzüne baktı. Philips'in ani öfkesini silmek için mahsustan koketçe davranıyordu. Her zamanki gibi hareketinin etkisini gördü. Philips gülmeye başladı. Kadının elini bırakmadan ovucunun içinde sıktı. Sonra bir gören var mı, diye etrafına bakındı.

Philips'in hastane içinde arandığını belirten zil çalmaya başlayınca, ikisi de sasıldılar. Martin hemen yerinden fırlayıp duvarda asılı hastane telefonlarının yanına giderken, Denise onun arkasından baktı. Tanıştıkları günden beri adama ilgi duyuyordu. Diskileri ilerledikçe, sasırtıcı duyarlılığına ve espirisine hayranlığı artmıstı. Simdi tatminsizliğini ve kırgınlığını itiraf etmesi, ona karşı duygularını güçlendirmisti. Mar-tin'i tanıdığı günden beri adamın inatla mesleğine sarıldığına görmüştü. Onun tatminsizlikten

yakınacağı-hiç aklına gelmezdi. Fakat sorunlarını kendisiyle paylaşmasından da duygulanmıstı. Diskilerine Denise'in sandığından daha çok değer verdiği anlaşılyordu.

Telefonda konuşan Martin'i izlerken, ilişkilerinde bir nokta daha açığa çıktı. Sonunda felâkete sürükleneceği bir ilişkiyi kesip atabilecek gücü kendisine asılayan Martin'di. Denise tıp öğrencisiyken tanıştığı ve büyük bir beceriyle kendisini parmağının ucunda oynatan, duygularını sömüren, nöroloji asistanlarından birine bü-yülenmişesine tutulmuştu. Okulunun kisisellikten yoksun yalnızlığında Denise, adama kendisini teslim edip âsık olmuştu. Tıbbın kuralları

122 —

123 —

nı yakından bilen bir erkekle, ev ve meslek hayatını birlikte yürütebileceğinden hiç kuskuyduymamıstı. Sevgilisi Richard Druker, Denise'in duygularını anlayabilecek kadar kurnaz bir erkekti. Kendisinin de aynı duyguları beslediğine kızı inandırmıstı. Fakat yalan söylüyordu. Gerçek beraberliğe yansmadan, kurnazca Denise'in bağımsızlığını destekleyip yıllarca kadını oya-lamıstı. Denise sevgilisinin kisiliğini anlayıp diğer kadınlarla olan ilişkilerini öğrenince, u-tanç verici durumlara düstüğü halde, ondan kopamamıstı. Onun günün birinde hatalarını onarıp düsündüğü gibi bir erkek olacağını umarak her seferinde yaslı bir köpek gibi ona sürünerek dönüp daha fazla horlanmıstı. Sonunda umudu umutsuzluğa dönüşmüştü. Erkeğin olgunlaşmadığını düşüneneği yerde, kendi kadınlığından kuskuyduymaya başlamıstı. Ve Martin'le tanışınca de k ondan kopamamıstı.

Philips masaya dönerken, Denise'in içi erkeğe karşı minnet ve sevgiyle doldu. Aynı zamanda onun tam bir erkek olduğunu fark etti. Martin'in istemediği bir beraberliğe zorlamaktan korkuyordu.

Philips karsısına oturunca, «Bugün benim hiç sansım yok,» dedi. «Dr. Reynolds,

aradı. Ma-rino'ya otopsi yapmayacaklarmıs.»

Sasıran Denise düşüncelerini yine tıbbi konulara yöneltmeye çabaladı. «Ben otopsi yapılacağını sanıyordum.»

«Haklısın. Adli Tıp olayıydı. Fakat Manner-heim'e saygı duyan Adli Tıp, cesedi bizim patoloji bölümüne vermiş. Patoloji de otopsi izni almak için kızın ailesini arayınca, kabul etmemişler. Aslında zavallının ailesi sinir krizleri geçiriyormuş.»

Sanger, «Çok doğal,» dedi.

Philips gönülsüzce onayladı. «Sanırım. Allah kahretsin... kahretsin.»

«Kendi uğradığın düş kırıklığının yerine birazcık hastalarını düşünebilirsin.»

Martin birkaç dakika gözlerini dikip kıza baktı. Denise çizmeden yukarı çıktığını anlamıştı., Philips'e nasıl davranacağını söylemek aklından geçmezdi. Sonra erkeğin yüzündeki ifadenin değişip gülmeye başladığını gördü.

«Haklısın,» dedi adam. «Aslında bana sahane bir fikir verdin.»

Acil Servis masasının tam karşısında «Acil Servis Personeli» levhası bulunan gri boyalı bir kapı vardı. Bu salon asistanlara ve ihtisas öğrencilerine ayrılmıştı. Fakat kırk yılda bir dinlenme yeri olarak kullanılabilirdi. Salonun arkasında erkekler için tuvalet ve duşlar bulunuyordu. Kadın doktorlarsa üst kattaki hemşirelerin salonunu kullanırlardı. Salonun yanındaki üç küçük odaya da ikiser tane portatif yatak konmuştu. Doktorlar vakit buldukça burada yatıp kestirirlerdi.

Dr. Wayne Thomas salondaki kenarlarından yayları dışarı fıskıran, sökülen

dikislerinin açık yaralara benzediği eski rahat koltuğa kurulmuştu.

Dnandırıcı bir sesle, «Lynn Anne Lucas'ın

124 —

hastalığının ciddi olduğunu düşünüyorum,» dedi.

Etrafında kimisi masaya dayanmış,, kimisi iskemlelere oturmuş doktorlar onu

dinliyorlardı. Dahiliye bölümünden Dr. Huggens ve Dr. Carolo Langone, beyin

cerrahisinden Dr. Ralph Lovvry, jinekoloji asistanı Dr. David Harper, oftalmoloji asistanı

Dr. Sean Farnsvorth ve gruptan ayrı, balkonun yanında ellerindeki elektroensefalog

rafileri inceleyen iki doktor daha vardı.

Dr. Lovvry alaycı bir gülümsemeye, «Senin canın kddın çekiyor,» dedi. «Bütün gün

aksama dek en güzel kadın hasta olduğunu itiraf et. Kızı kendi servisinde tutmak için

bahane arıyorsun.»

Dr. Thomas'tan baska herkes bu sözlere gülüstüler. Doktor yerinden kimıldamadan gözlerini Dr. Langone'a çevirdi.

Langone da, «Ralph bir noktada haklı,» dedi. «Kızın atesi yok. Yasam belirtileri normal. Kan dolasını normal. Ddari normal. Ve belkemi-ğinden aldığımız su normal.»

Dr. Lovvry, «Kafatası ve beyin röntgenlerinde de hiçbir sey gözüküyor,» diye söze karıştı.

Dr. Harper oturduğu yerden kalktı. «Pekâlâ. Kızın derdi her neyse, jinekolojiyle ilgisi yok. Birkaç anormal vajen testi görülmüş. Fakat bunu da klinik izliyor. Sizlerin bu sorunu ben ol-,madan da çözeceğinize inanıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kız isterik.»

Dr. Farnsvorth, «Seninle aynı fikirdeyim,» dedi. «Görmekte zorluk çektiğini iddia ediyor. Fakat göz muayenesinde tüm testler normal

125 —

çıktı. Ve yakın görme tablosundaki en ufak harflere kadar hepsini kolayca okuyabiliyor.»

Dr. Thomas, «Peki görüş sahası nasıl?» diye sordu.

Farnsvorth gitmek üzere ayağa kalktı. «Bana göre normal. Yarın ona Goldmann sahasını uygulayacağız. Fakat bunu Acil Serviste yapmamıza olanak yok.»

Dr. Thomas yine, «Retinaları nasıl?» diye sordu.

Farnsvorth, «Normal,» dedi. «Bana danıştığına teşekkür ederim. Çok yararlı oldu. «Aletlerini koyduğu çantayı eline alıp odadan dışarı çıktı.

Dr. Lovvry, «Eğer Tanrının beiası, ukala göz asistanlarından birisi geceleri Golmann sahası yapamayacağını söyleyecek olursa, suratının ortasına bir yumruk patlatacağım,» diye söylendi.

Dr. Thomas, «Çeneni kapa Ralph,» dedi. «Aynı cerrahlar gibi konuşmaya başladın.»

Dr. Langone ayağa kalkıp gerindi. «Benim gitmem gerek. Vücudunda bazı noktaların duyarlığını yitirdiğine ve kızın gerçekten hasta olduğuna inanıyor musun? Yani demek istediğim, kız çok güzel de.»

<nBei\ hasta olduğuna inanıyorum. Kız korkuyor ama isterik değif. Numara da yapmıyor. Beyhinin içinde bir seyler dönüyor.»

Dr. Lovvry güldü. «Bu olayda dönen bir numara var. Kızla baska bir ortamda tanışsaydı, gece yarısından sonra kliniğe gelmesini söyledin.»

Bütün salon kahkahayla güldü. Koltuktan kalkan Dr. Thomas elleriyle onları basından 126 —

savdı. «Haydi oradan maskaralar. Ben kendi isimi hallederim.»

Thomas kapıdan çıkarken, Dr. Lovvry seslendi. «Kızın telefon numarasını almayı sakın, unutma.» Dr. Huggens bu sözlere gülerek, fena fikir değil, diye düşündü. Acil Servise dönen Thomas etrafına bakındı. Saat yediden dokuza kadar doktorlar hastanede soluk alacak zaman bulurlardı. Sanki insanlar dertlerini, acılarını, hastalıklarını yemek saatlerinde unutuplardı. Saat onda sarhoslar, trafik kazaları, hırsız ve sapıkların kurbanları gelmeye baslardı. Gece on birden sonra ask olaylarında yaralanmalar ya da cinayet kurbanları düşerlerdi. Böylece Thomas'ın Lynn Anne Lucas'ı düşünenecek pek vakti olmadı. Bu vakada kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Çok önemli bir ipucunu kaçırdığını hissediyordu.

*

Martin'nin «Sahane fikrinin» ne olduğunu Denise anlayamadı. Gece saat dokuz sıralarında ofisinde bulusmalarını istemisti. Denise ancak saat dokuzu çeyrek geçe Acil Servisteki travma filmlerini okumayı bitirebilmişti. Hastanenin geceleri kapalı dükkânlarının merdivenlerinden çıkıp radyoloji katına gitti. Koridor gün-düzkü karmaşa ve kosusturmanın sona ermesiyle sanki bir baska yer haline gelmişti. Holün ucunda hademelerden biri toz cilayla yerdeki marleyleri parlatıyordu.

Philips'in oda kapısı açıldı. Denise onun

tekdüze bir sesle banda notlarını kayıt ettiğini duydu. Kapıdan içeri girince, Philips'in o gün yapılan beyin anjiyogramlarını inceleyip bitirdiğini gördü. Önündeki aygıtta bir dizi anjiyog-ram filmi takmıştı. Her şeyin röntgeninde, beyaz ipliklere benzeyen kan damarları, bir ağacın ters dönmüş kökleri gibi yayılmışlardı. Konusurken, Denise'in görmesini sağlamak için parmağıyla patolojik durumları isaret ediyordu. Denise ona bakıp basını salladı. Normal ölçüdeki her damarın durumunu ve adını Philips'in nasıl bildiğini anlayamıyordu.

Philips, «Sonuç,» dedi. «On dokuz yasındaki erkekte yapılan beyin anjiyografisi, sağ beyin kaidesinde bulunan gri hücrelerdeki atar ve toplar damarlarda geniş harabiyet gösteriyor. Nokta. Dolasım bozukluğu, sağ orta beyin atar Samarı ve sağ arka beyin toplar damarının iyi beslenmemesinden meydana gelmektedir. Nokta. Rapor sona ermistir. Lütfen bunun bir kopyasını Mannerheim, Prince ve Clanson'a yollayın. Tesekkür ederim.»

Martin teybi kapatıp koltuğunda döndü. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Shekespear'in oyunlarındaki düzenbazlar gibi ellerini ovuşturuyordu.

«Tam zamanında geldin,» dedi.

Denise korkuyormuş gibi numara yapıp. «Yine neler çeviriyorsun?» diye sordu.

Philips kadını dışarı sürükleyip, «Gel,» dedi. Duvarın dibinde, üstünde serum sisesi, çarsaflar ve yastıklar olan tekerlekli bir sedye duruyordu. Denise'in saskın haline gülen Martin ^sedeyi koridordan aşağı sürmeye başladı. De— 128 —

nise onu hasta asansörlerinin birinin önünde yakalayabildi.

Sedyeyi asansörün içine sokmaya yardım ederken, «Bu sahane fikri ben mi sana verdim?» diye sordu.

«Evet.» Philips bodrum katına inen düğmeye basınca, asansörün kapıları kapandı. Sayısız boruların, kan damarları gibi her yöne dağıldığı, sanki acı içinde

kıvranırcasına birbirlerinin içine dolandığı hastanenin bodrum katına indiler. Her yer

siyaha ve griye boyanmıştı. Uzun aralıklarla yerleştirilmiş loş ışıklar, koyu gölgeler meydana getiriyorlardı. Asansörün karsısındaki levhada, «MORG: Kırmızı çizgileri izleyin» yazıyordu.

Kırmızı çizgi kan izleri gibi koridorun ortasından aşağıya doğru uzanmaktaydı. Karışık karanlık geçitlerin izlediği yol, koridorun .kösesinde keskin bir dönemeçle kıvrılıyor ve diklemesine aşağı iniyordu. Martin nerdeyse elindeki tekerlekli sedyeyi meyilden aşağıya kaçıracaktı.

Denise, «Tanrı askına burada ne isimiz var?» diye sordu. Kadının sesi yankılanan ayak seslerine karışıp ölüm sessizliğinin içinde çınladı.

Philips, «Sabret,» dedi. Yüzünün kasları ve sesi sinirden gerilmisti. Artık gülümsemiyordu. Her zamanki sakacı halini bırakmıştı. Tüm dikkatini yapacağıise vermisti.

Koridorun ucu birdenbire kocaman bir yer-¹ altı mağarasına açıldı. Burası da koridor kadar az ışıklandırılmıştı. Dki kat yüksekliğindeki ta

129 —

van gölgeler arasında kayboluyordu. Duvarın sol yanındaki kapalı kapının ardında fırınların ağgözlü alevlerinin hısırtısı duyuluyordu.

Yerdeki kırmızı çizgi morga açılan yaylı kapıların önünde son buluyordu. Philips elindeki sedyeyi kenara çekip giriş kapısına doğru yürüdü. Sağ yandaki kapıyı iterek içeri baktı. Sedyenin yanına dönünce, «Sansımız var. Dçerde kimse yok,» dedi.

Denise isteksizce Philips'ı izledi.

Morg, Pompei'de küller altında çürüyüp kalan harabeleri anımsatan, ihmal edilmiş geniş bir odaydı. Tavandan aşağıya çıplak tellerin üstünden sallanan fanuslu ışıkların sadece birkaçında ampul vardı. Yerler lekeli mozaik, duvar-larsa çatlak fayanslarla döşenmişti. Odanın ortasında kısmen yer-e gömülü eski mermer otopsi masası duruyordu. 1920'lerden bu yana kullanılmayan masa, döküntülerin arasında putatapanların mihraplarına benziyordu. Son yıllarda otopsiler, besinci kattaki modern patoloji bölümünde, paslanmaz çelik masalarda yapılıyordu.

Odanın duvarlarında sıralanan sayısız kapılar arasındaki kocaman masif tahta kapı, kasap dükkânlarındaki et buzdolaplarını annnsatı-yordu. Gerideki kapkaranlık meyilli koridor, hastane binalarının arkasındaki çıkmaz yola açılıyordu. Etraftaki ölüm sessizliğinde lavabodan damlayan su sıkırtısı ve ayak seslerinin boşuk gürültüsünden başka ses duyulmuyordu.

Beyin — F : 9

130 —

131 —

Martin sedyeyi bir kenara bırakıp serum siselerini astı.

«Al sunu.» Temiz çarşafardan birini De-nise'ye verip, sedyenin ses çıkarmaması için ayaklarına sarmasını istedi.

Philips geniş tahta kapının önüne gidip büyük çabayla sürgüyü çekerek açtı.

Dondurucu sis bulutu dışarıya esip mozaik döşemenin üstüne çöktü. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi. Martin arkasına bakınca, Denise'in kımıldamadan bıraktığı yerde durduğunu gördü.

«Haydi gel, sedyeyi de getir.»

«Bana ne yaptığımızı söylemezsen, yerimden kıpırdamam.»

«On besinci yüzyılda yaşadığımızı düşün.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilim uğruna bir ceset çalacağız.»

Denise kulaklarına inanamadı. «Lisa Marino?»

«Evet.»

«Ben bu ise bulasmak istemiyorum.» Ka-çacakmış gibi geriledi.

«Denise, saçmalama. Yalnızca Bilgisayar Beyin Tomografisi yapıp istediğim röntgenleri çekeceğim. Sonra cesedi getirip yine buraya bırakacağım. Yoksa cesedi alıp saklayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?»

«Ne düşüneceğimi bilemiyorum.»

Philips sedyeyi yakalayıp buzhanenin eski yolundan içeriye çekerken, «Ne düş gücü,» diye söylendi. Serum sisleri asılı durduğu demir çubuğun üstünde sığırdıyordu.

Philips'in pesine takılan Denise, telaşla gözlerini duvarlarda, yerleri ve tavanı fayansla kaplı odanın içinde dolastırdı. Bir zamanlar beyaz olan fayanslar şimdi griye dönmüşlerdi. Oda kırk metre uzunluğunda, otuz metre genişliğindeydi. Her iki tarafta sıralar halinde kocaman tekerlekli tahta arabalar diziliydi. Odanın ortası geniş bir avluya benziyordu. Her arabanın içinde kefenlere sarılı cesetler yatıyordu.

Philips yavaşça iki yana bakarak orta sıranın arasında yürüdü. Odanın bir başından di gerine gidip gelirken, her kefenin ucunu kaldırıp altına bakıyordu. Denise'in rutubetli soğuk iliklerine islemisti. Durduğu yerde ürperiyordu. Yanında duran, trafiğin sıkışık saatlerinde korkunç bir kazada ölen cesede bakmamaya çalışıyordu. Kefenin altından hâlâ papucu ayağında duran cesedin garip şekilde sallanan ayağı bacağın tam orta yerinden kırıldığını ilan ediyordu. Görünmeyen bir kösedan eski kompresörün takırtısı duyulmaya başladı.

Kefenlerden birinin altına bakan Philips, «Ah iste burada,» dedi. Denise'e sedyeyi yanına getirmesini işaret etti. Kadın robot gibi kendisine söyleneni yerine getirdi.

Philips, «Onu kaldırmama yardım et,» dedi.

Denise cesede dokunmamaya çabalayarak kefenin üstünden Lisa Marino'nun ayak bileklerinden tuttu. Philips de gövdeyi kaldırdı. Dkisi birlikte kazık gibi sertlesen cesedi yerinden kaldırdılar ve sedyenin üstüne yatırdılar. Sonra Denise önden çekerek, Martin de arkadan iterek sedyeyi buzhaneden dışarı çıkardılar. Philips arkasına dönüp kapıyı sıkıca kapattı.

132 —

133 —

Sanger, «Serumu neden taktın?» diye sordu.

Philips «Kimsenin etrafta ceset dolastırıldığımızı farketmesini istemiyorum,» dedi. «Ve bunun için serum gerekli.» Kefeni açınca Lisa Ma-rino'nun cansız yüzü ortaya çıktı. Martin cesedin basını kaldırıp altına yastık yerleştirirken, Denise basını arkaya çevirdi. Sonra boş serum sisesinin kordonunu çarsafın aitına soktu. Bir adım geri çekilip sedyenin görünüsüne baktı. «Mükemmel,» diyerek cesedin kolunu oksadı. «Rahatın yerinde mi?»

«Martin, Tanrı askına bu denli iğrenç olman gerekiyor mu?»
«Doğrusunu istersen aklım sıra kendirni savunuyorum. Sanırım böyle davranmaktan başka çare yok.» Denise tekerlekli sedyenin çift yaylı kapılardan geçmesine yardım ederken, «Simdi söylediği lafa bak,» diye inledi.

Geldikleri yeraltı labiretlerinden geri dönüp hasta asansörüne bindiler ve korktukları baslarına geldi. Asansör birinci katta durdu. Dki hademe tekerlekli iskemlede oturan hastayla karşılarında duruyordu. Martinle `Denise bir an korkuyla birbirlerine bakakaldılar. Sonra Denise bu gülünç oyuna karıştığına içinden lanetler savurarak basını çevirdi.

Hastanın iskemlesini iten hademeler asansöre bindiler. Dki adam gelecek beyzbol sezonu hakkında konuşmaya dalmışlardı. Lisa Marino'-ya dikkat etmiyorlardı. Fakat hasta etrafındaki her seyle ilgileniyordu. Lisa Marino'nun basının yanındaki atnalı sekindeki ameliyat dikisini gördü.

«Ameliyat mı oldu?» diye sordu.

Philips, «Evet,» dedi.

«Dyilesecek mi?»

Philips, «Biraz yorgun, dinlenmesi gerek,» diye kaçamak yanıt verdi.

Hasta sanki anlamış gibi basını salladı. Asansörün kapıları tekrar açılınca, Martin ve Denise ikinci katta inerlerken, hademelerden biri tekerlekli sedyenin asansörden çıkmasına yardım etti.

Boş koridorda ilerlerken Sanger, «Çok komik, kendimi cani gibi hissediyorum,» dedi.

Bilgisayar Beyin Tomografisi odasından içeri girdiler. Kırmızı saçlı teknisyen kumanda odasının kursun camlı penceresinden onları gördü ve yardıma geldi. Philips adama ellerinde acil bir vakanın

olduğunu söyledi. Teknisyen vakit kaybetmeden masayı ayarladı. Sedyenin yanına gidip Lisa Marino'yu koltuklarının altından kaldırmaya hazırlandı. Elinin altında buz gibi cansız eti hissedince, korkuyla geriye sıçradı.

Saskınlıkla, «Ölmüs,» diye bağırdı.

Denise gözlerini kapadı.

Philips, «Kızın kötü bir gün geçirdiğini düşün ve bu olaydan hiç kimseye söz etme,» dedi. Teknisyen gördüklerine inanamıyordu. «Hâlâ BBT yapmamı istiyor musun?» Philips, «Kuskusuz,» dedi.

Kendisini toplayan teknisyen, Martin'e yardım edip Lisa'yı masaya yatırdı. Hastanın

hareketsiz durmasını sağlayan kayıslara gerek

134 —

135 —

yoktu. Teknisyen masayı harekete geçirip Lisa'nın basını makineden içeri soktu. Durumu inceledikten sonra Philips'le Sanger'i kumdanda odasına çağırırdı.

Teknisyen, «Kız biraz solgun yüzlü ama beyin cerrahisinden gelen hastalardan daha güzel görünüslü,» dedi. Düğmeye basınca, dev simit şeklindeki aygıt bir anda canlanıp Lisa'nın basının çevresinde dönmeye başladı.

Görüntü ekranının önünde toplanıp beklemeye koyuldular. Perdede yatay bir çizgi belirdi. Sonra kızın yüzü ekranda görüldü. Ve birinci görüntü kayboldu. Kafatası kemikleri belirlendi fakat içinde ne olduğu görülmüyordu. Kafatasının içi simsiyahtı.

Martin, «Bu ne demek?» diye söylendi.

Teknisyen kumanda masasının yanına gidip ayarlama düğmelerini gözden geçirdi. Basını sallayarak geri döndü. İkinci görüntüyü beklemeye başladılar. Yine kafatasının dışı belirlendi fakat içi bostu.

Philips, «Bu gece makine hiç arıza yaptı mı?» diye sordu.

Teknisyen, «Mükemmel çalışıyordu,» diye yanıtladı.

Philips gösterge kontrol düğmelerini, perde genişliğini ve yüksekliğini tekrar ayarladı. Bir dakika sonra, «Aman Tanrım,» dedi. «Neye baktığımızı biliyor musunuz?

Bosluğa! Kafatasının içinde beyin yok! Dçi bos!»

Hepsi saskınlık ve hayret içinde birbirlerine bakakaldılar. Martin birdenbire dönüp tomografi odasına kostu. Denise'le teknisyen de onun pesine takıldılar. Martin iki eliyle Lisa'nın basını tutup, kaldırıncaya, kaskatı kesilen cesedin gövdesi de yattığı yerden kalktı. Teknisyen Lisa'nın basının arkasını görebilmesi için Mar-tin'e yardım etti. Philips cansız deriyi yakından izleyince, aradığını

buldu: Dnce U seklinde bir kesik vardı. Yara, dikislerin görünmesini engellemek için incecik estetik ipek ipliklerle dikilmisti.

Martin huzursuzca, «Cesedi hemen morga götürmemiz iyi olacak,» dedi.

Hiç konuşmadan hızla geldikleri yollardan morga döndüler. Denise gitmek istemiyordu a-ma Lisa'yı sedyeden kaldırırken Martin'e yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Fırınların önüne gelince, yine Martin önden gidip morgun içinde kimsenin olup olmadığına baktı. Sonra kapıları açık tutarak Denise'in sedyeyi buzhaneden içeriye sokmasını bekledi. Philips sedyeyi içeriye çekip soğuk havada aşağı doğru yürürken, Denise adamın ağzından çıkan dumanlardan onun kesik kesik solduğunu hissediyordu. Eski tahta arabanın yanına gelip tam cesedi kaldırdıkları sırada, korkunç bir gürültünün titresimleri, dondurucu havayı bıçak gibi kesti.

Denise ve Philips'in korkudan yürekleri a-ğızlarına geldi. Birkaç saniye sonra gürültünün Denise'in hastane aranma zilinden çıktığını anladılar. Kadın çıkan gürültü kendi hatasıymış gibi utanarak aletin düğmesini kapattı. Lisa'nın bileklerini yakalayıp kaldırdı ve cesedi arabanın içine yerleştirdiler.

Martin kefeni örterken, «Morgun duvarında telefon var. Seni arayanlara yanıt ver. Ben cesedi el değmemiş gibi bırakırım,» dedi.

136 —

137 —

Denise hiç nazlanmadan hızia dışarı çıkarken basına geleceklerden haberi yoktu. Dönüp telefona kosarken, buzhanenin kapısına yaklasan bir adamla çarpıştı. Beklenmedik karsılaşmadan sasırıp korkuyla ellerini havaya kaldırdı ve istemediği halde ağzından bir inilti çıktı.

Dsmi iVVener olan adam hastanenin ölü yı-kayıcısıydı. Elini uzatıp Sanger'i bileklerinden yakaladı. «Burada ne arıyorsun?» diye tersledi.

Dışarıdaki tartışmayı duyan Martin buzhanenin kapısında belirdi. «Ben Dr. Martin Philips, bu bayan da Dr. Denise Sanger,» diye sert sesle konuşmak istediği halde, sesi donuk ve boş çıktı.

VVener, Denise'in bileklerini bıraktı. Çıkık elmacık kemikli avurtları çökük, kadavra suratlı, meydan okuyan tavırlı bir adamdı. Çukura batık gözlerini loş ısqta görmeye olanak yoktu. Boş göz yuvaları, maskedeki deliklere benziyordu. Burnu keskin bir balta gibi büyük ve uzundu. Siyah dik yakalı kazağının üstüne siyah lastik bir önlük takmıstı.

«Benim cesetlerime ne yapıyorsunuz?» diye soran VVener, doktorları ve sedyeyi itip buzhaneden içeri girdi. Ve ölüleri saymaya başladı. Marino'yu isaret edip, «Bunu dışarı mı çıkardınız?» diye sordu.

Geçirdiği soku atlatan Philips, ölü yıkayıcısının cesetlere sahip çıkma duygusuna hayran kaldı. «Cesetleri 'sizin' diye nitelendirmeniz yanlış Bay...»

Adam tekrar Martin'e doğru yürüyüp kocaman isaret parmağını yüzüne doğru sallayarak «Adım W&mer. Birisi gelip imza verene dek bu cesetler benimdir. Bunlardan ben sorumluyum.»

Philips adamla tartışmamayı yeğledi. Wer-ner'in ince dudaklı ağzı sıkıca kapanıp inatçı bir çizgi haline gelmişti. Adam âdetâ yağlı bir urgana benziyordu. Philips ağzını açıp konuşmaya başlayınca, sesinin kısılmasından utandı. Boğazını temizleyip yine

söze başladı. «Seninle bu cesetlerden biri hakkında konuşmak istiyoruz. Birisinin ona tecavüz ettiğine inanıyoruz.»

Sanger'i arayan zil tekrar çaldı. Kadın özür dileyerek telefona yanıt vermeye kostu.

Gözlerini bir an Phiiips'ten ayırmayan VVerner yine terslendi. «Hangi cesetten söz ediyorsunuz?» Philips yarı örtülü cesedi isaret etti. «Lisa Marino. Bu kadın hakkında neler biliyorsun?» VVerner biraz rahatladı. «Bir sey bilmiyorum. Ameliyathaneden, aldım. Ya bu gece ya da yarın sabah alıp götürcekler.» «Peki cesede ne dersin?» Martin adamın saçlarını kısacık kestirip yanlarını yukarıya doğru .taradığını farkettti.

VVerner gözlerini dikmiş hâlâ Lisa'ya bakıyordu. «Çok güzel.»

Philips, «Güzel ne demek?» diye sordu.

VVerner, «Uzun zamandır bu kadar güzel bir kadına sahip olmamıştım,» dedi. Ve dönüp iğrenç bir gülümsemeyle Martin'nin yüzüne baktı.

Bir an boş bulunan Martin yutkundu. Ağzı kurumustu. Denise'in tekrar yanına gelmesine sevindi. Kadın, «Gitmem gerek. Acil Serviste bir beyin röntgeni inceleyeceğim,» dedi.

Martin düşüncelerini bir araya toplamaya

138 —

139 —

çabalıyordu. «Peki. Oradan kurtulunca benim odamda bulusalım.»

Denise rahat bir soluk alıp basını salladı ve kosarak gitti.

Morgda VVerner'le basbasa kalmaktan huzursuzluk duyan Martin, kendisini zorlayıp Lisa Marino'nun yanına gitti. Kefeni çekip Lisa'nın cesedini omuzlarından tutarak döndürdü. Özenle dikilen yarayı Werner'e gösterip, «Bunun hakkında ne biliyorsun?» diye sordu.

VVerner telasla, «Hiçbir sey bilmiyorum,» dedi.

Philips ölü yıkayıcısının isaret ettiği şeyi gördüğünden emin değildi. Karsısında duran a-damı dikkatle inceledi. Werner'in sert hatlı yüzü, Martin'e Nazi subaylarını anımsatıyordu.

«Söyle bakalım. Mannerheim'in takımından hiç buraya gelen oldu mu?» VVerner, «Bilmiyorum. Bana sadece otopsi yapılmayacağı haberini verdiler,» dedi.

«Bu otopsi kesiği değil.» Philips kefenin kenarını yakalayıp Lisa Marino'nun üstüne çekti. «Burada çok garip isler dönüyor. Hiçbir sey bilmediğinden emin misin?»

VVerner basını salladı.

Philips, «Görürüz bakalım,» dedi. Verner'ı sedyenin basında yalnız bırakıp buzhaneden dışarı çıktı. Ölü yıkayıcı dış kapıların kapandığını duyana dek bekledi. Sonra sedyeyi yakalayıp hızla itti. Buzhaneden fırlayan sedye morgun ortasına kadar gidip ortadaki mermer otopsi masasına korkunç gürültüyle çarptı ve serum sisesi tuzla buz oldu.

*

Dr. Wayne Thomas kollarını göğsünün üstüne kavuşturup duvara yaslanmış duruyordu. Lynn Anne Lucas eski muayene masasının üstünde oturuyordu. Doktor dikkatli ve inatçı, kızsız yorgun ve tükenmiş gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Dr. Thomas, «Son geçirdiğiniz sistit nasıldı? Kükürtlü ilâçlarla tedavi edilmiş. Bu hastalık hakkında söylemeyi unuttuğunuz bir şey var mı?» diye sordu.

Lynn Anne yavaşça, «Hayır,» dedi. «Beni bir bevlıyeciye yolladılar. O da tuvalete

girip çıktıktan sonra idrar torbamda fazla oranda sidik kaldığını, bir nörolojiste görünmemi önerdi.»

«Peki göründünüz mü?»

«Hayır. Hastalık kendiliğinden geçince ben de üstünde durmadım.»

Perde aralandı ve Dr. Sanger basını içeriye uzattı. «Özür dilerim. Birisi beyin röntgenlerine bakmamı istemiş.»

Thomas kısa süre sonra döneceğini söyleyerek, Sanger'le birlikte odadan dışarı çıktılar. Salona doğru yürürlerken, Denise'e kısaca, Lynn Anne Lucas'ın durumunu özetledi. Röntgenlerin normal olduklarını tahmin ettiğini fakat beyin altındaki vücudu gelistiren hormonların bulunduğu alanın incelenmesini istediğini söyledi.

Denise, «Tanılar nedir?» diye sordu.

«Dste sorun da bu ya.» Thomas salonun kapısını açtı. «Zavallı kız tam beş saattir burada, ama derdine bir ad koyamadım. Önce onun u

140 —

141 —

yustucu kullandığını sandım. Fakat kullanmıyor. Esrar bile içmemiş.» Thomas röntgen filmini tutup göstericiye taktı. Denise kemiklerden başlayarak filmi inceledi.

Doktor, «Acil Servis ekibinin maskarası oldum. Kız güzel olduğu için onunla ilgilendiğimi sanıyorlar,» dedi.

Denise filmi incelemeyi bırakıp sert sert Thomas'ın yüzüne baktı.

Thomas, «Dnan bana, neden bu değil,» dedi. «Kızın beyninde bir bozukluk var. Ve hastalık her neyse çok yayılmış.»

Sanger ilgisini tekrar filme yöneltti. Kemik yapısı ve vücudu gelistiren hormonların bulunduğu alan normaldi. Yönünü değiştirip, orta beynin dorsal yüzeyinde yer alan kırmızı gri renkte küçük konik oluşumları inceleyerek kireçlenme araştırdı. Fakat hiçbir şey göremedi. Tam filmin normal

olduğunu açıklamak üzereyken, beynin dokularında hafif bir yoğunluk değişikliği gördü. Philips'in sabah delikli kâğıtla yaptığı hileye benzer şekilde, iki elinin arasında küçük bir aralık bırakıp filmin süphelendiği; bölümlerini inceledi. Ellerini geri çektiğinde, Martin'in sabahleyin kendisine Lisa Marino'-nun filmlerinde gösterdiği yoğunluk değişikliklerine bir örnek daha bulduğuna inandı.

Denise filmi göstergeden çekip aldı. «Bu röntgeni birine göstermem gerek,» dedi.

Thomas cesaretlenmişti. «Dpucu bulabildin mi?»

«Sanırım. Ben dönene dek hastayı burada tut.» Thomas yanıt vermeye fırsat bulmadan Denise odadan dışarı çıktı.

Dki dakika sonra Martin'in ofisinden içeri girdi. «Al sana istediğin vaka.»

Philips, «Emin misin?» diye sordu.

«Hiç süphem yok.» Elindeki filmi Martin'e uzattı.

Martin kendisine uzatılan röntgeni aldı. Fakat hemen göstergeye takmadı. Yeni bir düş kırıklığına uğramaktan korktuğu için elindeki filmle oynuyordu. Denise, «Haydi,» dedi. Kadın süphelerinin bir an önce kanıtlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Philips elindeki filmi mandallara takarken göstergenin ışıkları titreyerek yandı. Martin'in tecrübeli gözleri bozukluğun olduğu alanda dolastı. «Sanırım haklısın.» Ortası delikli kâğıtla filmi dikkatle yakından inceledi. Lisa Marino'-nun röntgenlerinde gördüğü anormal yoğunluk değişikliklerinin bu filmde de varlığından kuskusu yoktu. Yalnız aradaki fark, yeni filmde yoğunluk değişikliği diğerindeki kadar yaygın değildi.

Duyduğu heyecanı frenlemeye çalışan Martin, Michaels'in bilgisayarının düğmesine bastı. Hastanın adını yazdı. Denise dönüp-nelerden yakındığını sordu. Kadın hastanın zaman zaman belirli kelimeleri okumakta zorluk çektiğini ve anlamlarını unuttuğunu söyledi. Philips bu bilgileri bilgisayara verdi ve laser okuyucusunu çalıştırdı. Kırmızı ışık yanınca, filmin kenarını aygıtta soktu. Dışarıdaki daktilo makinesi harekete geçti. «TESEKKÜR EDERDM. BDRAZ U-YUYUN,» diye yazdı.

Bilgisayarın verilerini beklerlerken, Denise,

142 —

143 —

Martin'e Lynn Anne Lucas hakkında öğrendiklerini anlattı. Martin en çok hastanın hayatta ve Acil Servis odasında olduğuna sevinmişti.

Daktilo makinesi hızla yazmaya son verince, Philips raporu çekip aldı. Yazılı kâğıdı okurken, Denise omzunun üstünden eğilip rapora baktı.

Philips okuması bitince, «Harika,» dedi. «Bilgisayar da seninle aynı fikirde. Lisa Marino'nun filmlerindeki yoğunluk modelinin aynı olduğunu anımsadı. Dahası bana bu yoğunluk •değişikliklerinin nedenini soruyor. Tanrının belâsı makine bir harika. Dnsan gibi öğrenmek istiyor. Beni korkutuyor. Gelecek kez Beyin Tomografi Bilgisayarıyla evlenip bütün yaz tatile çıkmak istediğini söyleyeceğini biliyorum.»

Sanger gülerek, «Evlenmek mi?» dedi.

Martin eliyle bastan savma bir hareket yaptı. «Yönetmenlik sorunları. Yine beni baslatma. Haydi gidip Lynn Anne Lucas'ı buraya getirerek Lisa Marino'ya uygulayamadığım BBT ve röntgenleri çekelim.»

«Vaktin biraz geç olduğunun farkında mısın? BBT teknisyeni gece saat onda aleti kapatıp gidiyor. Onu çağırılmamız gerekecek. Her şeyi bu gece yapmak zorunda mısın?»

Denise Martin'le birlikte Acil Servise gidip onu büyük muayene odalarından birine soktu. Odanın sağ kösesindeki küçük bölmeyi isaret ederek perdeyi açtı. Lynn Anne Lucas masanın üstüne eğilmiş, basını kollarının üstüne dayamış, oturuyordu. Basını kaldırıp onlara baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Deniseağzını açıp Philips'i kızla tanıştırmaya fırsat bulmadan, hastanenin içinde yine aranmaya başladı. Martin'i Lynn Anne Lucas'la basbasa bırakıp gitti. Philips sıcak bir gülümsemeyle kıza, bu geceyi hastanede geçirmesinde sakınca var mı, diye sordu. Böylece ertesi sabah erkenden bazı özel röntgenleri çekebileceklerdi. Lynn Anne Acil Servisten çıkıp rahat uyuyabileceği bir yer bulursa, nerede kaldığının hiç önemi olmadığını söyledi. Philips hafifçe kızın kolunu oksayıp ona bir yatak bulacağına söz verdi.

Dışardaki kayıt masasında kosusan kâtiplerden birinin ilgisini çekebilmek için Philips mezat salonundakiler gibi bankonun üstüne a-vucuyla vurarak bağırıp çağırırdı. Lynn Anne Lucas'ı ve ona hangi doktorun baktığını sordu. Kâtip elindeki listeyi araştırıp şimdi 7 nolu o~ dada bir kalp krizi vakasıyla uğrasan Dr. Way-ne Thomas'ın baktığını söyledi.

Philips 7 nolu odadan içeri girince, bir hastaya kalp masajı yapıldığını gördü. Masanın üstünde yatan hasta koskocaman bir pıdeye benziyordu. Philips'in sonradan Dr. Thomas olduğunu öğrendiği zenci adam, iskemlenin üstüne çıkmış, hastaya kalp masajı uyguluyordu. Adamı her yoğurusunda Dr. Thomas'ın elleri kat kat yağlar arasında kayboluyordu. Sisko hastanın diğer yanındaki asistan elinde elektrik sokunu sağlayan çubukları tutarken, bir yandan da kalp atışları göstergesindeki hareketleri izliyordu. Hastanın basındaki anestezi hareketlerini Dr. Thomas'ınkilere uydurarak oksijen veriyordu.

144 —

145 —

Elektrik soku çubuklarını tutan asistan, «Durun,» dedi. Kalbi durmuş olan hastanın göğsünün üstündeki yağlarının üstüne çubukları koyarken, herkes geri çekildi. Asistan kursunlu kutunun düşmesine basınca, hastanın göğsünün üstünden geçen akım elektrik dalgalarını vücuda yaydı. Hasta uçmaya çabalayan tombul tavuk gibi çırpındı.

Anestezi hemen hastanın soluk almasına yardım eden aleti ayarladı. Göstergenin üstünde yavaş yavaş düzenli soluk alımlar belirdi. Hastanın boynun yanına elini dayayan anestezi, «Atar damardaki nabızı buldum,» dedi.

Elindeki elektrik soku çubuklarını tutan a-sistan, «Dyi,» dedi. Hasta da ilk hayat belirtileri baslayana dek gözlerini göstergeden ayırma-mıstı. «Simdi yetmiş beş miligram lidocaine verin.»

Thomas'ın ilgisini çekebilmek için, Philips adamın yanına gidip bacağına vurdu. Asistan iskemlenin üstünden inerek masanın yanından geri çekildiği halde, gözlerini hastasından ayıramıyordu.

Philips, «Hastanız Lynn Anne Lucas'ın röntgenlerinde beyin arka bölümünden öne doğru uzanan bazı ilginç bulgular Var,y> dedi.

«Bir seyler bulduğunuza sevindim. Sezilerim, kızda bir bozukluk olduğunu söylüyor, fakat ne olduğuna parmak basamıyorum.»

Philips, «Bulguları açıklamam olanaksız,» dedi. «Yarın birkaç film daha çekmek istiyorum. Bu gece onu hastanede yatırabilir misin?»

Thomas, «Tabii,» dedi. «Çok isterim. Fakat eğer hastalığın adını koyamazsak, bizim çocukların ellerinden çekeceğim var.»

«Beyin sinirleri harabiyetine ne dersin?»

Thomas sakalını sıvazladı. «Beyin sinirleri harabiyeti... Pek akla yakın değil.»

«Olmaması için belirli bir neden var mı?»

Thomas, «Hayır,» dedi. «Fakat olması için de fazla neden yok.»

«Hastalığın ilk evresinde bulunduğuna ne dersin?»

«Mümkündür. Fakat beyin sinirleri ve o-murilik harabiyeti genellikle karakteristik görünüm meydana gelince tanımlanabilir.»

«Evet, bu nedenlerden biri. Biz hastalığın bulgularını ilk evrede gördüğümüzü sanıyoruz.»

Thomas, «Pekâlâ,» dedi. «Fakat kızı hastaneye yatırınca, raporumda özellikle bulguların radyoloji tarafından önerildiğini belirteceğim.»

Philips, «Çok iyi,» dedi. «Raporuna yarın BBT ve politomografi yapılmasını yazmayı da unutma.»

«Radyolojinin bildiği gibi çalışmasını ayarlarım.»

Dışarıdaki bankonun yanına dönen Philips, Lynn Anne Lucas'ın hastane ve Acil Servis raporlarını alana dek uzun kuyruğun ucunda sabırla bekledi. Sonra تنها bir köseye çekilip raporları okumaya başladı.

Önce Dr. Huggens ve Dr. Thomas'ın hazır-

Beyin—F:10

146 —

147 —

ladıkları yazıyı okudu. Önemli bir nokta bulamadı. Sonra elindeki hasta kartına baktı. Sayfanın kösesindeki renkli kotlar, radyoloji rapord-nnın varlığını gösteriyordu. Kartın o sayfasını açtı. Kızın on bir yaşında geçirdiği paten kazasının röntgenleri çekilmisti. Ve filmler Philips'in okuldan tanıdığı ve şimdi Huston'da yaşayan bir doktor tarafından okunmuş ve normal olarak tanımlanmıştı.

Kartı tekrar okumaya başlayan Philips, kızın iki yıl içinde solunum yolları soğuk algınlığından birkaç kez üniversitenin dispanserinde tedavi gördüğünü anladı. Birkaç kez de düzensiz vajen testlerinden dolayı jinekoloji kliniğine devam etmişti. Philips yazılı bilgilerin kendisine fazla yararı dokunmadığını utanarak itiraf etti. Genel tıp bilgisini öğrencilik günlerinden bu yana unutmuştu. Kartta 1969'dan 1970'e kadar hastaneye giriş çıkış kayıt edilmemisti.

Philips ofisine dönmeden önce hastanın raporunu Acil Servis bankosuna bıraktı. Sonra merdivenleri ikiser ikiser atlayarak çıkmaya başladı. Enerjisi görülmemiş biçimde artmış, araştırma heyecanıyla kamçılanmıştı. Marino vakasında uğradığı düş kırıklığını, Lucas'ı bulunca yitirmisti. Odasına girince, raftan tozlu iç hastalıklar kitabını alıp beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti hakkında yazılanları araştırdı.

Anımsadığı kadarıyla, hastalığın bulguları arızıydı. Ne laboratuvar, ne de otopsi deneylerini kapsamına alıyordu. Philips'in karsısına yine radyolojik bulguların büyük değeri açıkça çıkmıştı. Okurken, hastalığın klasik belirtilerinin, görme eyleminde ve idrar torbasında anorma! islev yapmadığını belirten cümlelere dikkat etti. Paragrafın ilk iki cümlesini okuduktan sonra duraksadı. Tekrar bastan alıp yüksek sesle okumaya başladı:

«Hastalığın ilk yıllarında bulgular kesinles-mez. Ağır ve gizli ilerleyen ilk küçük tanılar, doktorların ilgisini çekmez ve sonra karakteristik görünüm kazanan tanılar, hastalığın son bulgulanmasını geciktirebilirler. (Harrison, Dç Hastalıklar Kitabı, 9. baskı, Ed. Isselbacker, 1980.»

Philips telefona saldırıp Michaels'in evini aradı. Duyarlı radyolojik bulgular, hastalığın geç kalmadan belirlenmesini ortaya çıkarabilirdi.

Telefon çalmaya başlayınca, Martin saatine göz atmayı akıl edebildi. Gece on bire geldiğini görünce sasırtı. Tam o sırada Philips'in o güne dek hiç görmediği Michaels'in karısı Eleanor telefona yanıt verdi. Philips geç saatte rahatsız ettiği için uzun uzun kadından özür dilemeye girdi. Oysa kadının sesinden uykudan kalkmadığı anlaşılıyordu. Eleanor gece yarısından önce yatmadıklarını söyleyip kocasını telefona verdi.

Arkadasının hâlâ hastanedeki odasında çalıştığını öğrenen Michaels, gençlik heyecanı a-dmı verdiği Philips'in coskusuna güldü.

Philips, «Çok isim vardı,» diye açıkladı. «Bir *!ncan kahve içip birkaç lokma atıstırdım ve biraz da kestirdim.»

Michaels birden neselendi. «Bana bak,

148 —

149 —

sakın o yazılan baskalarına gösterme. Dçlerinde açık saçık öneriler de var.»

Philips heyecanla Michaels'a Acil Serviste Lynn Anne Lucas adında, Marino

filmlerindeki yoğunluk değişikliklerinin benzerini gösteren bir hasta bulunduğunu anlatıyordu. Marino'yı istediği gibi izleyemediğini, fakat yarın sabah yeni hastanın kesin filmlerini alabileceğini söyledi. Bilgisayarın kendisinden anormal yoğunluk değişikliklerinin nedenini sorup öğrenmek istediğini de sözlerine ekledi. «Tanrının belası

alet insan gibi öğrenmek istiyor.»

Michaels, «Unutma programda radyolojiyi senin yöntemlerinle izliyor. Senin tekniğini kullanıyor,» dedi.

«Evet. Fakat benden çok daha yetenekli. Benim göremediğim yoğunluk değişikliklerini hemen fark etti. Eğer benim tekniğimi kullanıyorsa, bakalım bunu nasıl açıklayacaksınız?»

«Ook kolay. Bilgisayarın görüntüleri iki yüz elli altı bölü iki yüz elli altı parçaya ayırıp, sıfırla iki yüz arasındaki gri değerleri belirlediğini aklından çıkarma. Sen yaptığımız deneyler de, gri değerleri sadece sıfırla elli arasında belirleyebilmistim. Makinenin senden daha duyarlı olduğu açıkça görülüyor.»

Philips, «Sorduğum için özür dilerim,» dedi.

«Hiç eski beyin röntgenlerinden incelendin mi?»

Philips, «Hayır,» dedi. «Fakat baslamak üzereyim.»

«Bütün hepsini bir geceye sıkıstırmana ge

rek yok. Einstein da buluslarını bir gecede yapmadı. Niçin sabahı beklemiyorsun?»

Philips neseyle, «Çok konuşma,» deyip telefonu kapattı.

Lynn Anne Lucas'ın hastane giriş numarasıyla, Philips kızın röntgen dosyasını kolayca buldu. Son zamanlarda çekilen iki göğüs röntgeni ve on bir yaşında paten kazasında alınan bir dizi beyin filminden başka bir şey yoktu. Eski beyin filmlerinden birini o gece çekilen röntgenlerin yanındaki göstergeye taktı. Dki filmi karşılaştırınca, anormal yoğunluk değişikliklerinin on bir yaşından sonra geliştiğini gördü. Bulduklarından kuskuyduymamak için Philips eski filmlerden birini bilgisayara verdi. Ve süphelerinin doğruluğu açıkça ortaya çıktı.

Philips, Lynn Anne Lucas'ın eski filmlerini zarfın içine, yenilerini de üstüne koydu. Sonra paketi masasının üstünde Helen'nin el sürmeyeceğini bildiği bir yere yerleştirdi. Lynn Anne Lucas'a yeni deneyler uygulanana dek, bu konu da yapabileceği başka bir şey yoktu.

Martin neler yapacağını düşündü. Saatin çok geç olmasına rağmen, gözüne uyku girmeyecek kadar heyecanlıydı. Hem Denise'yi beklemek istiyordu. Kadına isitince, odasına gelmesini söylemişti. Bir ara Denise'yi hastanenin içinde aratmayı düşündü ama sonra kararından vazgeçti.

Dosya odasından eski beyin röntgenlerini alıp zaman öldürmeyi de düşündü. Bilgisayar programını bir an önce denetlemeye başlaması

iyi olacaktı. Denise'in kendisinden önce odaya gelmesi olasılığına karşı kadına «Radyoloji merkezindeyim» diye kısa not yazıp bıraktı.

Hastanenin merkezi bilgisayar terminallerinden birine, binbir zahmetle son on yıl içinde beyin röntgenleri çekilen hastaların adlarını ve numaralarını yazıp vermesini istedi. Dsini bitirince, «giris» düğmesine basıp bilgisayarın karşısında oturarak beklemeye başladı. Makinede kısa bir duraklama oldu. Sonra sasırtıcı bir hızla raporlar çıkmaya başladı.

Makine durunca Philips elindeki listede binlerce isim yazılı olduğunu gördü. Sadece listeye bakması yorulması için yeterli nedendi.

Yılmadan bölümün gece görevlilerinden Randy Jacobs'u aradı. Ertesi gün kendisine

gerekli röntgen filmlerini getirmesini isteyecekti. Eczacılık Fakültesinde öğrenci olan Jacobs, yetenekli bir flütçü ve escinseldi. Martin çocuğun harika zekâsına, coskusuna ve çalışma hızına hayrandı.

Martin ilk ağızda, Randy'den listenin birinci sayfasındaki filmleri getirmesini istedi. Bu sayfada altmış kadar hasta vardı. Randy'nin yeteneği sayesinde birkaç dakika içinde yirmi tane beyin röntgeni, Philips'in göstergesine takıldı. Fakat Michaels'ın istediği gibi Philips filmleri bilgisayara vermedi. Önce Marino ve Lucas'ın filmlerinde bulunduğu anormal yoğunluk değişikliklerini, diğer röntgenlerde kendisinin araştırma arzusuna karşı koyamadı. Delikli kâğıdı gösterge aleti gibi kullanıp filmleri teker teker ince

lemeye başladı. Denise odaya döndüğü zaman Philips röntgenlerin yarısını incelemisti. «Klinik radyolojiyi bırakacağım diye atıp tuttuğun halde gece yarısı hâlâ röntgenlerle uğraşıyorsun.» Martin koltuğuna yaslanıp gözlerini ovuşturdu. «Biliyorum, yaptığım saçmalık ama eski filmleri getirtip Lucas ve Marino vakalarının benzerlerini aramak istedim.» Denise erkeğin arkasına gelip ensesini ovmaya başladı. Philips'in yüzünden yorgunluk a-kıyordu.

«Bir seyler bulabildin mi?» diye sordu.

Philips, «Hayır,» dedi. «Ancak bir düzine röntgen inceleyebildim.»

«Alanı daralttın mı?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Dki vaka gördün. Dkisi de yeni. Dkisi de yirmi yaşlarında ve kadın.»

Philips önündeki film dizilerine bakıp Denise'in haklı bir noktaya parmak bastığını ka-nıtlarcasına homurdandı. Ve kendisinin bunu nasıl edemediğini düşündü.

Denise Acil Servisdeki hızlı geceyi anlatarak Philips'in pesine takılıp merkezi bilgisayar terminaline gitti. Philips bilgisayara sorulan verirken, kadının anlattıklarını yarım kulak dinliyordu. Son iki yıl içinde on besle yirmi yaş aralarında beyin röntgenleri çekiten kadın hastaların adlarını ve numaralarını sordu. Rapor makinesi harekete geçmce, yalnız tek bir satır yazdı. Philips veri bankasının beyin röntgenlerini cinsiyete göre ayırmadığını anladı. Dsteklerini düzenleyip tekrar yazdı. Baskı makinesi ey— 152 —

Seme geçti. Korkunç bir hızla, kısa duraksamalarla yazmaya başladı. Listede sadece yüz hastanın adı vardı. Philips elindeki kâğıda göz atınca, bunlardan yarısından azının kadın olduğunu gördü.

Randy yeni listeyi görünce çok sevindi. Diğer listenin moral bozduğunu söyledi. Hemen oracıkta diğerlerini bulana dek yedi zarf çekip başlangıç için yeterli olduklarını açıkladı.

Martin odasına dönünce, bitkin düstüğünü, yorgunluğun tüm heyecanını silip götürdüğünü itiraf etti. Röntgen filmlerini göstergenin önüne koyduktan sonra Denise'yi kendine doğru çekip sarıldı. Ve basını kadının omzuna dayadı. -Denise kollarını açarak onu kucakladı. Hiç konuşmadan bir süre birbirlerine sarılıp öylece durdular.

Sonunda Denise, Martin'in yüzüne bakıp alnına düşen sarı saçlarını geriye itti. Erkek gözlerini kapadı.

«Niçin artık son vermiyorsun?»

Philips gözlerini açtı. «Dyi fikir. Neden sen de benimle geliniyorsun? Hâlâ çılgın gibiyim. Biraz konuşmak istiyorum.»

Denise, «Konusmak mı?» diye sordu.

«Ya da ne istersen...» .

«Gelemem. Az sonra beni arayacaklarından hiç kuskum yok.»

Philips, Sağlık Merkezinin hastanenin yanında inşaa ettirdiği ve Kule adı verilen lojmanlarda oturuyordu. Yaratıcılıktan yoksun bir yapı olduğu halde, güvenceli ve fevkalâde kullanışlı bir apartmandı. Nehrin üst yanındaki arsaya inşaa edilmisti. Ve Philips'in sansına, oturduğu daireden nehri görebiliyordu. Denise ise pis bir yan sokaktaki eski bir apartmanın üçüncü katında ve pencereleri devamlı karanlık bir avluya bakan dairede oturuyordu.

Martin evini.' Denise'in kullandığı hastanenin hemsirelere jümündeki dinlenme odalarından ve kadırmı kendi evinden üç kez daha yakın olduğuna isaret etti. «Eğer seni ararlarsa daha kolay bulurlar,» dedi.

Kadın çekimser kaldı. Nöbet tutarken birbirlerini ilk kez görüyorlardı. Denise aralarındaki ilişkinin hızla gelişmesinden, sonunda karar verme zorunluğu doğmasından korkuyordu.

«Peki,» dedi. «Fakat önce Acil Servise bir göz atıp neler olup bittiğine bakmalıyım.»

Denise'yi beklediği sürece, Philips gösterge aletine yeni film takmaya başladı. Birdenbire yerinden fırlayıp filmi burnunun dibine çekti. Bir vaka daha bulmustu. Beynin arkasından öne doğru minik noktacıklar yayılıyordu. Philips zarfın üstüne yapıştırılan röntgen raporunda klinik bilgi olarak «Düzensiz krizler» yazıyordu.

Katherine Collins'in röntgen filmini alıp küçük bilgisayarın izleyicisine soktu. Sonra geride kalan dört zarfın içinden beyin röntgenlerini çıkardı ve sırayla göstergesine takmaya başladı. Fakat daha elini birinci filme uzatmadan, yeni bir vaka daha bulunduğundan kuskuyu duymuyordu. Gözleri ufak tefek değişiklikleri fark edecek kadar duyarlılık kazanmıstı. Ellen McCarthy yirmi iki yaşında, klinik

bilgiler: Baş ağrıları, görme bozukluğu ve sağ tarafta zaman zaman uyusma. Öteki filmler normaldi.

154 —

155 —

Ellen McCarthy'nin değişik açılardan çekilen beyin röntgenlerinde küçük beyaz noktacıklar güçlükle seçilebiliyordu. Philips beynin beyaz maddesinin sinir dokularında aradığı küçük beyaz noktacıkları, beynin arka tarafındaki yüzeylerde görmüştü. Oysa beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti genellikle beynin beyaz maddesinde gelirdi. Bilgisayarın verdiği raporu çekip alan Philips okumaya başladı. Sayfanın üstündeki TESEKKÜR EDERDM kelimesi Phi-lips'in filmi makineye sokusunu ima ediyordu. Arkasından kızın adı ve hayali bir telefon numarası geliyordu. Michaels'in bitmez tükenmez sakalarından biriydi bu da.

Rapor tam Philips'in umduğu gibiydi. Lynn Anne Lucas'ın filmindeki yoğunluk tanımı aynen yapılmıştı. Bilgisayar yine programlanmayan anormalliklerin özelliklerini soruyordu.

Denise Acil Servisten döner dönmez, Ran-dy de elinde on beş zarfla odadan içeri girdi. Philips sapırtıyla Denise'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kadının kendisine gösterdiği yola tesekkür etti. Onun önerilerine dayanarak iki genç kadına ait aynı vakalardan bulduğunu a-çıkladı. Randy'nin elinden filmleri alan Philips, göstergeye röntgenleri takmaya başlayınca. Denise elini erkeğin omzuna koydu.

«Acil Servis simdilik sakın. Fakat bir saat sonra neler olacağını Tanrı bilir?»

Philips içini çekti. Kendisini gece yatarken yeni oyuncağı elinden alınan çocuk gibi hissediyordu. Dstemeyerek elindeki filmleri masasının üstüne bıraktı. Randy'e ikinci listedeki röntgenleri getirip masasının üstüne koymasını söyledi.

Sonra eğer vakit bulursa, ana listedeki röntgenleri çıkarıp çalışma masasının arkasına ve duvarın yanına yerleştirmesini istedi. Bir süre düşündükten sonra da Randy'e, tıbbi

raporlar bölümünden, Katherine Collins ve Ellen McCarthy'nin hastane raporlarını odasına yollamalarını söylemesini istedi.

Gözlerini odanın içinde dolastıran Martin, «Acaba bir sey unuttum mu diye merak ediyorum,» dedi.

Denise bıkkınlıkla, «Kendini» dedi. «On sekiz saattir buradasın. Artık yeter. Haydi gidelim.»

Doktor lojmanları, Sağlık Merkezinin bir bölümü olduğu için iyi ısılandırılmış, canlı renklerle boyalı ve yeraltı tüneliyle hastaneye bağlıydı. Lojmanların ısılandırma ve ısınma sis-temleride tünelin tavanından geçiyordu. Denise ve Martin el ele tutuşup önce eski, sonra da yeni tıp okullarının altından geçtiler. Daha ilerde Berner Çocuk Hastanesine ve Goldman Psikoloji Enstitüsüne kıvrılan tüneller vardı. Kule adı verilen lojmanlarsa tünelin diğer uçundaydı. Birkaç basamak merdivenle doğruca apartmanın giriş holüne çıkılıyordu. Kursun geçirmez camın arkasındaki kapıcı Philips'i tanıyınca, zile basıp kapıyı açtı.

Kule, Sağlık Merkezinde çalışan görevlilerin ve doktorların yasadığı, orta halli bir

yapıydı. Üniversiteden birkaç profesör de aynı binada oturuyordu ama genellikle ünlü

bilimadamları kiralının pahalı olduğu mahalleleri seçerlerdi.

156 —

157 —

Binada yaşayanların çoğueslerinden ayrılan doktorlardı.

Martin de esinden bosanmış doktorlardan biriydi. Dört yıl önce, tatsızlaşmaya başlayan altı yıllık evlilik yaşamına son vermisti. Diğer meslektaşları gibi Martin de zorlu akademik yaşamına bir tepki olarak ihtisasını yaptığı sırada evlenmişti. Adı Shirley olan karısını sevmiş ya da hiç olmazsa sevdiğini sanmıştı. Karısının kendisini bırakıp kaçması ve bosanma olayı çok üzücüydü. Tanrıya şükür çocukları yoktu. Philips uzun saatler çalışarak duygularını gizlemeye çabalamıştı. Zaman ilerledikçe de, bu kaçınılmaz olaya gereken ilgisizlikle bakmayı basarmıştı. Philips mesleğiyle evliydi. Karısıysa metresiydi. Nöroloji basasistanı olduğu yıl Shirley esyalarını toplayıp gitmişti. Çünkü kadın sonunda kocasının değer yargısını anlamıştı. Basasistanlığa seçilmeden önce, her hafta yetmiş saat evinden uzakta yaşamasının nedenini, hedefinin basasistanlık olduğunu ileri sürerek gizlemeye çalışırdı. Dstediğini elde eder etmez, bir hafta sonra yine isini bahane ederek çalışmalarına dalmıştı. Shirley, Philips'in göremediği gerçeği anlamıştı. Evli kalıp yalnız yaşamayı kabul etmektense, evini terk edip gitmeyi yeğlemişti.

«Marino'nun kayıp beyni hakkında bir karara varabildin mi?» diye soran Denise'in sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı.

Philips, «Hayır,» dedi. «Fakat kim' ne derse desin, bu isten Mannerheim sorumlu.»

Kocaman süslü avizenin altında dumus, asansörün gelmesini bekliyorlardı.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?» «Simdilik bilmiyorum. Beyni neden yürüttüklerini öğrenmek isterim.»

Philips'in dairesinin en güzel yanı, nehirle, köprünün zarif kıvrımının görünmesiydi. Yoksa evin baska tamah edilecek yanı yoktu. Philips apartmanı görmeden telefonla kiralamış ve möble isini de telefonla çözümlenmişti. Ve evin içinde esya olarak bir divan, birkaç sehpa, orta masası ve bir iki iskemle oturma odasını, küçük yemek masası da yemek odasını meydana getiriyordu. Yatak odasında küçük bir yatak ve basucundaki komidin takımı tamamlıyordu. Fazla esya yoktu ama geçici süre yeterliydi. Philips dört yıldır bu dairede yaşadığının farkında bile değildi.

Martin içki kullanmazdı. Fakat bu gece üstündeki yorgunluğu atmak için bardağına biraz viski ve buz koydu. Sonra siseyi Denise'e uzattı. Kadın Philips'in tahmin ettiği gibi basını sallayıp içkiyi red, etti. Denise sadece sarap ve arada sırada cin tonik içerdi. Nöbette olduğu gecelerse ağzına içki koymazdı. Gidip kendisine buz dolabından büyük bir bardak portakal suyu doldurdu.

Oturma odasında Denise adamın gevezeliklerini dinlerken, içinden bir an önce Philips'in bu konuyu kapatmasını diliyordu. Gecenin bu saatinde araştırmaları ve kaybolan beyinleri dinlemek

istemiyordu. Birkaç saat önce erkeğin yaptığı sevgi itiraflarını anımsıyordu. Philips'in duygularının ciddiyetinden heyecanlanıp kendi duygularını da açığa vurmuştu.
158 —

159 —

Martin, «Hayat çok garip,» dedi. «Bir gün içinde ne harika biçimlere giriyor.» Denise erkeğin aralarındaki ilişkiden söz etmesini dileyerek, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu. «Dün röntgen okuma programında bu denli ilerleyebileceğimizi düşünemiyordum. Eğer isler...»

Denise bütün gün röntgeleri dinlemekten usanmıştı. Oturduğu yerden kalkıp Philips'in elinden tutarak ayağa kaldırdı. Ve gömleğinin eteklerini çekistirmeye başladı. Hastaneyi u-nutup biraz dinlenmesini söyleyerek adamın neseli yüzüne muzipçe baktı. Ne olursa olsun aralarındaki ilişkinin anlamı baskaydı.

Philips kadının haklı olduğunu kabul edip hemen bir duş alırsa kendisini çok daha iyi hissedeceğini söyledi. Oysa Denise'in aklından baska şeyler geçiyordu. Philips kadının kendisiyle birlikte banyoya gelip yanında durmasında ısrar etti. Denise bir kenara oturup sıcak suyun etkisiyle içerden buharlasan buzlu camın arkasındaki Philips'in çıplak görünüsüne baktı. Erkeğin çıplak vücudunun suyun altında garip, yumusak hareketlerle kıvrılıp bükülmesi-nin erotik bir yanı vardı.

Denise portakal suyunu yudumlarken, Philips düşün altında hâlâ başladığı konuyu anlatmaya çalışıyordu. Denise suyun sakirtısından adamın söylediklerinin tek kelimesini anlamıyor ve anlamadığına da seviniyordu. Su anda dinlemekten çok erkeğin çıplak görüntüsünü izlemeyi yeğliyordu. Dçinde kabaran sevgi, kadının. tüm vücudunu sıcak bir duyguyla sardı.

Duş yapmayı bitiren Martin havlusunu yakalayıp banyo küvetinin içinden çıktı. Hâlâ aynı konuda konuşmaya devam etmesinden Denise tiksindi. Sihirle erkeğin elinden havluyu çekip aldı ve sırtını kurulamaya başladı. Dsini bitirince, Philips'i tutup kendisinden yana çevirdi.

Cok öfkelenmiş gibi, «Bana bir iyilik yap ve çeneni kapa,» dedi.

Sonra adamın elinden yakalayıp banyonun dışına sürükledi. Kadının ani öfkesine sasıran Philips, hiç sesini çıkarmadan, karanlık yatak odasına sürüklenmeye göz yumdu. Sessiz nehrin ve köprünün gözler önüne serildiği yatak odasında Denise kollarını erkeğin boynuna do-layıp onu ihtirasla öpmeye başladı.

Martin hemen karşılık verdi. Fakat kadın daha üstündeki giysileri çıkarmaya fırsat bulmadan, Denise'i hastaneden arayan zilin ısrarlı sesi odanın içini doldurdu. Bir an birbirlerine sıkıca sarılıp durdular. Kaçınılmaz durumu erteleyip birbirlerine yakın olmanın verdiği zevki tattılar. Her ikisi de konuşmadıkları halde, aralarındaki ilişkinin yeni bir asamaya geldiğini biliyordu.

*

**

Kent ambulansı Sağlık Merkezinin hasta kabul kapısına gecenin 2:40'ında yanastı. Kapının önünde birbirine benzer iki ambulans daha park etmişti. Yeni gelen geri geri gidip ikisinin arasında durdu. Soför ve yardımcısı arabadan 160 — inerlerken, motorun gürültüsü boğulup sustu. Her iki adam da nisan yağmurunun altında baslarını öne eğerek arka tarafa kosup platformun üstüne sığırdılar. Adamlardan zayıf olanı ambulansın arka kapısını açtı. Pazuları güçlü olan diğeryse uzanıp sedyeyi dışarıya çekti. Bu, ö-teki ambulanslar gibi acil hasta tasımıyordu. Hastaneden bir hastayı almaya gelmişti. Bu gibi acil hasta tasımıyordu. Hastaneden bir hastayı almaya gelmişti. Bu gibi isler hastanede doğal olaylardı. Adamlar sedyeyi iki ucundan tutup kaldırıncı, demir bacakları açılıp aşağıya kaydı. Ve sedye bir anda tekerlekli dar bir yatak haline dönüştü. Dki adam birlikte otomatik açılan kapılardan sedyeyi Acil Servis odasına sokup sağa sola bakmadan ana koridora saparak on dördüncü kattaki nöroloji bölümüne çıkmak üzere asansöre bindiler. O gece nöbette iki asistan ve beş bashemsire vardı. Fakat hemsirelerden biri ve üç yardımcısı kahve molasına gitmişlerdi. Sadece yardımcı hemsire Bayan Caludine Arnette görev basındaydı. Adamlardan zayıfı e-lindeki nakil belgelerini hemsireye uzattı. Hasta New York Sağlık Merkezindeki özel bir odc-ya yerlestirilip kendi doktorunun tedavisine verilecekti. Bayan Arnette elindeki kâğıtları inceleyip ağzının içinden küfürler savurdu. Çünkü az önce hastanın bu bölümde yatmasını gerektiren yönetmenlik formlarını doldurup imzalamıştı. Yardımcısı Marina Gonzales'e adamlarla birlikte 1420 nolu odaya gitmesini söyledi. Sonra kah—161 —ve molasına çıkmadan önce elindeki uyusturucu ilâçların sayımını yapmaya başladı. Kadın; loş ısığın altında bile soförün o garip güzel yeşil gözlerini fark etmişti. Marina Gonzales 1420 nolu odanın kapısını açıp Lynn Anne Lucas'ı uyandırmak istedi. Fakat basaramadı. Ambulans görevlilerine, daha önce uyku ilâçlarının dozunu iki katına çıkarıp olası bir krize karşı fenobarbital vermeleri için telefonla emir aldıklarını anlattı. Adamlar Maria'ya endise etmemesini söylediler. Sedyeyi yerlestirip battaniyeleri yaydılar. Sonra ustalıklı hastayı yavaşça yerinden kaldırıp battaniyelerin üstüne yerlestirdiler. Lynn Anne Lucas kursun gibi uyuyordu. Hastanın yattığı yatağın çarsaflarını sökmeye başlayan Maria'ya adamlar tesekkür ettiler. Sonra sedyeyi iterek odadan dışarı çıkardılar. Hemsirelerin masasının yanından geçip asansöre binerlerken, Bayan Arnette basını kaldırıp bakmadı. Bir saat sonra Sağlık Merkezinin önünden bir ambulans hareket etti. Üstünde mavi ısıklarının dönmesine ve siren çalmasına gerek yoktu. Çünkü ambulansın içi bostu.

B
e
y
i
n

—

P

:

163

—

1

1

SEKDZDNCD BÖLÜM

Saatin zili çalmadan birkaç dakika önce uyanan Martin, elini uzatıp saatin zilini kapattı. Gözlerini tavana dikerek bir an öylece yattı. Gece saat kaçta' yatmış olursa olsun, hiç yardım görmeden sabah beş yirmi beste uyanmaya alıştı. Tüm gücünü toplayıp hızla yataktan fırladı ve esofmanını giydi.

Gece yağın yağmurun rutubeti havada yoğunlaşmış, nehrin üstünü yapışkan sis bulutları kaplamıştı. Asma köprü, ayaklarını kaplayan buharlı bulutların üstünde boslukta sallanıyordu. Sabahın erken saatlerindeki trafik gürültüsünü boğan nemli hava, Philips'in De-nise'i düşünmesini engellemiyordu.

Yıllardır böylesine romantik ask heyecanına tutulmuştu. Haftalarca çektiği uykusuzluğun ve Yuhsal dengesizliğinin nedenini anlayamamıştı. Sonunda Denise'in her gün giydiği giysileri anımsamaya başlayınca, sevinç ve kuskı karışımı bir duygu aklını basına getirmişti. Kırk yaşlarındaki meslektaşlarının kendilerin-1 den genç kadınlara âşık olup düstükleri gülünç durumları anımsadığında kuskuya kapılıyordu. Sevinçse girdiği iliskiden doğuyordu. Denise Sanger sadece boş zamanlarını değerlendirmek için kullanılacak genç bir vücut değildi. Muzip buluşların ve delici zekânın karışımı büyüleyici bir kadındı. Aslında güzel bir pastanın tatlı kreması gibiydi. Philips sadece kadını sevmekle kalmıyordu. Tek basına yaşamını doldurmaya çalışmaktan kurtulduğu için de kızı bağlanmıştı.

2,5 millik isaret levhasının yanına gelince, Philips tekrar geri dönüp kosmaya başladı. Simdi yoldaki kosucular çoğalmıştı. Aralarında tanıdığı birkaç kişiye rastlacıysa da onları görmezliğe geldi. Nefesi sıklaşmaya başladığı halde tutturduğu tempoyu bozmadan kosmaya devam etti.

Philips tıba olan tutkusunun, yaşamını diğer alanlarını genişletmek istememesine karşı kullandığı bir mazeret olduğunu biliyordu. Karısının kendisini bırakıp kaçmasından sonra geçirdiği sok bu gerçeği yüzüne çarpmıştı. Bunu nasıl halledeceğiyle ayrı sorundu. Araştırmalar Martin için doyurucu bir kurtarıcıydı. Gündelik görevleriyle boğuşurken, araştırmaların zamanla kendisine özgürlük kazandıracağı umuduyla

genişletmişti. Tıbbın klinik yönünden vazgeçmek istemiyordu. Sadece özel yaşamına yaptığı baskıyı gevsetecekti. Simdi Denise'le olan ilişkisi kendisini yasama daha da: bağlamıştı. Aynı hataya yeniden düsmemeye yemin etti. Eğer aralarındaki ilişki bozulmazsa, Denise'le evlenecekti. Fakat istediklerine ulaşabilmek için araştırmalarında başarı göstermesi gerekiyordu. Saat 7.15'de yıkanmış, traş olmuş, ofisinin r-,164 —

165 —

kapısından içeri giriyordu. Odadan içeri adımını atınca donup kaldı. Bir gece içinde odası sanki röntgen filmlerinin atıldığı çöplük halini almıştı. Randy Jacobs her za^ manki isgüzarlığıyla istediği filmlerin hepsini odasına taşımıştı. Ana listedeki zarflar çalışma masasının arkasına yığılmıştı. Küçük listedeki ikinci bölüm zarflarsa, Philips'in gösterge aletinin yanında kümelenmişti.

Yeni bir cosku ve sevinç dalgasına kapılan Philips hemen göstergesinin basına oturdu. Vakit kaybetmeden Marino, Lucas, Collins ve Mc-Carthy'de görülen anormal benzerlikleri taramaya başladı. Denise kapıdan içeri girdiği zaman, Philips isini yarı yarıya bitirmişti.

Kadın çok yorgun görünüyordu. Genellikle parlak olan saçları yağlanmıstı. Yüzü sararmıs, gözlerinin altında mor halkalar belirmisti.

Kadının solgun yüzüne bakan Philips, ona birGç saat izin alıp uyumasını salık verdi. Bugün anjiyografi odasındaki görevini kendisinin yüklenebileceğini de sözlerine ekledi.

Denise kızdı. «Ağır ol bakalım. Patronların metreslerine ayrıcalık tanımalarına gerek yok. Bugün beyin anjiyografi odasında görev sırası bende. Uyusam da, uyumasam da görevimin basında olacağım.»

Martin yaptığı hatayı anladı. Denise mesleğinde tepeden tırnağa dek profesyoneldi. Philips gülümseyip kadının elini oksadı. Ve görevini aksatmamasına1 sevindiğini açıkladı.

Yatısan Denise, «Kosup bir duş yapayım. Yarım saat sonra dönerim,» dedi.

Philips odadan dışarı çıkan kadının arkasından baktı. Sonra dönüp yine ekranı izlemeye basladı. Gelismeler sırasında gözü masanın üstündeki karmasanın orasındal yeni bir seye takıldı. Masanın, yanına gidince, Randy'den bir not ve iki hastane raporu buldu. Notta Randy' nin röntgen filmlerinin geri kalanlarını yarın aksam getireceği yazılıydı. Raporlar daı Katilerine Collins ve Ellen McCorthy'e aitti.

Philips raporları alıp izleyicinin yanına döndü. Önce Collins'inkini ele aidi. Gerekli ana bilgileri öğrenmesi birkaç dakika sürdü: Kat-herine Collins beyaz, yirmi bir yasında, kadın. Bulgular nörolojik bozukluk. Nörolojide yapılan geniş araştırmalar tanılara' kesinlik kazandırmamıs. Tanıların incelenmesinden beyin damarları ve omurilik horabiyeti tahmini ediliyor.

Philips tüm raporu dikkatle okudu. Raporun sonunda Collins'in birdenbire labdratuvar testlerini kestiğine dikkat etti. Oysa raporun basında kızın sık sık kontrol altına alındığı ve durumunun ısrarla yakından izlendiği belirtiliyordu. Fakat Collins birdenbire testlere son vermisti.

Birincisine göre daha kısaı olan diğer raporu incelemeye baslayan Philips, Ellen McCarthy hakkında yazılanları akudu. Yirmi iki ya-sındöki genç kadının nörolojik iki kriz geçirdiği açıklanmıstı. Dki ay önce, hastalığının nedenlerinin araştırılmasına baslamak üzere harekete geçmisler, fakat kız birdenbire hastaneye gelmekten vazgeçivermisti. Philips raporun üstüne ilistirilen notu okudu. Gelecek hafta hastayı uyutup elektroensefolografi yaprimasına1 karar verildiği halde, programın gerçekleştirilmediği

166 —

167 —

yazılıydı. Kıza yapılacak tahliller sonuçlanmadığı için hastalığın tanıları bulunup rapora islenmemisti.

Helen eli kolu gündelik sorunlarla dolu olarak odadan içeri girdi. Fakat kadın ağzını açıp konusmaya dıslamadan önce, Philips'in önüne bir fincan taze sıcak kahveyle simit koydu. Sonra iş görüşmesine basladı. Ferguson tekrar telefon edip malzemelerin öğleye kadar odadan çıkarılmasını, yoksa sokağa atılacağını haber vermisti. Helen yanıt almak için durup bekledi.

Martin odadaki malzemeleri nereye koyacağını bilemiyordu. NÖroradyolojiye gerekli olan yerin yarısına sığdırılmıştı zaten. Geçici bir süre bu sorundan kurtulmak için, Helen'e tüm malzemeleri. odasına taşıyıp duvarın dibine yığmasını söyledi. Hafta sonuna dek onları yerleştirebileceği bir yer düşünenecekti.

Aldığı yanıtta hosnut kalan Helen, evlenmeye karar veren teknisyenler konusunu açtı. Philips kadına bu sorunu Robbins'in çözülmesini söyledi. Helen sabırla sorunun Philips tarafından çözümlenmesini Robbins'in istediğini açıkladı.

Martin, «Allah kahretsin,» dedi. Bu soruna çözüm bulamıyordu. Onlar izine çıkmadan yeni teknisyenleri eğitecek yeterli zaman yoktu. Eğer onları islerinden kovsa, baskam bir yerde hemen iş bulabileceklerdi. Bu arada Philips ise onların yerini tutabilecek elemanlar aramakla boş yere zaman kaybedecekti. Sıkıntısını saklamaya çalışarak, «Ne kadar süre izin istediklerini öğren,» dedi. Kendisi bile iki yıldır iznini kullanmamıştı.

Elindeki notları karıştıran Helen, sekreter

Cornelia Rogers'n bir ay içinde bugün dokuzuncu kez hasta izni aldığını haiber verdi. Beş aydan beri çalıştığı nöroradyoloji bölümünde en az ayda yedi gün hasta izni almayı beceriyordu. Helen, Philips'in bu duruma karşı ne yapmak istediğini sordu. Philips kızın pataklanıp lokma lokma doğranarak Doğu Nehrine atılmasını istiyordu.

Kendisine hâkim olup düşüncelerini açıklamadı. «Ne yapmamız gerek?» diye sordu.

«Onu uyarmalıyız.»

«Dyi, sen idare et.»

Helen odadan dışarı çıkmadan önce son bir noktayı daha anımsattı. Philips'in saat birde Bilgisayar Beyin Tomografisinde bir grup öğrencisine dersi vardı. Tam kapıdan çıkarken Philips kadını durdurdu. «Dinle, bana bir iyilik yapiver. Lynn Anne Lucas adında bir hasta var. Bu sabah BBT ve politomografi programına alınmasını ayarla.

Eğer bir sorun çıkarsa benim özellikle rica ettiğimi söyle. Ve kızı içeri aldıkları zaman teknisyenlere bana haber vermelerini anımsat.»

Helen notunu alıp dışarı çıktı. Martin yine iki hastanın raporlarını incelemeye başladı. Her iki genç kadında; nörolojik bulguların olması umut vericiydi. Katherine Collins'in durumundaki beyin sınırları ve omurilik harabiyetinden kuskuyu duyulduğu özellikle belirtilmişti. Ellen Mc-Carthy vakasında krizler yüzde on oranından daha az oldukları hilde, daha siddetliydi. Fakat kızların ikisi birden neden tedaviye son vermişlerdi? Eğer tedavi için başka bir yere ` ya da kerteft gitmişlerse, Martin artları bulup röntgenlerini çekmenin zor olduğunu biliyordu. r-168 —

Tam o sırada, Helen zili çalıp öğrencilerin beyin anjiyografi adasında kendisini beklediklerini haber verdi Philips solmuş Süpermen re-sim+i gömleğini çıkardı. Collins ve McCarthy'nin raporlarını eline alıp odasından çıktı. Helen'nin masasının önünde durdu. Kadından, iki hastanın izlerini bulup parasız tanı röntgenlerinin çekilmesine onları

ikna ederek hastaneye davet etmesini istedi. Kızları ürkütmeden durumun önemini anlamalarına yardımcı olmasını sözlerine ekledi.

Asağı katta Denise'i "kendisini bekler buldu. Duş altı saçlarını yıkamış ve yeni giysiler giymişti. Otuz dakika içinde mucizevi değişikliğe uğramıştı. Artık hiç de yorgun görünmüyordu. Ameliyat maskesinin üstünden açık menevisli gözleri parlıyordu. Philips ona dokunmayı arzu-ladı. Birkaç saniye süresince gözleri birbirlerine takılı kaldı.

Denise yeterince anjiyografi yapmış ve büyük tecrübe edinmişti. Philips onun yardımcısı gibi davranmakta yorar gördü. Gerekirse önerilerde bulunmak üzere kadının uyguladığı işlemi dikkatle izliyordu. Hiçbir yorum yapmasına gerek kalmadı. Hasta bir gün önce Bilgisayar Beyin Tomografisi yapılan Harold Schiller'di. Phi-lips'in tahminleri doğru çıkmıştı. Mannerbeim hastayı ameliyata hazırlamak için beyin anjiyog-rafisi yapılmasını emretmişti. Ama vakanın ameliyat edilmeyecek duruma geldiği açıkça ortadaydı.

Bir saat sonra anjiyografi bitti.

(Martin, Derase'in kulağına fısıldadı. «Bak sana ne söyleyeceğim. Bu ise baslayalı daha 169 —

birkaç hafta olduğu halde benden daha iyi yapıyorsun.» Kadının yüzü kızardı. Martin kızın beğenilmekten hoslandığını anladı. Diğer hasta hazır olunca kendisine haber vermelerini söyleyip Denise'i isiyile basbasa bırakıp odadan , dışarı çıktı. Göstergedeki beyin röntgenlerini inceleyip bitirmek istiyordu. Sonra eski filmleri iMichaels'ın bilgisayarında tekrar elden geçirecekti. Eğer günde yüz film okuyabilirse, ana listeyi bir buçuk ayda tamamlayacağını hesap etti. Bu arada su yüzüne çıkacak aksaklıkları Michaels'a bildirebilecekti. Böylece filmleri okumayı bitirdiğinde, Michaels da programdaki aksaklıkları ona-robilecekti. Eğer isler düşündüğü gibi yolunda giderse, Temmuz ayında hiçbir seyden süphelenmeyen tıp dünyasına yeni bilgiler sunacaktı.

Fakat Philips odasına giden köseyi dönünce, Helen düş kırıcı bir haberle üstüne saldırdı. Doktorun istediklerinden hiçbirini yerine getirmisti. Lynn Anne Lucas'a BBT ve röntgen yapılmasına olanak yoktu. Çünkü dün gece hastayı New York Sağlık Merkezine götürmüşlerdi. Ellen McCarthy ve Katherine Collins'i üniversiteye kadar izleyebilmisti. Kızların ikisi de orada öğrenciydiler. Collins'i bulmaktan umudunu kesmişti. Kız bir ay önce ortadan yok olmuş ve kayıp kisiler listesine geçirilmisti.

Öte yanda Ellen McCarthy iki ay önce Westside karayolunda feci bir trafik kazasında yaşamını yitirmisti.

Philips «Tanrım,» dedi. «Bana saka yaptığını söyle.»

Helen, «Özür dilerim. Size yardımcı olamadım,» dedi.

170 —

171 —

Philips basını salladı. Kulaklarına inanamı-yordu. En azından üç vakadan birisini bulup inceleme yapabileceğinden çok umutluydu. Oda^ sına girip boş gözlerle duvara baktı. Dnatçı kisiliği aksiliklerle karsılıasmaya alıskın değildi.

Yumruğunu avcunun içine vurarak, odanın içinde aşağı yukarı dolasarak düşünmeye çalışıyordu. Collins'ten umut yoktu. Polis kızı bulama-dıysa, kendisi onu nasıl ele geçirecekti? Ya Mc-Carthy? Eğer kız kazada: ölmüşse hastaneye kaldırılması gerekiyordu. Ama hangi hastaneye? Ve Lucas... Hiç olmazsa kızı Bellevue Hastanesi yerine, çok iyi arkadasının çalıştığı New York Sağlık 'Merkezine kaldırmışlardı. Eğer Lucas'ı Bellevue'ye götürmüş olsalardı o zaman tüm umudunu yitirecekti.

Philips sekreterinden Lynn Anne'nin neden New York Sağlık Merkezine götürüldüğünü öğrenmesini ve telefonla; Dr. Donald Travis'i aramasını istedi. Polisten de kazadan sonra Ellen McCarthy'nin hangi hastaneye kaldırıldığını öğrenmesini söyledi.

Philips'in düşünceleri dağılmıştı. Elindeki beyin röntgenlerini incelemekte zorluk çekiyordu. Yapıları yönünden filmlerin hepsi normal görünüyorlardı. Odadan dışarı çıkınca, Helen kendisine küçücük iyi bir haber verdi. Dr.Travis isini bitirince Philips'i arayacaktı. Lucas hakkında fazla bilgi edinememisti. Çünkü dün gece nöbet tutan hemşire bu sabah saat 7'<ie hastaneden ayrılmış ve evinde bulunamamıştı. Elde ettiği tek olumlu bilgi Ellen McCarthy'nin kazadan sonra Sağlık Merkezine kaldırılmasıydı.

Philips kadına bulduğu ipucunu izlemesini söylemeye fırsat bulamadan, görevlilerden biri kutular, kâğıtlar ve diğer döküntülerle dolu kocaman arabayı iterek içeri girdi. Hiçbir açıklama yapmaya gerek duymadan, el arabasını Philips'in odasına sokup bosaltmaya başladı.

Philips, «Bu herif ne bok yiyor?» diye sordu.

Helen açıkladı. «Depodaki malzemelerin odanıza konmasını söylemistiniz.»

Philips adamın malzemeleri duvarın dibine yığmasına bakarken olayların kontrolünden çıktığını hissedip huzursuzlandı.

O karmasanın ortasında oturup hastane kayıt bölümünün numarasını çevirdi. Zilin uzun uzun çalması duyduğu huzursuzluğu arttırdı.

William Michaels odanın kapısından basını uzatıp, «Bana ayıracak vaktin var mı?» diye sordu. Philips açık duran kapısının önünde Martin'in asık yüzüne ters düşen neseyle gülüm-süyordu. Sonra saskınlıkla gözlerini odanın içinde dolastırdı.

Philips ondan bilgiççe bir yorum beklediğinden, «Sakın ne olduğunu sorma,» dedi.

Michaels, «Tanrım,» dedi.. «Çalışmaya baslayınca ortalığı hiç dağıtmıyorsun hani.»

Tam o sırada kayıt bölümünden birisi telefona yanıt verdi. Fakat diğer bir bölümde çalışan geçici sekreter Martin'i baskasına bağladı. Philips'in karsısına çıkan kimse sadece hastaneye girenleri kayıt ettiğinden, çıkanları ya da baska hastaneye nakil edilenleri bilmiyordu. Philips baska hatta bağlandı. Aradığı kimsenin kahve molasına çıktığını öğrenince, bürokrasiye duyduğu öfkeyle telefonu kapattı. Kendi kendi— 172 —
173 —

ne, «Sanki neden musluk tamircisi olmadım?» diye sordu.

Michaels bu söze güldü. Ve Philips'e programın nasıl ilerlediğini sordu. Philips eliyle röntgen filmlerini isaret edip çoğunu gözden' geçirdiğini söyledi. Bir buçuk ay sonra; Michaels'a kesin yanıt verebileceğini açıkladı.

Michaels, «Mükemmel,» dedi. «Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o denli iyi olur. Çünkü üstünde çalıştığımız bellek depolaması ve ilişki sistemi düşlediğimizden çok daha mükemmel ilerliyor. Sen isini bitirdiğin zaman, merkezi sisteme dinlenmiş programları yöneltebilecek duruma geleceğiz. Ne denli başarılı olacağını tatı-min edemezsin.»

«Tam-tersi,» diyerek Philips masasından ayağa kalktı. «Aklıma iyi bir fikir geldi. Sana programın neler topladığını göstereyim.»

Martin gösterge ekranını bosaltıp Marino' nun, tucas'ın, Collins'im ve McCarthy'nin filmlerini koydu. Küçük delik açtığı kâğıdı röntgenlerin üstüne yapıştırdı. Dsaret parmağıyla^ bütün filmlerdeki anormal yoğunluğu gösterdi.

Michaels, «Bana göre hepsi aynı,» dedi.

Philips, «Zaten sorun da bu,» dedi. «Sistemi çok iyi kurmussun.» Michaels'ı konuşmaya başlayınca, Martin'nin heyecanı yine alevlenmişti. Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Philips almacı kaldırıp yanıt verdi.

New York Sağlık Merkezinden Dr. Donald Travis arıyordu. Martin arkadaşına Lynn> Anne Lucas sorununu açıkladı. Fakat mahsustan radyolojik a normal Hkten söz etmedi. Travis'ten hastaya bazı özel röntgenler ve BBT uygulayabilmesi için durumu ayarlamasını istedi. Arkadaşı Philips'in önerilerini kabul edip telefonu kapattı. Telefon ansızın yeniden çalmaya başladı. Helen yeni anjiyo için Denise'in kendisini beklediğini haber veriyordu.

Michaels, «Ben gidiyorum,» dedi. «Filmier için sana: iyi sanslar. Başarımızın senin elinde olduğunu unutma. Bize en kısa zamanda bilgi vermen gerek.» Philips kursunlu önlüğünü askıdan alıp Michaels'm ardsıra odadan dışarı çıktı.

175

—

DOKUZUNCU BOLUM

Kristin'nin tam altında oturduğu büyük flo-resan lambalardan biri bozulmuş, vızıltılı sesle yanıp sönüyordu. Sinir bozucu sese aldirmama-ya çalıştı ama kolay değildi. Sabahleyin hafif bir baş ağrısıyla uyandığından beri kendisini iyi hissetmiyordu. Tepesinde pır pır yanan ısı da huzursuzluğunu arttırıyordu. Kristin'in eskiden çektiği ve fiziksel çabalarla daha da artan baş ağrılarına benzemeyen, sürekli ve sıkıcı bir ağrıydı.

Salonun ortasındaki plâtformun üstünde duran çıplak erkek modele, sonra çizdiği sekle baktı. Çizgileri iki boyutlu, duygudan noksan ve yavandı. Genellikle canlı model kullanılan dersleri çok severdi. Fakat bu sabah çizgileri bile keyifsizliğini yansıtıyordu.

Suışığın yanıp sönmesi dursa kendisini biraz daha iyi hissedecekti. Göz kırpar gibi bir yanıp bir sönen ısıklar kendisini deli ediyordu. Sol elini kaldırarak gözlerine siper yapınca durum biraz düzeldi. Kullanılmamış bir kara kalem alıp modeli üstüne oturtacağı kaideyi çizmeye başladı. Önce kalemi dümdüz tutup dikey bir hat çizdi. Kalemi elinden bırakarak kâğıdın üstüne baktı. Hiçbir iz görmeyince sasırdı. Kalemi eline alıp ucunu inceledi. Kâğıdın üstüne bastırıldığı yer yassılmıştı. Ucu bozulduğunu düşünüp Kristin hafifçe basını yana çevirdi ve kâğıdın kösesini karalamayı başladı. Tam bu işlemi yaparken, az önce kâğıdın üstüne çizdiği dikey hattın görüş açısının dışında belirmediğine dikkat etti. Basını çevirip bakınca çizgi yine kayboldu. Kristin hafifçe basını yana döndürünce, çizgi yine belirdi. Düş görmediğinden emim olabilmek için aynı işlemi birkaç kez denedi. Gözleri dikey çizgiyle aynı doğrultuda: olduğu zaman, çizgiyi ağılayamıyordu. Eğer basını yana çevirirse çizgiyi algılayabiliyordu. Çok garipti.

Kristin migren adı verilen baş ağrılarını duymustu. Fakat şimdiye dek böyle bir ağrı çekmemisti. Migrene yakalandığını tahmin etti. Kalemını sırasının üstüne bırakarak esyalarını çekmecesine

tıktı. Kendisini iyi hissetmediğini söyleyip sanat öğretmeninden izin aidi ve evine gitmek üzere sınıfı terk etti.

Okulun bahçesinde yürürken, Kristin sabah sınıfa gelirken geçirdiği hafif baş dönmesini yine hissetti. Sanki dünya saniyenin binde biri kadar kısa süre içinde birdenbire dönmeye baslıyor ve Kristin'nin hafifçe dengesini kaybetmesine yol açıyordu. Aynı

zamanda burnuna belli belirsiz pis bir koku dolup kulakları çınliyordu.

Kristin okulun yatakhanesinden bir blok uzaktaki bir apartmanın üçüncü katında, oda arkadaşı Carol Danforth ile paylastığı dairede kalıyordu. Merdivenleri tırmanırken, bacakları

177

176

kursun gibi ağırlasmca, gribe yakalandığını sandı.

Evde kimse yoktu. Carol herhalde okuldandı. Bir yandan yalnız kalıp rahatsız edilmeden dinlenmek isterken, öte yandan arkadaşının sıcak ve yakın ilgisini arıyordu. Giysilerini çıkardı. Dki aspirin yuttuktan sonra basına ıslak bez koyup yattı. Kısa süre içinde kendisini iyi hissetmeye başladı. Ani değişikliğe sasırmıstı. Garip belirtilerin tekrar başlamasından korkarak yatağın içinde kımıldamadan yattı.

Basucundaki telefon çalınca, birisiyle dert-leseceğini düşünüp sevindi. Fakat arayan arkadaşlarından biri değildi. Jinekoloji kliniğinden bir gün önce yapılan vajen tahlillerinin anormal çıktığını bildiriyorlardı.

Kristin heyecanlanmamaya, sakin olmaya çabalayarak dinliyordu. Özellikle rahimde asınma görülen kimselerde, vajen tahlillerinin anormal çıkmasının çok doğal olduğunu ve endiselenmemesini söylediler. Dlerde ortaya çıkabilecek sorunları önlemek için öğleden sonra hemen kliniğe gelmesini istediler.

Kristin migren ağrılarının tuttuğunu ve gelemeyeceğini söyleyip karşı koymaya çalıştı. Fakat jinekoloji ne kadar erken tedaviye baslanırsa, o denli yararlı olacağını söyleyip kliniğine gelmesinde ısrar ediyordu.

Kristin gönülsüzce geleceğine söz verdi. Belki gerçekten ihmâl edilemeyecek ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı. Fakat kliniğe yalnız gitmekten korkuyordu. Sevgilisi Thomas'a telefon etti. Fakat evde bulamadı. Kristin saçmaladığını bildiği halde, Sağlık Merkezinde kötü

ve korkunç numaraların döndüğünü düşünmekten kendisini alamıyordu.

Martin patoloji bölümünden içeriye girmeden önce durup derin derin soluk aldı. Öğrencilik günlerinde, patoloji dersleri kendisi için birer karasabandı. D1-k otopsi dersinde çektiği azabı unutamıyordu. Derse girmeden, kadavranın ilk yıl anatomi derslerinde gördüğü tahta insan vücudundan fazla değişik olacağını hiç düşünmemisti. Anatomi laborotuvuarlarında tatsız fakat kimyasal bir koku vardı. Öğrenciler ve öğretmenler gerilimi dağıtmak için devamlı sakalar yaparlar, birbirleriyle dalga geçerlerdi. Patalojideyse durum çok baskaydı. Otopsi on yasında kan kanserinden ölen erkek çocuğa yapılacaktı. Ceset solgun, fakat canlı gibi yumusacaktı. 'Masanın

üstünde yerlestirilen ölü kabaca ortadan yarılarak balık temizler gibi barsakları dışarı çıkarılınca, Martin'nin dizleri titreyip midesi ağzına gelmişti. Kusmamak için büyük çaba harcayarak basını arkaya çevirmiş, mide öz suyunun asidi öztaki borusunu yakmıştı. Martin profesörün anlattıklarının bir kelimesini bile duyamamıştı. Ama dersin sonuna dek sınıfta kalmayı basarmıştı. Kesilip biçilen küçük çocuğun cesedi uzun süre gözlerinin önünden gitmemişti.

Philips patolojinin kapılarını itip açtı. Çevre öğrenci olduğu günden bu yana tanınmayacak kadar değişmişti. Patoloji bölümü yeni tıp okul binasında1 ultramodem görünümlü bir yere taşınmıştı. Ayak seslerinin garip yankılar

Beyin—F :12
178 —

179 —

yaptığı mermer döseli zemin ve küçük los, yüksek tavanlı, dar salonlar yerine, yeni patoloji bölümü temiz, aydınlık bir alanı kaplıyordu. La-boratuarın içinde-beyaz formika ve paslanmaz çelik hâkimdi. Her oda insan boyunda bölmelerle ayrılmış, duvarlara emperyonist ressamların, özellikle Mönnet'nin renkli tabloları asılmıştı.

Danışma görevlisi Philips'e, Dr. Jeffery Reynolds'un asistanlarına ders verdiği otopsi salonuna nereden gideceğini gösterdi. Martin arkadasını odasında1 ziyaret etmek istiyordu. Fakat danışmadaki kız Dr. Reynolds'un çalışmalarına ara verilmesine aldırmadığını, otopsi salonuna girebileceğini söyledi. Philips arkadasının çalışmalarına ara vermesini umursamıyor, kendisi onunla özel konuşmak istiyordu. Sonunda danışmadaki kızın isaret ettiği yolu izlemeye karar verdi.

Neyle karşılaşacağını iyi biliyordu. Önündeki paslanmaz çelik masanın üstünde kesimlik hayvana benzeyen ceset yatıyordu. Otopsi henüz başlamıştı. Göğsün üstünden kasiğa ka-dar uzanan Y seklinde bir kesik vardı. Deri ve altındaki dokular iki yana açılmış, göğüs kafesi ve gövdenin iç organları meydana! çıkmıştı. Philips salondan içeriye girdiği zaman asistanlardan birisi takırtıyla: kaiburgai kemiklerini kesiyordu.

Arkadasının salondan içeri girdiğini gören Reynolds, elindeki kasap bıçağına benzer keski aletiyle yanına geldi. Martin! otopsi masasına bakmamaya çalışarak gözlerini küçük bir ameliyathaneye benzeyen' odanın içinde dolastırdı. Her taraf yepyeni ve moderndi. Duvarlar temiz

lenmesi kolay fayanslarla döşenmişti. Salonun ortasında beş tane paslanmaz çelik masa ve arka duvarda kare kaplı buzdolapları vardı.

Ellerini önlüğüne silen Reynolds, «Merhaba Martin,» dedi. «Marino olayına üzüldüm. Sana yardım etmek isterdim.»

«Anlıyorum. Çabalarına tesekkür ederim. Otopsi yapılmayacağı için cesedin Bilgisayar Beyin Tomografisini almak istedim ve çok sasırdım. Ne bulduğumu biliyor musun?»

Reynolds basını salladı.

Philips, «Kafatasının içi bostu,» dedi. «Birisi beyni yürütüp sonra yarayı belli olmayacak şekilde ustalıkla dikmiş.»

«Olamaz.»

Philips, «Evet,» dedi.

«Tanrım. Eğer bu haber basının ya da kızın ailesinin kulağına gidecek olursa,

bombanın ne biçim patlayacağını düşünabiliyor musun? Zaten kızın ailesi otopsiye siddetle karst çıkmıştı.»

Philips, «Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum,» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Reynolds, «Dur bir dakika,» dedi. «Bu olayda patolojinin parmağı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?»

Philips, «Biliyorum,» diye itiraf etti.

Reynolds'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Alnındaki damarlar sisti. «Cesedin buraya girmediğine seni temin ederim. Dosdoğru morga' kaldırdılar.»

Philips, «Peki, beyin cerrahisine ne dersin?»

180 —

181 —

«Evet. iMannerheim'ın takımı çılgındır. Ama bu derece cüretkâr olabileceklerini düşünemiyorum.»

Martin omuzlarını silkti. Sonra Reynolds'a iki ay önce Acil Servise ölü olarak getirilen Ellen McCarthy adlı -hasta hakkında soruşturma yapmak için patolojiye

geldiğini açıkladı. Kıza otopsi yapıp yapılmadığını öğrenmek istiyordu.

Reynolds elindeki lastik eldivenlerini çıkardı Bölümün ana kısmına açılan kapılara doğru yürüdü. Merkezi bilgisayarın patoloji terminalini kullanıp EDlen IMcCarthy adını ve birim numaralarını yazdı. Kısa süre sonra bilgisayarın ekranında otopsi günü numarası ve ölüm nedenini gösteren bilgiler görüldü: Beyin kanamasına yol açan baş çarpması yüzünden ölmüştü. Reynolds hemen otopsi raporunu bulup Philips'e verdi.

Philips, «Beyni sen mi açtın?» diye sordu.

«Tabii biz açtık,» diye Reynolds yanıtladı.

Philips'in elindeki raporu çekip aldı ve hızla gözlerini kâğıdın üstünde dolastırmaya başladı. «Baş yaralanmalarında beyni açamayacağı-mızı mı sanıyorsun?»

Philips gözlerini dikmiş, arkadasını inceliyordu. Birlikte laboratuvar çalışmaları yaptıkları günlerden beri Reynolds en az otuz kilo almıştı. Gömleğinin yakası ensesindeki deri kıvrımlarının altında!

«kayboluyordu. Sisman yanaklarının gergin derisinin altındö ince kırmızı kılcal damarlar görölüyordu.

Reynolds elindeki raporu okuyarak, «Araba kazasından önce bir kriz geçirmiş olmalı,» dedi.

«Nasıl anlasılır?»

«Dilde birkaç kez ısındığını gösteren izler var. Tabii emin değilim. Sadece varsayım...» Philips etkilenmişti. Bu denli ince noktalara yalnızca Adli Tıp patalojistlerinin dikkat ettiklerini biliyordu.

Reynolds, «Beynin kısmı burada,» dedi. «Siddetli kanama. Dİğinç bir durum var. Beynin sağ labundaki sinir hücreleri ve gri maddeler ölmüs. Çok az tepki görölüyor. Hiçbir tanıya da varılmamıs.»

Philips, «Peki beynin arka bölümüne ne dersin?» diye sordu. «Röntgende hafif anormallikler görölüyor.»

Reynolds, «Tek bir film çekilmiş, o do normal,» dedi.

«Tek mi? Allah kahretsin. Keske daha fazla olsaydı.»

«Belki sansın vardır. Raporda beynin önerildiği belirtiliyor. Bir dakika.»

Reynolds kart kataloglarının durduğu dolabın yanına gidip M harfi çekmecesini

açınca, Philips'in içinde hafif umut kırıntıları belirdi.

«Evet onarılmıs. Ve saklanmış. Bizim bölümde değil. Beyin cerrahisi istemis. Herhalde onların laboratuvarınddır.»

I**

I*

Denise'in anjiyogramı kusursuz yönettiğini gördükten sonra Philips ameliyathaneye doğru yürüdü. Kalabalık hasta bekleme salonlarından itise kakısa geçip ameliyathane danısma bankosuna ulaştı.

182 —

183 —

Sarısın hemsireye, «Mannerheim'i arıyorum,» dedi. «Ameliyattan ne zaman çıkacağını biliyor musun?»

«Evet biliyorum.»

«Peki ne zaman?»

«Yirmi dakika: önce.» Diğer iki hemsire gülüsmeye başladılar. Kızların nesesinden ameliyathanede islerin yolunda gittiği anlaşıyordu. «Asistanlar hastayı dikiyorlar, Mannerheim salonda.»

Philips, Mannerheim'in çevresine kocaman bir grubun toplandığını gördü. Gülerek ara sıra eğilip selam veren konuk Japon doktorları iki yanına almıştı. Gruptaki diğer beş operatör de ellerinde kahve fincanlarıyla sohbet ediyorlardı. Mannerheim'in fincanı tutan elinde bir de sigara vardı. Bir yıl önce fazla masraf etmemek için sigarayı bırakmış, şimdi kendisine ikram edildikçe ondan bundan otluyordu.

Mannerheim serbest eliyle dramatik bir jest yaptı. «Böylece o ukala avukata ne dedim biliyor musunuz? 'Tabii ben Tanrırım,' dedüm. 'Hastalarım beyinlerini çöpçülerin ellerine mi bırakıyor sanıyorsun?' diye yanıt verdim.»

Gruptaki doktorlar gürültülü kahkahalar atıp yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Martin kendisine kibirle bakan Mannerhelm'a yaklaştı.

«Bakın hele, yardımsever röntgencimiz geldi.»

Philips, «Sizleri mutlu etmeye çalışıyoruz,» dedi.

«Dün telefonda yaptığın sakayı hiç beğenmediğimi açıklayayım.»

Philips, «Saka değildi.» dedi. «Yersiz davranışım için özür dilerim. Marino'nun öldüğünden haberim yoktu. Röntgen filmlerinde bazı belirsiz anormallikler bulmustum.» Mannerheim terbiyesizce, «Hasta ölmeden röntgenlere bakman gerekti,» dedi.

«Bak, ben seninle (Marino'nun cesedinden çalınan beyni hakkında konuşmak

istiyorum.»

Mannerheim'in gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Philips'i kolundan yakaladı, iki Japon doktorun yanından uzaklaştırdı.

«Bak ben efe sana ne söyleyeceğim,» diye hırladı. «Dün gece yetki almadan Marino'nun cesedini morgdan kaldırdığın kulağıma: çalındı. Kimsenin benim hastalarımın el sürmesinden hoşlanmam. Özellikle karışık vakalara burunlarını sokanları da sevmem.»

Philips silkinerek kolunu Mannerheim'in elinden kurtardı. «Dinle. Senin sorunlu vakalarınla ilgilenmiyorum. Araştırmalarımızda büyük asamalara yol açabilecek bazı röntgen filmlerinde belirlediğim anormalliklerin üstünde duruyorum.»

«Evet, benim hastalarımın ilgilenmesen iyi olur. Eğer Lisa Marino'nun cesedine uygunsuz bir şeyler yapıldığını düşünüyorsan, sen aklını kaçırmışsın, Morgdan cesedi kimin yürüttüğünü aklından çıkarma.» Mannerheim tehdit edercesine parmağını Philips'in yüzüne salladı.

Birdenbire Philips mesleğini tehlikeye atma korkusuyla tereddüte düştü. Her ne kadar itiraf etmek istemese de Mannerheim'in bir noktada haklı olduğunu biliyordu. Eğer Marino'nun beyni

184 —

nin kafatasınca çıkarıldığı haberi ortaya yayılacak olursa, kabak kendi basına patlayacaktı. Kendisini temize çıkaracak kanıtlar gerekecekti. Ve suçsuz olduğuna yalnızca sevgilisi Denise tanıktı.

«Pekâlâ. Marino'yu unutamam,» dedi. «Röntgen filmleri orasında, aynı anormallikler gösteren Ellen McCarthy adında yeni bir hasta buldum. Kız araba kazasında ölmüş ve cesedi buraya, Sağlık Merkezine getirmişler. Patoloji beyni onardıktan sonra beyin cerrahisine yollamış. Ben senden bu beyni istiyorum.»

«Bert de bir an önce senin basımdan çekilip gitmeni istiyorum. Boş yere kaybedecek vaktim yok. Senin gibi aksama dek kıçımın üstünde oturup resimlere bakmıyorum. Gerçek hastalarla uğraşıyorum.»

Mannerheim arkasını dönüp uzaklaştı.

Philips korkunç öfke dalgasına kapıldı. Adamın arkasından, «Sersem ukala tasralı piç,» diye bağırarak istedi. Belki iMannerheim da kendisini tahrik edip böyle davranmasını istiyordu. Martin kosarak operatörün pesine takıldı. Sakin ve anlayış dolu

sesle, «Dr. Mannerheim, size bir psikologa görünmenizi öneririm,» dedi.

Mannerheim kavgaya hazır, olduğu yerde simsek gibi döndü. Fakat Philips çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı. Mannerheim psikolojiyi kendi savunduğu tezlere ters düşen bir bilim dalı olarak nitelendirirdi. Büyük saçmalık diye adlandırdığı ve horgördüğü bir seye

gereksinme duyduğunun söylenmesi sindiremeyeceği bir hakaretti. Öfkeden gözü dönmüş halde kapı— 185 —

lan hırsla açıp soyunma odasına girdi. Kan lekeli ameliyat papuçlarını parolorcasına çıkarıp salonun diğer kösesine fırlattı. Kilitli dolaplara çarpan ayakkabılar lavabolarını altlarına! yuvarlandılar.

Sonra o hırsla duvardaki telefona saldırıp avaz avaz bağırarak iki konuşma yaptı, Önce hastane yöneticisi Stanley Drake'i, sonra da radyoloji bölüm başkanı Dr. Horold Goldblatt'ı aradı ve ısrarla iMartin Philips hakkında hemen eyleme geçilmesini istedi. Her iki adam da seslerini çıkarmadan doktoru dinlediler. Çünkü Mannerherra hastane topluluğunda gücü bir kişiliğe sahipti.

r*

Philips sık sık öfkelenen yapıya sahip değildi. Fakat odasına döndüğü zaman burnundan soluyordu.

Kapıdan içeri girerken, Helen basını kaldırıp, «ön beş dakika sonra öğrencilere ders vereceğinizi unutmayın,» dedi.

Philips ağzının içinde bir seyler homurda-nıp yürüdü. Odasında Denise'i gösterge aletinin önünde oturmuş, McCarthy ve Collins'in raporlarını incelerken bulunca sasırdı. Kadın basını kaldırıp yüzüne baktı. «Birlikte birer iokma atıstırmaya ne dersin?»

Philips koltuğuna oturup, «Yemeğe ayıracak zamanım yok,» diye tersledi.

«Cok sevimlisin.»

Masanın üstüne eğilip dirseklerine dayandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Kısa: bir

lik oldu. Denise elindeki raporları bırakıp ayağa kalktı.

Martin parmaklarının arasından, «Özür dilerim,» dedi. «Korkunç bir sabah geçirdim. Bu hastane garip durumları aydınlayabilecek her soruşturmanın karşısına akla hayale gelmeyecek engeller yaratmakta birebir. Çok önemli radyolojik bir buluş üstünde olabiliyim. Fakat hastane araştırma yapmam için tüm cesaretimi kırmaya kararlı.»

Denise gözlerinde muzip ifadeyle, «Hegel 'Dünyada büyük amaçlara coskusuz yarılmaz,' demis. Hegel Tarih Felsefesi, Broke baskısı, sayfa 26,» dedi. Yardımcı tezini felsefe üstüne hazırlamıştı. Arada sırada büyük düşünürlerin sözlerini yinelemekten iMartin'nin hoslandığını biliyordu.

Sonunda Philips ellerini yüzünden çekip gülümsedi. «Dün gece biraz daha coskulu olabilirdim.»
«Kelimleri istediğin anlama çekmek sana kalmıs. Fakat Hegel'in anlatmak istediği sey baska. Her neyse ben yemeğe gidiyorum. Benimle gelemeyeceğinden emin misin?»

«Olanaksız. Az sonra öğrencilere dersim var.»

Denise kapıya doğru yürüdü. «Collins ve McCarthy'nin raporlarını okurken, gözüme her iki kızın da vajen tahlillerinin anormal çıktığı ilisti.» Kadın kapının önünde duraksadı.

Philips, «Jinekolojik tahlillerin normal olduklarını sanıyordum,» dedi.

«Her iki hastanın da vajen akıntıları örneklerinden baska her sey normal. Anormallik göstermeleri patolojik bozukluk anlamına gelmez.»

«Ciddi bir durum mu?»

«Hayır. Fakat tahliller normal çıkana dek izlenmesi gerekir. Rapordu bu konuda! herhangi bir bilgiye rastlamadım. Belki üstünde durulmaya değecek kadar önemli değildir. Sadece senin bilmeni istedim. Haydi hosçakal.»

Philips elini salladı. (Masasında oturup Li-sa Marino'nun raporunu anımsamayaî çalıştı. Raporda vajen tahlillerinden söz edildiğini anımsıyordu. Kapıdan basını uzatıp Helen'e seslendi. «Bugün öğlenden sonra bana jinekoloji kliniğine gitmemi anımsat.»

Saat biri beş geç Philips koltuğunun altında «Bilgisayar Beyin Tomografisine ©iris» adlı dosyasıyla Walowski iMemorial Konferans Salonundan içeri girdi. Burası, araç gereçlerin üst üste yığılıp daracak bir alana sıkıştırıldığı radyoloji bölümünden çok farklıydı. Salon gösterisli dösenisiyle hastane konferans salonunda çok, Hollywood film gösteri salonlarına benziyordu. Yumusak çizgili kadife kumalarla kaplı koltuklar, duvardaki büyük ekranı kolayca görebilecek sekilde, sıralar halinde dizilmisti. Philips kapıdan içeri girdiği zaman salon tümüyle dolmuştu.

Elindeki dosyasını projektör makinesinin yanına koyup podyuma çıktı. Öğrenciler hemen koltuklarına yerleşip dikkatlerini Philips'e yönelttiler. Philips ışıkları karartıp ilk slaydı göstergeye taktı.

188 —

189 —

Philips bu dersi birçok kez verdiğiinden söyleyeceklerini su gibi biliyordu. İngiltere'de Boy Godfery Hainsfield'in geliştirdiği Bilgisayar Beyin Tomografisinin doğusuyla söze başlayıp bu yeni düşüncenin tarihsel gelişmelerini sıralıyordu. Konusurken, iMartin'nin düşünceleri dağılmaya başladı. Konuyu öylesine iyi biliyor-di ki, ilgisinin! dağılmasından endişe etmiyordu. Bilgisayar Beyin Tomografisini geliştiren kişilere hasetle karışık hayranlık duyuyordu. Fakat sonra! araştırmalarında başarıya ulaşırsa bilim dünyasının sahne ışıklarının kendi üstüne çevrileceğini düşündü. Çalışmalarının sonunda radyolojikbulgularda büyük bir devrim patlak verecekti. Ve Nobel Ödülüne adöy gösterileceğinden kuskusu duymuyordu.

Bilgisayar Beyin Tomografisinin tümörleri tanımlamasını anlatırken, başladığı cümlelerin yarısında, Philips'i arayan zil çalmaya başladı. Işıkları yakıp öğrencilerden özür diledi ve telefona kostu. Philips çok önemli bir sorun olmadıkça! Helen'nin kendisini aramayacağını t biliyordu. Santral dışardan arandığını haber verdi. Karşı koymaya fırsat bulamadan, Dr. Do-nald Travis'e bağlandı.

Martin eliyle almacı siper edip, «Donald tam dersin ortasındayım, seni sonra arayabilir miyim?» diye sordu.

Travis, «Hayır,» diye bağırdı. «Sabahtan beri bütün vaktim; senin hastanı

araştırmakla geçirdim.»

«Lynn Anne Lucas'ı bulamadın mı?»

«'Hayır. Aslındaki Tanrımın belası Sağ Hık

Merkezinden geçen haftadan beri buraya hiç hasta nakli yapılmamış.»

«Çok garip. Bu bilgiyi New York Sağlık Merkezi bana verdi. Kayıt bölümüyle yine görüşürüm. Lütfen bir kez daha araştır. Çünkü çok önemli.»

Philips telefonu kapattı. Fakat eli bir almacın üstünde kaldı. Bürokrasiyle uğrasmak,

Mannerheim gibi kafasızlarla uğrasmak kadar kötüydü. Tekrar podyuma çıkıp konuşmayı bıraktığı yerden toplamayd çalıştı. Fakat tüm dikkati dağılmıştı. Ders vermeye başladığı günden beri ilk kez çok acil bir vaka olduğunu ileri sürüp konuşmasını kısa kesti.

Odasına' dönünce, Helen dersi kestiği için özür diledi ve Dr. Travis'in çok ısrar

ettiğini söyledi. Philips önemli olmadığını belirtince, kadın pesine takılıp kendisini

arayönlan haber vermeye başladı. Hastane yöneticisi Stanley Drake'in iki kez telefon

ettiğini ve gelir gelmez kendisini aramasını istediğini söyledi. Houston' dan Dr. Robert

McNeolly de, New Orleans'daki yıllık radyoloji seminerinde nöroradyoloji kürsüsüne başkanlık yapıp yapmayacağını soruyordu. Bir hafta içinde yanıt vermeleri gerekiyordu.

Helen başka bir konuya geçince, Philips birdenbire elini kaldırıp kadının sözünü kesti.

«Simdilik bu kadar haber yeter.»

«Fakat dan d var.»

«Biliyorum. Zaten hiç sonu gelmiyor.»

Helen sasırdı. «Bay Drake'i arayacak mısınız?»

«Hayır. Sen arai ve bugün çok mesgul ol

dü
düğümü, kendisine yarın telefon edeceğimi söyle.»

Helen patronunu ne zaman rahat bırakacağını anlayacak kadar zekiydi.

Philips odasının kapısının esiğinde durup içeriye baktı.

Oraya buraya saçılan beyin röntgenleri toplanıp bir kenara kaldırılmış, yerine sabah çekilen anjiyogramlar yerleştirilmisti. Hiç olmazsa basteknisyeni Kenneth Robbins durumu eie almıstı.

Çalışmak Philips'in dengesini sağlıyordu. Koltuğuna oturup mikrofonu eline aldı ve raporları dikte etmeye başladı. Son anjiyogram raporunu hazırlarken birisinin odadan içeri girip arkasında durduğunu hissetti. Denise'in geldiğini uman Philips, oturduğu yerden arkasına döndü. Hastane yöneticisi Stanley Drake' in gülümseyen yüzünü karsısında görünce sasırdı.

Philips, D'ake'i sık ve dürüst bir politikacıya benzetirdi. Adam koyu lacivert üç parçalı kostümleri ve altın saatiyle her zaman pırıl pırıldı. Dpek kravatlarını, beyaz kolalı gömlek yakalarına dikey tutmak için iğne kullanırdı. Hâla kocaman Fransız kol düğmeleri kullanan, Philips'in tanıdığı tek erkekti. Her nasılsa New York'un yağsılı Nisan ayında bile yüzündeki güneş yanığı eksik olmazdı.

Philips elindeki anjiyograma dönüp dikte etmeyi sürdürdü. «Sonuç: Hastada sol orta beyin ve sol arka beyindeki ana damarlarda büyük bir harabiyet görülmüştür. Nokta. Rapor sona ermistir. Tesekkür ederim.»

---191 —

Mikrofonu yerine bırakan 'Martin dönüp hastane yöneticisinin yüzüne baktı. Drake'in düşünceşizce odasına cfalmasına bozulmustu. Hastanede saygı adlı bir duygunun yer almadığı açıkça ortadaydı.

Drake gülerek, «Dr. Philips, sizi gördüğüme sevindim. Karınız nasıl?»

Philips bir an adamın yüzüne bakakal ip kızmak mı, yoksa gülmek mi gerektiğini kestirmeye çalıştı. Sonra sakın sesle, «Esimden dört yıl önce bosandım,» dedi. Tamı

orta sahada oynuyordu,

Drake yutkundu. Yüzündeki gülümseme bir an silindi. Hemen konuyu değiştirip Philips' in nöroradyoloji bölümüne atandığmetan, beri islerin yolunda gitmesinden, hastane yönetim kurulunun ne denli mutlu olduğunu açıkladı. Sonra kısa bir an

durakladı. Philips yanıt vermeden adamın yüzüne baktı. Drake'in ayağına kadar neden geldiğini biliyordu. Ama durumu elinden geldiğince zorlastırmak niyetindeydi. Yönetici sonunda sesine ciddi ton vererek, «Pekâlâ,» dedi. Küçük ağzını büzdü. «Buraya sizinle zavallı talihsiz Marino olayını konuşmaya geldim.»

Philips, «Sorun nedir?» diye sordu.

«Zavallı kızın cesedi yönetmenlikten izin alınmaksızın morgdan çıkarılıp ölümünden sonra röntgenleri çekilmiş.»

Philips, «Ve beyin yerinde bulunamamıs,» dedi. «Cesedin röntgenini çekmekle, beyni yerinden almayı aynı sınıfa sokamazsınız.»

«Evet. Kuskusuz. Simdi biz burada beyni

192 —

193 —

kimin aldığı ve sizin iliskiniz var mı diye tartışmıyoruz. Konu...»

Philips koltuğundan ayağa fırladı. «Bir dakika. Bu noktanın iyice açıklığa

kavusmasını istiyorum. Cesedin röntgenlerini çektiğim doğru. Fakat beyni yerinden çıkaran ben değilim.»

«Dr. Philips. Beyni kimin çıkardığı beni ilgilendirmez. Ben bu konuyla

ilgilenmiyorum. Bu hastaneyi ve görevlilerini kötü dedikodular-cfon ve mali yükten

korumak benim sorumluluğum altında.»

«Pekâlâ. Ben beyni kimin çıkardığı konusuyla yakından ilgileniyorum. Özellikle birisi bu konuda beni suçluyorsa.»

«Dr. PhiKps, heyecanlanmanıza gerek yok. Hastane morgla konustu. Kızın ailesinin bu tatsız olaydan haberi olmayacak. Fakat durumun inceliğini size hatırlatıp üstünde ısrarla durduğunuz bu konuyu unutmanızı öneriyorum. Dste hepsi bu kadar basit.»

«Sizi böyle davranmaya Mannerheim mı zorladı?» Philips yavaş yavaş kendine olan güvenini yitiriyordu.

Drake, «Dr. Philips, lütfen benim durumumu anlayın,» dedi. «Ben sizin tarafınızı tutuyorum. Küçük bir kıvılcımı korkunç yangınlara dönüşüp büyük zararlara yol açmadan söndürmeye uğraşıyorum. Ve burada tabii hepimizin yararını gözetiyorum.»

Sizden sadece anlayışı; olmanızı rica ediyorum.»

Philips ayağa kalktı. «Tesekkür ederim. Buraya kadar geldiğinize tesekkür ederim. Önerilerinizi anlıyorum. Üstünde uzun uzun düşüneneğim.» Adamı âdeta iteleyerek odasına

çıkartıp kapısını kapattı.

Drake ile yaptığı konuşmayı yeniden dü: sünmeye baslayınca, olanlara bir türlü inanan madı. Kapının arkasında Drake'in Helen'le konustüğunu duyunca, düş görmediğini anladı. Ve bugün tanık olduğuy olaylar karşısında klinikteki kedi fare yarısından uzak kalmaya kesinlikle karar verdi. Her seyden önce araştırmalarını başarıyla sonuçlandırmalıydı.

Araştırma! arzusu kamçılanan! Philips son on yıl içinde çekilen beyin röntgenleri ana listesini eline aldı. Birim numaralarını film zarf-larıyla karşılaştırdınca hangi esasa: göre arsive kaldırıldıklarını anladı. Birinci zarfı eline alıp listedeki adı çizdi ve filmi dışarı çıkardı. Birbirlerine benzer iki beyin röntgen filmi seçerek diğerlerini bir kenara bıraktı. Bilgisayara gel-rekli verileri verdikten sonra filmlerden birini laser izleyiciye koydu. Diğerini de kendi göstergesine taktı. Eski röntgen raporları baskı makinesinin yanında duruyordu.

Bütün inatçı kisiler gibi Martin de islerini titizlikle yürütür ve liste tutardı. Marino, Lucas, Collins ve McCarthy'nin isimlerini yazmayı bitirdikten sonra telefon çaldı. Arayan

Denise'di. Öğlenden sonra yapılacak ilk anjiyogramı hazır olduklarını haber veriyordu. Philips bir an "düşündü. Sonra kendisinin gelmesine gerek olmadığını, Denise'in çalışmalarını gönlünce sürdürmesini söyledi Düşündüğü gibi, gösterdiği güven kadını mutlu kılmıstı.

Hazırladığı listeyi tekrar eline aldr. Collins

Beyin — F : 13

194 —

195 —

adını çizdi. Marino'nun yanına «Morgdaki Wer-ner'i gör» yazdı. Philips ölü yıkayıcısının Marino'nun cesedin© neler yapıldığını bildiğini kuvvetle tahmin ediyordu. McOarthy isminin yanına «Beyin cerrahisi la bara tu varı» yazdı. Ortada bir Lucas kalmıstı. Travis'le yaptığı konuşmada arkadası hastanın New York Sağlık Merkezine yatırılmadığından emindi. Tabii kızı baska bir ad oltındaı hastaneye sokmadıysalar. Far kat bunun da pek anlamı yoktu. Dsmin yanına) «Gece nöbetçi hemsire Nöroloji 14 Batı» kelimelerini yazdı.

Sonra telefonu açıp yeniden hastane kayıt bölümünü aradı. Birisi yanıt verene dek telefon tam otuz altı kez çaldı. Philips'in konuşmak istediği kisi yine bulunamadı. Dsmine bırakıp kendisini aramalarını rica etti.

Bilgisayar bu zaman içinde hazırladığı ran poru bitirmisti. Philips heyecanla kâğıdı çekip okudu, eski raporla karşılaştırdı, sonra filmi inceledi. Bilgisayar yalnızca raporda yazılı noktaları bulmakla kalmayıp orijinal okumada atlanan ön sinüslerdeki açıklığı ve hafif kemik kalınlaşmasını da bulmustu. Fifi dikkatle inceleyen Philips bilgisayarın buluslarına hayret etmekten kendini alamadı.

Diğer filmlere aynı işlemi yapmaya basla!-dığı sırada, Helen özür dileyerek kapıdan içeri basını uzattı. Ve vakit kaybetmeden «Büyük patronu» aramasını söyledi.

Dr. Harold Goldblatt'ın ofisi radyolojinin en ucunda, binanın küçük dikdörtgen bir tümör gibi orta avluya uzanan bölümündeydi. Yerleri halı döseli, duvarları maun lambri kaplı salo

nu kim görse, başkanın inine geldiklerini onlardı. Burası, Philips'e telefon rehberlerinde isimleri bir sayfayı kaplayan, kentteki ünlü avukat firmalarını anımsatırdı.

Dçeri girmeden kalın tahta kapıyı tıklattı. Goldblatt masif maun masasının arkasına kurulmuş oturuyordu. Odanın üç yanında pencere vardı. Masa! bunların arasına, kapının karsısına yerleştirilmisti. Goldblatt yıllarca çevirdiği iMokyavelist dolaplarla radyoloji alanında uluslararası büyük üne sahip olmuştü. Simdi gücünün doğurduğu saygı çerçevesi içinde süslü odasında oturuyordu. Bir zamanlar nöroradyo-loji dalında gerçekten basarı göstermisti. Fakat artık kurumlaşmış bilgilerini gelistirmeyip belirli düzeyde kalmıstı.

Martin, Goldblatt'ın Bilgisayar Beyin Tomografisi ve ona benzer yeni buluşları anladığından süphe ettiği halde, adama hayranlık duymaktan kendini alamazdı. Radyolojiyi bugünkü saygıdeğer düzeyine yükseltmekte adamın büyük rolü vardı.

Goldblatt yerinden kalkıp Philips'in elini sıktı. Ve masasının karsısındtoki koltuğa oturmasını isaret etti. Altmış dört yaşlarında, canlı ve sağlıklı bir erkekti. Giysileri hâlâ 1939'da Harvvard'dan mezun olduğu günlerin çizgileri-'' ni tasırdı. Üç parçalı kostümlerinin pantolonları bol, paçaları ayak bileklerinden bir santim yukarıdaydı. Elle bağlanan ince papyon kra^-vatları her zaman çarpuk çurpuktu. Hemen hemen bembeyaz olan saçları, kulaklarının üstünde hafifçe uzun bırakılıp, tepesi kısacık ke

196 —

silmisti. Tel çerçeveli yuvarlak camlı gözlüklerinin tepesinden iMartin'e baktı.

Goldblatt yerine oturdu. Dirseklerini ma* saya! dayadı. Ellerini sıkıca birbirine kavuşturdu. Ve söze başladı. «Dr. Philips, daha soğu-mamış kadavraları gece yarısı* morgdan alıp radyoloji bölümüne getirmeniz, benimi doğal çalışma anlayışımın çok dışında, kalıyor.»

Philips yaptığı düşüncesizliği kabul etti. Sonra kendisini haklı gösterme amacıyla değil de, sadece açıklama yapmak için, önce iWilliams Michaels'la gelistirdikleri röntgen okuma programını, sonra bilgisayarın Usa Marino" nun beyin röntgenlerindeki yoğunluk değişikliklerini buluşunu anlattı. Anormalliklerin niteliklerini bulmak için daha fazla filme gereksinme duyulduğunu söyledi. Röntgen analizlerinde bilgisayar kavramını yerleştirmek için buluşları yakından izleme zorunluluğu doğduğunu açıkladı.

Philips'in konuşması son bulunca, Goldblatt sefkatle gülümseyip bosmı salladı. «Martin, seni dinlerken acaba ne yaptığının farkında mısın diye merak ettim.» «Çalışmalarına inanıyorum.» Goldblatt'ın yorumuna sasırmıstı ye bu hakareti yutamazdı.

«Çabalarının teknik kısmından söz etmiyorum. Çalışmalarının sonuçlarını düşünüyorum. Açıkçası, amacı hastaları şimdi olduğundan daha *azla doktorlardan uzak tutacak bir projeyi bölümür'nün destekleyeceğini düşünemiyorum. Ser bize radyologların yerini alabilecek makineler tek'if ediyorsun.» .

Martin toş kesildi. Philips tanıdığı bazı ye— 197 —

tenekli radyologların bu projeye karşı çıkacaklarını tahmin ediyordu. Fakat Goldblatt'ın tutucu fikirlerle çalışmalarını engelleyeceğini hiç düşünmemisti.

Goldblatt, «Parlak bir geleceğin var,» diye sözlerine devam etti. «Ve sana ilerlemen için elimden gelen yardımı yaparım. Burada, aynı zamanda Sağlık İMerkezinin adının kötüye çıkmamasını korumakla görevliyim. Kanımca araştırmalarının yönünü, daha akla yakın olanlara çevirmelisin. Her neyse, bundan böyle yetki almadan kadavralarını röntgenlerini çekemezsin. Artık bu konuyu tekrar konusmamıza gerek yok.»

Philips birdenbire sorunu çözdü. Manner-heirri kuskusuz Goldblatt'ı ovucunun içine almıstı. Baska açıklaması yoktu. Fakat İManner-heirro başarılarını diğerleriyle paylaşmaya! razı olmayan bir primadonnaydı. Simdi Goldblatt ve belki de Drake ile isbirliği yapıyordu? Philips bu noktayı çözemedi.

Goldblatt parmak uçlarını birleştirdi. «Son bir noktaya daha değinmek istiyorum. Asistanlardan biriyle ilişki kurduğun kulağıma çalındı. Bu bölümde böyle rezaletlere göz yumacağımızı sanmıyorum.»

Philips birdenbire öfkeyle ayağa fırladı. Yüzünün kasları gerilmiş, gözleri kısılmıstı. Usulca, «Sadece mesleki çalışmalarımda uyumsuzluğa düşüp tartışabiliriz. Özel yaşamıma radyoloji bölümü, burnunu sokamaz.»

Dönüp odadan çıktı. Goldblatt arkasından seslenip bölümün saygınlığı hakkında bir

seyj
198 —
199 —

ler söyledi omo Philips durup onu dinlemedi.

Helen ayakta elinde haber def teriyle kendisini beklerken, Philips kadının yüzüne bakmadan fırtına gibi odasına girip kapısını çarparak kapattı.

Gösterge aletinin önüne oturup mikrofonu eline aldı. Kısa süre içinde öfkesini

yatıstırobil-menin en iyi çaresi çalışmaktı. Telefon çaJinoa duymazlığa geldi. Helen telefona yanıt verip odasına bağıladı. Philips kapıya gidip isaretle kimin aradığını sordu. Helen, «Dr. Travis,» diye fısıldadı.

Travis, New York Sağlık Merkezinde kesinlikle Lynn Anne Lucas isminde bir hasta bulunmadığım Philips'e söyledi. Elindeki her türlü olanağı kullanıp akla gelen her türlü araştırmayı yapmıştı, fakat böyle bir hastanın getirildiğini kimse bilmiyordu. Sonra Philips'e kayıt bölümünden neler öğrendiğini sordu.

Philips özür dilercesine, «Hiçbir sey,» dedi. Travis'ın bu denli yorduktan sonra kayıt bölümünde sıkı bir soruşturma yapmayı unuttuğunu söylemeye utanmıştı. Telefonu kapatır kapatmaz kayıt bölümünü aradı. Israrla konunun üstünde durmasının sonunda karşılığını aldı. Hasta giriş çıkış ve nakilleriyle ilgilenen kadınla konuşabildi. Gece yarısı hastaneden hastaların nasıl çıkabildiğini sordu.

Kadın, «Hastane hapisane değil,» diye yanıt verdi. «Hasta Acil Servise mi getirilmiş?»

Philips, «Evet,» dedi.

Kadın, «Eh olağan bir sey,» dedi. «Sık sık Acil Servise yatırılan hastalar, özel doktorların, hastaneye girme yetkisi yoksa, başka yerlere nakil edilebilirler.»

Philips homurdanarak anladığını belirtti. Sonra Lynn Anne Lucas'la ilgili en ince bilgileri sordu. Kayıt işlemlerinde veri gelistiren bilgisayarlar kullanılıyordu. Hasta kabulleri birim numaraları ya da doğum tarihleriyle belirleniyordu. Kadın Acil Servisten birim numarası almadan herhangi bir bilgi veremeyeceğini açıkladı. Ve haber alır almaz Philips'i arayacağına söz verdi.

Martin tekrar raporları dikte etmeye çaba iadı. Ama dikkatini vermekte zorluk çekti. Tam önünde Collins ve McCarthy'nin raporları duruyordu. Denise'in kızların vajen tahlilleri hakkında yaptığı yorumu anımsadı. Genel jinekoloji ve özellikle vajen tahlilleri hakkında bilgilen çok kıttı. Uzun beyaz gömleğini sırtına geçirdi. Katherine Collins'in raporunu eline alıp odasından çıktı. Helen'nim önünden geçerken, kısa süre içinde döneceğini ve ancak acil durumda kendisini aratmasını söyledi.

Dlk durağı kütüphaneydi. Kötü hava sartlarına göre giyinmiş, dışardan gelen hastaları görünce, Philips tünelden geçmeye karar verdi. Yeni tıp okulu binası do Philips'in evine giden yolun üstündeydi. Dki yıl önce yeni olanaklarla tamamlanan bina, boş bırakılan eski tıp okuluna inen merdivenlerin orkasınddydı.

Eski bina onarılıp radyoloji gibi gün geçtikçe büyüyen bölümlere ayrılacaktı. Fakat yeni okulun tamamlanmasına yakın büyük maliyet artısları eldeki parayı tüketince, bu proje ertelenmişti. Aradan iki yıl geçtiği halde yeni

200 —

201 —

bina için hâlâ ek ödemeler bekleniyordu. Böylece eski tıp okulu projesi süresiz ertelenmiş ve klinik bölümlerde beklemeye bırakılmıştı.

Yeni okul Philips'in öğrencilik günlerinde, düslerinde yasatamadığı kadar görkemliydi. Özellikle kütüphanesi görülmeye değerdi. Eski tıp okulunun terk edilip bir kenara bırakılmasının baslıca nedenlerinden biri, yeni okul için su gibi para harcanmasıydı. Kütüphanenin yerleri halı döseli, giriş salonunun duvarları çift aynalı, üst kata çıkan kıvrımlı merdivenleri saheserdi.

Kütüphanenin kart katalogları asma katı oluşturan balkonun tam altına1 yerleştirilmisti. Philips standart jinekoloji kitabının numarasını aldı. Vajen tahlilleri konusunu okumak istediği holde kistler konusuna ayrılanı uzun bölümle ilgilenmiyordu. Tahlillerin, kanser araştırmalarının belki de en güvenilir sekli olduklarını biliyordu.

Öğrencilik günlerinde birkaç kez bu tahlillerden yaptığı için ne denli kolay olduklarını biliyordu. Kasığa benzer bir pensle rahmin yüzeyi hafifçe kazınıp, sonra elde edilen madde lamlara sürülürdü. Sonuçların sınıflandırılmasını ve eğer rapor olumsuzsa neler yapılması ge-< rektiğini anımsamıyordu. Ne yazık ki, ders kitabının da fazla yararı dokunmadı. Rahim boynunda süphe uyandıran herhangi bir durum varsa, Sehiller testi, yani rahim boynuna ten-tirdiyot sürme yöntemi uygulanıp, anormal alanları belirlemek için biyopsi ya do vajene kuldoskop sokularak endoskopi muayenesi yapılması öneriliyordu. Philips kuldoskopinin anlamını bilmiyordu. Kitabın arkasındaki indekse

baktı. Rahim ve rahim boynunu muayene etmekte kullanılan mikroskoba benzer bir alet olduğunu öğrendi.

Philips rahim kanserlerinin yüzde on beş oranında yirmiyle yirmi dokuz yaşları arasında görülmesine sasti. Rahim: kanserlerin i m daha ileri yaşlarda görüldüğünü sanarak yanılmıstı. Kadınların yıllık jinekoloji muayeneleri yaptırmalarında ısrar etmenin bundan daha iyi bir nedeni olmazdı.

Martin kitabı yerine koyup üniversitenin jinekoloji kliniğinin yolunu tuttu. Tıp öğrencilerinin, genellikle genç ve güzel kolejli kızlardan olusan hastaları yüzünden bu bölümü çok sevip aç kurt gibi saldırdıklarını anımsadı. Çünkü son sınıf tıp öğrencilerine yalnızca kliniğe devam eden yaşlı hastaları muayeneye izim verilirdi. Jinekoloji kliniğinde böyle bir kural yoktu. Genç kolejli kadın hastalar öğrenciler için Playboy dergilerinin orta sayfalarında çıkan posterlere benzerlerdi.

Philips danışmaya yaklaşıırken, kendisini bu bölüme çok yabancı hissetti. Danışma görevlisinin önünde durunca, kadın gözlerini süzüp derin nefes alarak yassı göğüslerini sisirdi. Martin dikkatle kadına» baktı. Çünkü yüzünde bir gariplik dikkatini çekmisti. Sonra! kadının gözlerinin birbirlerine anormal derecede yakın olduklarını görünce bakışlarını çevirdi.

«Ben Dr. Martin Philips.»

«Merhaba. Ellen Cohen.»

Philips istemeden yine Ellen Cohen'nin gözlerinin içine baktı. «Burayı yöneten doktorla görüşmek istiyorum.»

202 —

203 —

Ellen Cohen tekrar gözlerini süzüp kırpıstırdı. «Simdi Dr. Harper mesgul fakat az sonra isi sona erecek.»

Baska böl umde olsa Philips dosdoğru arkadaki muayene odalarına! geçerci. Dönüp bekleme salonuna bakınca, annesiyle on iki yaşında gittikleri kadın berber salonunu anımsayıp rahatsız oldu. Yarımı düzine genç kadın oturmus, kendisine bakıyorlardı. Göz göze;geldikleri <m hepsi bakışlarını ellerindeki dergilere çevirdiler.

Martin hemen danışma bankosunun yanındaki iskemleye ilisti. Ellen Cohen el çabuk-luğuyla karton kapaklı romanını masasının çekmecelerinden birine tıktı. Philips kendisine baktıkça gülümsüyordu.

Philips'in düşünceleri Goldolatt'a kaydı. Adam hangi cesaretle özel hayatını yönetmeye kalkıp araştırmalarını elestirmisti? Hani Philips'in araştırmalarını paraca destekleseydi belki iş değışirdi. Araç gereç ve programlama ücretleri için gereken büyük harcamalar, Michaels'ın Bilgisayar Bilim Bölümü tarafından karşılanıyordu.

Martin birdenbire danışmaya gelen hastanın, görevli kıza, anormal vajen tahlillerinin anlamını sorduğunu duydu. Kız sanki zorlukla konuşuyordu. Ve bitkin halde danışma bankosunun üstüne eğilmisti.

Ellen Cohen, «Sekerim, bunu Bayan Blackman'e sormalısın,» dedi. Ve Philips'in ilgilendiğini sezen görevli gülerek, «Ben doktor değilim. Otur bekle. Bayan-Blackman az

sonra gelir,» diye konuştu.

Tatsız olaylarla geçen bütün gün sonunda Kristin Lindquist'in öfkesi tepesine sıçramısti. «Beni bekletmeden muayeneye alacaklarını söylediler,» dedi. Ve görevli kıza, siddetli baş ağrıları çektiğini, gözlerinin karardığını, sabahleyin zaman zaman görmesinde bozukluk belirlediğini, bütün gün burada bekleyeme-yeceğini açıkladı. «Lütfen hemen Bayan Blackman'e geldiğimi haber verin. Telefonda beni hiç bekletmeyeceğine söz vermisti.» Kristin arkasını dönüp Philips'in karşısındaki boş sandalyeye yürürken, sanki dengesini kaybetmekten korkarçasına ağır ağır ilerliyordu. Philips'le göz göze gelen Ellen Cohen, çaresizce kızın çok sey istediğini belirten bir isaret yapıp hemsireyi aramaya gitti. Martin dikkatle Kristin'e baktı. Bir yandan do aklından anormal çıkan vajen tatili Dleriyle belirsiz nörolojik tanılar arasında ilişki kurmaya çabalıyordu. Kristin gözlerini kapatmısti. Philips de kızı rahatsız etmeden inceliyordu. Onun yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Sonra1 telasla Katherine Collins'in raporunu açıp nöroloji notlarını bulana dek hızla sayfaları çevirdi. Evet, baş ağrısı, görme bozukluğu ve baş dönmelerinden sikâyet edildiği yazılıydı. Karşısında oturan genç kadın acaba röntgenlerde görülen aynı bozukluklara sahip yeni bir vaka olabilir miydi? Philips yanılmadı-ğını hissediyordu. Diğer hastaların

röntgenlerini çekebilmek için karşılaştığı onca zorluktan sonra burnunun dibinde yeni bir vaka bulma düşüncesi çok bastan çıkarıcıydı.

204 —

205 —

Fazia vakit kaybetmeye gönlü razı olmadı. Kristin'nin yanına gidip omzuna dokundu. Kız hayretler içinde yerinden ürküntüyle sıçrayıp alnına düşen sarı saçlarını geriye itti. Gözlerinden yansıyan korkut onu savunmasız duruma düşürmüştü. Martini birdenbire kızın çok güzel olduğunu farkettti.

Kelimelerini özenle seçip kendisini tanıtarak radyoloji bölümünden geldiğini açıkladı. Az önce danışma görevlisine yakındığı tanılara: istemeden kulak misafiri olduğunu anlattı. Aynı sorunlarla karsılasan dört kızın röntgenlerini gördüğünü ve belki Kristin'in; de röntgenlerinin çekilmesinde yarar olacağını belirtti. Sözlerine, bu önerileri tümüyle önlemi almak amacıyla ileri sürdüğünü ve endise edecek bir dururn olmadığını da ekledi.

Hastane Kristin'e göre sürprizlerle dolu bir yerdi. Bir gün önce buraya ilk gelisinde saatlerce oturup beklemisti. Simdiyse tanımadığı doktorun biri baba sefkatiyle kendisini teselliye kalkıyordu.

«Hastaneleri pek sevmem,» dedi. Aslında doktorları da demek istiyordu ama saygısızlık olur düşüncesiyle kendisini tuttu.

Philips, «Doğrusunu isterseniz ben de sevmem,» diye gülümsedi. Bu güzel kızdan hoslanmış ve onu koruma arzusuna kapılmıştı. «Fakat röntgen çekmek uzun sürmez.»

«Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Evime ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi.»

Philips, «Çok uzun sürmez,» dedi. «Size söz veriyorum. Sadece bir filmi çekeceğim ve sizinle kendim ilgileneyeğim.» Kristin tereddüt etti. Bir yandan hastaneden nefret ediyor, öte yandan Philips'ini hastalığına gösterdiği ilgiden hoslanıyordu.

Philips ısrarla1, «Ne dersiniz?» diye sordu.

Sonunda Kristin kabul etti. «Pekâlâ.»

«Klinikte ne kadar kalacaksınız?»

«Bilmiyorum. Çok uzun sürmez dediler.»

«Dyi. Beni görmeden gitmeyin.»

Kristin içeri çağrıldığı onda diğer kapı açıldı ve Dr. Harper dışarı çıktı.

Philips Dr. Harper'ı tanımıştı. Hcctcmenin içinde kosusturan asistanlardan biriydi. Onunla tanışmamıştı ama parlak kel kafası unutulur gibi değildi. Philips ayağa kalktı, kendini tanıttı. Uzun süre garip bir sessizlik oldu.

Harper asistanlık görevini sürdürdüğü için kendisine ait özel bir odası yoktu. Muayene odaları da hastalarla doluydu1. Rahat konuşacak bir yer aradılar. Ve dar koridorun sonunda! karar kıldılar.

Harper kuskuyla, «Size nasıl yardım edebilirim?» diye sordu. Nöroradyoloji basasistanının jinekoloji bölümünü ziyaret etmesi çok garipti. Çünkü her iki bilim dalı tıp dünyasının içinde iki ayrı kutuptu.

Philips sorularına, kliniğin nasıl yönetildiğini, Harper'ın ne süredir burada çalıştığını ve mutlu olup olmadığını sorarak başladı. Harper küçük gözlerini kuskuyla Philips'in yüzünde dolastırarak sorulara kısa yanıtlar verdi. Basasistanların üniversite kliniğine iki ayda bir, aralarında döner düzenle seçildiklerini, ihtisas tamamlandıktan sonra devamlı çalışma teklifi almanın aslanın ağzında olduğunu anlattı.

Harper kısa bir duraklamadan sonra, «Bakın muayene edilecek çok hastalarım var,» dedi.

Martin sorularının adamı rahatlatacağı yerde, husursuzlastırdığını anladı,

Philips, «Bir sey sormak istiyorum,» dedi. «Vajen tahlilleri anormal çıkarsa buna karsı ne önlemler alınır?»

Harper sıkıntıyla, «Duruma bağlıdır,» dedi. «Vajen tahlilleri iki ayrı tipte anormallik gösterir. Birinci anormal fakat tümör yapma olanağından uzak, diğeryse tümöre elverislidir.»

«Her iki sınıflandırma! da bir önlem alınmaz mı? Yani eğer tahliller normal çıkmazsa hasta tedavi altına alınmaz mı?» Harper ilgisizce, «Alınır,» dedi. «Neden bu soruları bana soruyorsunuz?» Sanki kendini köseye kısıtılmış gibi hissediyordu.

Martin, «Dlgi duyuyorum,» dedi. Collins'in raporunu gösterdi. «Anormal vajen tahlilleri çıkan bazı hastaların bu kliniğe devam; ettiklerini öğrendim. Okuduğum jinekoloji raporlarında, Schiller deneyi, biyopsi ya da kuldoskopi yapıldığını belirten bir not bulamadım... sadece tahlillere devam edilmemis. Bu size göre... garip değil mi?» Gözlerini Harper'a diken Philips, doktorun tedirgin olduğunu anladı. «Bakın, buraya sizleri suçlamaya gelmedim. Sadece ilgileniyorum.»

Harper «Raporları görmeden yorumı yapamam,» dedi. Konusmayı burada kesmek istiyordu.

Philips elindeki Collins'in raporunu Harper' a uzattı ve asistan okumaya başlayınca' onu izledi. Raporun üstündeki Katherine Collins adını okuyunca Harper'in yüzündeki kaslar gerilmisti. Martin merakla, doğru dürüst okumadan elindeki raporun sayfalarını hızla çeviren adamı bakıyordu. Harper sonunda basını kaldırıp Philips' in yüzüne baktı ve raporu geri verdi.

«Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.»

Martin, «Garip pulmadınız mı?» diye sordu.

«Gelin söyle diyelim!: Ben olsam konuyu bu yönden ele almazdım. Fakat simdi isimin basına dönmem' gerek. Özür dilerim.» Kendisine yol vermek için duvara yaslanan Philips'i iterek hızla yürüyüp gitti.

Konusmanın telaşla kesilmesine sasıran Philips, kosarak muayene odalarından

birine giren asistanın arkasından baka kaldı. Philips sorularıyla adamı incitmek istememisti. Acaba fazla mı suçlarcosına konusmustu? Merak etti. Her ne olursa olsun asistan Katherine Collins'in raporuna bakarken çok garip davranmısti. Philips' in bundan hiç kuskusu yoktu.

Harper'la daha fazla konuşamayacağına inanan Martin danışmaya dönüp görevli kadına Kristin Lindquist'i sordu. Ellen Çohen önce soruyu duymamış gibi ddvrandı. Philips sorusunu yineleyince, kadın ters sesle Bayan Lindquist'in içerde hemsirenin yanında bulunduğunu ve az sonra dışarı çıkacağını söyledi. Dlk gördüğü andan beri Kristin'den nefret eden danısma1 görevlisi, Philips'in kız.!a ilgilendiğini görünce, ondan iyice nefret etti. Ellen Cöhen'nin kızı kıskandığını farketmeyen Martin, jinekoloji kliniğinin düşmanca tutumuna sasırıp kaldı.

Birkaç dakika sonra Kristin bir hemsirenin yardımıyla dışarı; çıktr. Siyah saçlarını ensesinde

208 —

209 —

sıkıca topuz halinde toplayan hemsireyi Martin' nin gözü bir yerden ısınyordü. Belki de kadını daha önce kafeteryada görmüştü.

Hemsire danisma bankosuna yaklasınca, Martin ayağa kalktı. Kadının sekretere, Kristin'e dört gün sonra randevu vermesini söylediğini duydu. Kızın yüzü çok solgundu.

Martin «Bayan Lindiquist,» diye seslendi. «Dsiniz sona erdi mi?»

Kristin, «Sanırım,» dedi.

Philips, «Röntgen çekimine ne dersiniz? Çektirmek istiyor musunuz?» diye sordu.

Siyah saçlı hemsire bu sözleri duyunca tekrar bankonun yanına döndü.

«Sormamda sakınca yoksa ne röntgeni çekmek istiyorsunuz?»

Martin, «Beyin röntgenleri,» diye yanıt verdi.

Hemsire, «Anladım,» dedi. «Sormamın nedeni, Kristin'nin vajen tahlilleri anormal çıktı. Durum düzelene dek, belden aşağı röntgenlerden kaçınmamız gerek.» «Benim bölümüm sadece beyinle ilgilenir.» Vajen tahlilleriyle röntgen arasında ilişki olduğunu hiç duymamıstı ama yine d© akla! yakındı.

Hemsire basını sallayıp gitti. Ellen Cohen daktilosunun basına dönüp çok mesgulmüş gibi numara yapmadan önce, Kristin'nin eline randevu kartını tutusturdu. Ve ağzının içinden, «Ca-lifornia'lı sürtük,» diye mırıldandı.

Martin kalabalık kliniğin içinde Kristin'e yol açıp ana hastane binasından içeri girdiler. Yangın 'kapılarının önünden geçtikten sonra kliniğin tatsız havasının birdenbire değişmesi Kristin'i sasırttı.

Halı döseli uzun koridorda ilerlerken, Philips, «Bunlar bazı operatörlerin özel ofisleridir,» diye açıkladı. Yeni boyalı duvarlara yağlıboya tablolar bile asılmıstı.

Kristin, «Ben hastanenin eski ve harap bir yer olduğunu düşünürdüm,» dedi.

«Pek değildir.» Philips'in gözlerinin önünde az önce ayrıldığı jinekoloji kliniği ve yeraltındaki morg canlandı. «Kristin bir, hasta olarak üniversite kliniği hakkında izlenimlerin nedir?»

Kristin, «Yanıtlaması zor bir soru,» dedi. «Jinekoloji muayenelerinden öyle nefret ediyorum ki, dürüst bir yanıt verebileceğimi sanmıyorum.»

«Peki, geçmisteki deneylerinle karşılaştınca nasıl?»

«Dün doktoru görene dek özel bir düşüncem yoktu. Fakat bugün yalnız hemsireyle görüştüm. Eskisinden biraz daha iyiceydi. Yalnız bugün dünkü kadar uzun beklemedim. Bütün yaptıkları biraz kan alıp gözlerime bakmak oldu. Tanrıya şükür, muayene etmediler.»

Asansörlerin bulunduğu hole geldiler. Philips düğmeye bastı.

«Bayan Blackman tahlillerimin açıklanmasını yapacak zaman bulabildi. Söylediğine göre, endise edecek bir durum yokmuş. İkinci tipten olduğunu ve kısa süre içinde normale dönüşeceğini söyledi». Belki rahim boynundaki asınmaya

Beyin — F : 14

210 —

211 —

neden olan cinsel iliskiden bir süre uzak durup vöjene hafif duş yapmamı önerdi.”»”

Martin bir an Kristin’in her şeyi açıkça, çekinmeden ve açık sözle anlatmasına şaşırıldı. Diğer meslektaşları gibi, insanların sakınmadan tüm dertlerini doktorlara anlattıklarının farkında değildi.

Röntgen bölümüne gelince Philips tek bir film çekilmek üzere Kristin’i, Kenneth Robbins’e teslim etti. Saat dörde gelmiş, bölüm biraz olsun sessizliğe kavuşmuştu. Ana röntgen çekim odalarından biri de bostu. Robbins filmi çekip karanlık odaya çekildi ve `banyo yapmak için filmi otomatik developora taktı. Kristin içerde beklerken, Philips filmin dışarı çıkacağı ana holdeki yarığın basında: duruyordu.

«Farenin deliğinden çıkmasını bekleyen kediye benziyorsun.» Denise usulca Philips’in arkasına gelip sürpriz yaptı.

«Kendimi gerçekten öyle hissediyorum. Jinekoloji kliniğinde Marino ve diğerlerindeki tanılara benzer yeni bir hasta buldum. Radyolojik resimlerin aynı çıkmasına dua ediyorum. Öğlenden sonraki anjiyogramlar nasıl gitti?»

«Tesekkür edferim. Çok iyiydi. Beni çalışmalarım da kendi halime bırakman da çok hosuma gitti.»

«Bana tesekkür etme: Bunu kendi çabaların sayesinde elde ettin.»

Tam o sırada: yarığın ağzında: Kristin’in röntgeni belirdi. Merdanelerin arasından kayıp tepsinin içine düştü. Martin filmi kapıp göstergeye taktı. Parmağını filmin üstünde, Kristin’in kulağının yukarısında ileri geri dolastırdı.

«Tanrı belasını versin. Film temiz çıktı.»

Denise karşı koydu. «Ah sakın bana hastada ille de patolojik bozukluk bulmak istediğini söyleme.»

Martin, «Haklısın,» dedi. «Kimsenin hasta olmasını istemem:. Ama elimde doğru dürüst röntgen çekebileceğimi bir vaka olsun istedim.»

Robbins karanlık odadan çıktı. «Dr. Philips, baska film çekmek istiyor musunuz?» Martin basını salladı. Röntgeni eline alıp Kristin'in beklediği odaya yürüdü. Denise de pesine takıldı.

Philips filmi elinde sallayarak, «Haberler iyi, röntgenleriniz temiz çıktı,» dedi. Sonra Kristin'e eğer yakındığı belirtiler devam ederse, bir hafta sonra yine film: çekmeler; gerektiğini anlattı. Ve kızın telefon numarasını alıp eğer sormak istediği herhangi bir sorusu olursa kendi direkt numarasından aramasında sakınca olmadığını söyledi.

Kristin tesekkür edip ayağa: kalkmaya çabaladı. Ve ansızın bası dönünce yere düşmemek için hemen röntgen masasının kenarına yapıştı. Sanki oda da kendisiyle birlikte dönüyordu.

Martin kızın kolunu tuttu. «Dyi misiniz?» Kristin gözlerini kırptırdı. «Sanırım. Yine basım döndü. Ama şimdi geçti.» Yalnız o garip pis kokuyu duyduğundan söz etmedi. Zaten kimseye anlatamayacağı garip bir seydi bu. «Eve gidip yatarsam iyileseceğimden kuskum yok.»

\ Philips kıza bir taksi çağrtmak istedi. Fakat Kristin ısrarla) iyi olduğunu

söylüyordu.
212 —

r-213 —

Asansörün kapıları kapanırken el sallayıp gülümsemeyi bile becerdi.

Denise, Philips'le birlikte odaya yürürken, «Güzel bir kızın telefon numarasını elde etmek için kurnazca bir numara,» dedi. Köseyi dönerlerken, Philips sekreterinin masasında oturmadığını görerek rahatladı. Denise odadan içeri girince donup kaldı. «Bu da nesi?»

Philips döküntülerin arasından masasına ulaşmak için yol açarken, «Sakin bir sey söyleme,» dedi. «Eriyip giden yaşamıma1 esprili yorumların yararı dokunmuyor.» Helen'nin masasının üstüne bıraktığı mesajları incelemeye başladı. Düşündüğü gibi Goldblatt ve Drake'i önemle araması isteniyordu. Bir iki dakika elindeki kâğıtlara baktıktan sonra ikisini de burusturup, çöp sepetine tıktı. Bilgisayarın yanına gidip Kristin'in beyin röntgenini incelemeye verdi.

Odanın kapısında beliren iMichaels, «Dsler nasıl gidiyor?» diye sordu. Etrafındaki dağınıklığı görünce, sabahki ziyaretinden bu yana fazla değişiklik olmadığını anladı.

Philips, «Neyi sorduğuna bağlı,» diye yanıt verdi. «Eğer programı soruyorsan, iyi gidiyor. Pek fazla film okudum diyemem ama şimdiye kadar yüzde on kesinlikle yanıt verdi.»

Michaels ellerini çırttı. «Mükemmel.»

Philips, «Mükemmelden de öte,» dedi. «Harika. Burada en düzgün isleyen sey. Üstünde çalışarak fazla vakit ayıramadığım için özür dilerim. Ne yazık ki gündelik işlerimi de aksattım. Fakat bu gece uzun süre burada kalıp çalışacağım.» Philips,

Denise'in dönüp yüzüne baktığını» hissetti. Kadının yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Fakat bilgisayar raporunu yazan daktilo makinesinin tıkırtısı ilgisini çekti. Makinenin çalıştığını gören Michaels da kosup Philips'in arkasında durdu ve omzunun üstünden bakmaya başladı. Denise iki erkeği gururla çocuklarını seyreden babalara benzetti.

iMartin, «Az önce filmini çektiğim genç kadının beyin röntgenini okuyor,» dedi. «Kızın adı Kristin Lindquist. Bu kızda sana anlattığım diğer hastalardaki anormallikleri bulacağımı sanıyordum. Fakat ne yazık ki bulamadım.»

Michaels, «Peki, niçin bu anormalliklere aklını taktın?» diye sordu. «Benimi kişisel düşüncelerime göre, zamanını program incelemeye harcamalısın. Dlerde soruşturma zevkini tatmin edecek zaman bulacaksın.»

Martin, «Sen doktorları bilmezsin,» dedi. «Bu küçük bilgisayarı tıp bilimi dünyasına tanıstırdığımız gün, Ortaçağ Katolik kiliselerinin Ko-pernik'in astronomi buluslarına kopardıkları yaygara kopacaktır. Eğer programın bulacağı yeni radyolojik bulguları ortaya atabilirsek, bilgisayar daha kolay kabul etmelerini sağlayabiliriz.»

Daktilo makinesi durunca, Philips raporu çekip aldı. Gözlerini hızla kâğıdın üstünde dolastırıp orta paragrafta durdu. «Dnanamıyorum.» Martin filmi kapıp göstergesine taktı.

Elleriyle filmin üstünü kapatarak beyin arka bölümünde ufuk bir alanı açık bıraktı. «Dste buradd. Tanırım. Hastada aynı bulunduğunu biliyordum. Program diğer vakaları da anımsadı. Ve aynı anormallikten küçük bir örnek yakaladı.» 214 —

215
Philips'in omzunun üstünden bakan Denise, «Burada bozukluk sadece beyinciğin ucunda. Tepesinde ve yan kısımlarında, yok,» diye fikir yürüttü. Philips, «Belki de hastalık ilerlememisti,» dedi.

Michaels, «Ne hastalığı?» diye sordu. (Martin, «Henüz tam bilgi sahibi değiliz,» dedi.

«Fakat aynı anormal yoğunluk değişiklikleri görülen bazı hastalarda beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinden şüphe ediliyor. Tabii biz karanlıkta kursun sıkıyoruz.»

Michaels, «Ben hiçbir şey göremiyorum,» diye itiraf etti. Yüzünü röntgen filmine yaklaştırmasının da yararı dokunmadı.

Martin, «Doku kalitesinde bir görünüm,» dedi. «Aradaki farkı anlaman için önce normal dokuların nasıl olduklarını bilmen gerek. Dste burada. Dnan bana burada. Program yazdıklarım uydurmuyor. Yarın hastayı buraya getirip tam o alanın röntgenini alacağım. Filmler daha iyi çıkarsa belki o zaman görebilirsin.»

Michaels hastanenin kafeteryasında birlikte akşam yemeği yeme teklifini kabul etmeyerek gitmek üzere izin istedi. Odanın kapısında dönüp tekrar Martin'e, bilgisayarda film okumak için biraz daha zaman ayırmasını rica etti. Programın yeni radyolojik bulgular saptama sansı fazlaydı. Ve eğer Philips hepsini izlemeye zaman bulursa, programı yeniden düzenlemeye gerek kalmazdı. Son kez elini sallayan Michaels kapıdan çıkıp gitti.

Denise, «Çok hevesli değil mi?» diye sordu.

Martin, «Tabii öyle olması için gerekli nedenler var,» dedi. «Bana bugün, oluşturdıkları bu programdan daha yetenekli belleği olan yeni bir sistem yaratacaklarını anlattı. Herhalde kısa süre içinde bu proje gerçekleşecek. Ve gerçekleştiği zaman karşılarında onları destekleyen bir tek beni bulacaklar.» Denise, «Demek bu gece de çalışacaksın, öyle mi?» diye sordu. «Tabii.» Martin ilk kez kadına dikkatle bakınca, onun ne denli yorulduğunu anladı.

Bir gece önce hiç uyumamış, bugün de aksama dek çalışmıştı. «Bu gece bana yemeğe geleceğini ve dün gece baslayıp yarım kalan işi tamamlayacağımızı umuyordum.» Kadın bilinçli olarak erotik davranıyordu. Martin de kolay bir hedefti. Cinsel ilişki, günün öfke ve gerilimlerini giüeren en iyi ilaçtı. Fakat Martin çalışması gerektiğini biliyordu. Dhtisas yaptığı günlerde üstündeki gerginliği atmak için hemsirelerle sevistiği gibi Denise'le yatamazdı. Kadının kendisi için değeri ve önemi büyüktü. Sonunda, «Biraz çalışayım,» dedi «Niçin sen eve gitmiyorsun? Belki sonra ben de gelirim.» Fakat Denise o gün yapılan anjiyogramın, Bilgisayar Beyin Tomograflarını ve nöroradyoloji-deki diğer görevliler tarafından hazırlanan raporları inceleyip bitirine dek Philips'in yanında kalmakta ısrar etti. Kendi adı raporlardö geçmese bile Martin bölümünde yapılan her işi kontrol ederdi.

Saat yediye çeyrek kala iskemlelerinden
216 —

^217 —

İayağa kalkıp gerindiler. Martin dönüp Denise'in yüzüne bakmak istedi. Fakat kadın yüzünü sakladı.

«Ne oldu?»

«Çok çirkin olduğum zamanlar yüzüme bakmanı istemiyorum.»

Kulaklarına inanamayan Philips basını salladı. Elini uzatıp Denise'i çenesinden

tutarak yüzüne bakmak istedi. Fakat kadın elini itti. Birkaç dakika önce akli basında bilim kadınının kısa sürede romantiklesmesi hayret vericiydi. Martin'e göre, Denise oldukça yorgun görünüyorsa da eskisi kadar çekici ve güzeldi. Düşündüklerini kadına anlatmaya çalıştı ama onu inandıramadı. Denise telaşla Philips'i öptü, eve gidip güzel bir banyo yapacağını söyledi. Daha sonra geç vakit kendisini görmeyi umut ettiğini de sözlerine ekledi. Uçan bir kuş gibi sekerek odadan çıkıp gitti.

Martin'in kendisine gelmesi birkaç dakika sürdü. Denise düşüncelerini kolayca altüst etme yeteneğine sahipti. Kadına! âsık olduğundan kuskusu yoktu. Kristin'nin telefon numarasını bulup kızı aradı. Fakat kimse yanıt vermedi. Kafeteryaya yemeğe inerken, yanında1 dosyasını ve dikte bandını da almaya karar verdi.

Martin mektuplarına hazırladığı yanıtların son diktesini saat dokuzu çeyrek geçe bitirebildi. Aynı süre içinde çok düzgün çalışan bilgisayar da yirmi beş eski film okuyabilirdi. Bu arada Randy Jacobs dosya odasından hiç durmadan zarf taşıyordu. Dsi biten zarfları geri götürdüğü halde, yerlerine yüzlerce yenisini getirdiği için

Philips'in odası eskisinden daha dağınık ve karışıktı.

Philips masasının üstündeki telefonda yine Kristin'nin numarasını çevirdi. Zili ikinci çalışında kız yanıt verdi.

Martin, «Söylemeye biraz utanıyorum,» dedi. «Fakat röntgenlerinizi yakından inceleyince, basınızda küçük bir alanın yeniden filminin çekilmesi gerektiği kanısına vardım. Örneğin, yarın sabah tekrar buraya gelmek isteyeceğinizi umuyorum.»

Kristin, «Sabah gelemem,» dedi. «Dki gün üst üste okula gitmedim. Daha fazla devamsızlık etmek istemiyorum.» Saat üç buçukta buluşmayı kararlaştırdılar. Martin kıza fazla bekletmeyeceğine söz verdi. Hastaneye gelince doğruca kendi odasına çıkmasını söyledi.

Martin telefonu kapattı. Koltuğunda arkasına yaslandı. Ve günün sorunlarını düşünmeye başladı. Mannerheim ve Drake'le yaptığı konuşmalardan bıkmıstı. Her iki adam do inatçı ve laf anlamayan kisiliklere-sahiptiler. Goldblatt'la arasında; geçen konuşma da baska bir âlemde. Philips kendisine yol gösteren birisinden böylesine saldırıya uğramayı beklemiyordu. Dört yıl önce nöroradyoloji basasistanlığına getirilmesinde, Goldblatt'm büyük rol oynadığından emindi. Adamın birdenbire kendisine karşı böylesine sert tutum içine girmesi çok anlamsızdı. Eğer bilgisayar çalışmalarına duyulan düşmanlığın arkasında Goldblatt'ın parmağı varsa, Philips ve Michaels'ın baslarına beklediklerinden daha fazla dert açılacağına kusku yoktu. Bunu düşü

r-^218^
,-219 —

nünce Martin koltuğundan kalkıp yeni radyolojik bulgular taşıyan hastaların listesini aramaya başladı. Yeni bulgulama tekniğinin kanıtları çok önemliydi. Listeyi buidu ve Kristin'nin adını ekledi,

GoldbkJtt'ın yeni bilgisayar makinesine duyduğu nefreti anlasa bile, adamın tutumuna anlam veremiyordu. Drake ve Goldblatt'ın Mannerheim'ta isbirliği yaptıklarına inanıyordu. Ve eğer her iki adam; da Mannenheim'ı tutup destekliyorlarsa hastanenin içinde çok garip dümenler dönüyor demekti.

Philips ayağa kalktı ve listesini eline aldı: Marino, Luoas, Collins McCarthy ve Lindquist. SMCCarthy'nin yanına «Beyin cerrahisi iaboratu-varı» yazmıstı. Eğer Mannerheim dolap çeviriyorsa, nedeni Philips de çevirmesindi? Loş odasından aydınlık koridora çıktı. Floroskopi odala-rına doğru yürürken ne aradığını anladı: Temizlik hademeleri isine yarayacaktı.

Geç saatlere dek hastanede çalışması, Mor-tin'e temizlik hademeieriyle dostluk kurma fırsatını sağlamıstı. Çoğu kez odasında çalışırken, adamlar onunla sakalasarak temizlik yaparlardı. Hademeler, biri beyaz, biri zenci yirmi yaşlarında iki erkek ve biri Drlandalı, diğeri Porto Rico' iu orta yaşlı kadınlardan oluşan ilginç dörütlü bir gruptu. Philips on dört yıldır Sağlık Merkezinde çalışan ve bashademe olan Drlandalı kadınla konuşmak istiyordu.

Philips temizlik ekibini floroskopi odalarının birinde kahve içerlerken buldu. Martin Drlandalı kadına, «Beni dinle, sevgilim,» dedi. Kadın herkese sevgilim diye hitap

ettiğinden ona Sevgilim adını takmıslardı. «Beyin cerrahisi araştırma laboratuvarına girebilir misin?» Sevgilim gurula, «Bu hastanede uyusturucu maadeler dolabı dışında her yere girebilirim,» dedi.

«Mükemmel... Sana geri çeviremeyeceğın bir önerim var.» On beş dakika! için kadının anahtarını ödünç alıp beyin cerrahisi laboratu-varından röntgen çekmek için bir örnek almak istediğini ve bu iyiliğinin karşılığında kadına bedava Bilgisayar Beyin Tomografisi yapacağını söyledi.

Kadın bu sözlere uzun süre güldü. «Anah

tarları kimseye vermemem gerek. Fakat sizin kim olduğunuzu göz önüne alırsak Radyolo jide temizlik bitmeden anahtarı geri getir. Tam yirmi dakika vaktin var.»

Philips tünelden geçip VWatson Arastırma Binasına gitti. Asansör boş lobide duruyordu. Hemen içine binip çıkacağı katın düğmesine bastı. Martin büyük kentin kalabalık Sağlık Merkezinin ortasında olduğu halde, kendisini yalnız ve terk edilmiş hissetti. Arıstırmalar saat sekiz beş arasında yapıldığından bina bombostu. Yalnız asansörün islerken çıkardığı rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

Kapılar açılınca kötü ısıklandırılmış loş hole çıktı. Yangın kapılarının önünden geçip bina boyunca uzanan dar koridora saptı. Enerji tasarrufu için tüm ışıklar söndürülmüştü. Boş binanın içinde temizlikçi kadının verdiği anahtar destesinin sıkırtısı yankılanıyordu.

Beyin cerrahisi laboratuvarı üçüncü kattaki koridorun ucunda sol taraftaydı. Martin lahora— 220

tuvora yaklaştıkça sinirlerinin; gerildiğini hissediyordu. Ortası boydan boya buzlu camlı, metal çerçeveli kapının önüne gelince, basını çevirip arkasına baktı. Anahtarı kilide sokunca, kapı açılıverdi. Philips hemen içeriye girip arkasından kapıyı kapattı. Dçinde bulunduğu gerilime gülmek istedi. Ama yararı dokunmadı. Yapacağıisi düşündükçe sinirleri daha da geriliyordu. Çok yeteneksiz bir hırsız olacağına karar verdi.

Elektrik düğmesini çevirince, korkunç bir gürültü oldu. Floresan lambalar kocaman latoo-ratuvarı ışık seline boğdular. Lavabolu, ocaklı ve üstüne labaratuvar cam aletleri konan iki sıra, odanın ortasına kadar uzanıyordu. Diğer kösede hayvanları ameliyat ettikleri yer, ameliyat lambaları, küçük ameliyat masası ve aneztesi makinesiyle, modern ameliyathanelerin üçte bir küçüklüğündeydi. Duvarları fayanslarla kaplı ameliyathaneyle Jaboratuvarı ayıran bölme yoktu. Her ne olursa olsun görünüm çok etkileyiciydi. Ve sanki Mainerheim'in arastırmalarına büyük beceriyle sağladığı yardımların bir simgesiydi.

Philips beyin örneklerini nerede sakladıklarını bilmiyordu. Fakat kolaksiyonun büyük olduğunu düşünüp kocaman dolapların içlerini arastırdı. Ama bulamadı. Ameliyat bölümüne yakın bir kapı dOha dikkatini çekti. Kapının üstünde içi telli düz cam vardı. Philips oradan içerdeki karanlık oddya baktı. Kapının arkasında dizi dizi ilaçlı maddelerin içinde beyinler duran cam kavanozların sıralandığı kitap raflarım gördü.

221

Saniyeler ilerledikçe, Martin'nin endisesi artıyordu. Kavanozları görünce, vakit geçirmeden McCarthy'nin beynini bulup bir an önce buradan çıkmak istedi. Kapıyı açıp odaya girdi ve telasla kavanozların üstündeki etiketleri okumaya başladı. Hayvanların çıkardığı leş gibi bir koku burnuna çarptı. Sonra karanlıkta sol taraftaki kafesleri fark etti. Fakat kavanozlarla ilgileniyordu. Her birinin üstüne, ad, birim numarası ve tarih yazan

etiketler yapıştırılmıştı. Tarihlerin hastaların öldüklerini günü gösterdiğini tahmin eden Philips hızla rafların önünde yürümeye başladı. Dısordaki ışık camdan içeri vuruyordu. Philips her adım

atısında eğilip etiketi okumaya çabalıyordu. McCarthy'nin beynini odanın dibindeki çıkış kapısına yakın rafta buldu.

Elini uzatıp örneği alırken, küçük odayı titreten, kan dondurucu çığılığı duyunca, korkudan eli ayağı kesildi. Ve hemen ardından metalin metale çarpış sesi yayıldı. Philips kendisini korumak için arkasını duvara verip hızla döndü ve dizlerini büküp yere çömeldi. Karanlığın içinde bir çığılık daha patladı. Fakat üstüne saldıran olmadı. Martini karsısındaki kafese kapatılan maymunla göz göze geldi. Hayvanın öfkeden kudurmuş gözleri birer siyah kor parçası gibi yanıyordu. Dudakları gerilmiş, içine kapatıldığı kafesin demir çubuklarını ısırarak isterken kırılan dişleri meydana çıkmıştı. Maymunun tasının üstünden spagettiye benzeyen renk renk elektrotlar fırlamıştı.

Philips, Mannerheim ve takımın, kudurmuş birer canavara çevirdikleri hayvanlardan biriyle karşı karşıya) kaldığını anladı. Sağlık Merkezinde 222 —

223 —

Mannerheim'in en soru tutkusunun, beyindeki öfke tepkisinin yaratıldığı alanın tam yerini bulgulamak istediğini bilmeyen yoktu. Diğer araştırmacılar da, Mannerheim'in beyin üstündeki araştırmalarından vazgeçebileceği tek bir nokta bile olmadığını inanmışlardı.

Philips'in gözleri karanlığa alıstıkça etraftaki kafesleri birer birer seçmeye başladı. Hepsinin içinde çeşitli beyin ameliyatları geçirmiş maymunlar vardı. Bazılarının kafataslarının arkaları tümüyle kesilip alınmış ve yerlerine mika cam küreler takılmıştı. Dışlarındaki yüzlerce elektrotun telleri görünüyordu. Hayvanlardan bazıları*-rı beyinleri çıkarılmış gibi miskin miskin oturmuş, boş gözlerle etrafa bakıyorlardı.

Philips çömeldiği yerden ayağa kalktı. Gözlerini, gürültüyle kafesini sallayan! ve çığılık atmaya devam eden hayvandan ayırmıyordu. Philips bazı bölümleri kesilmiş McCarthy'nin beyni duran kavanozu kaldırdı. Rafın arkasında lastik bantla tutturulmuş lambalar vardı. Philips onları da aldı. Yürümeye baslarken, laboratuvarın dış kapısının açılıp kapandığını ve bunu boş seslerin izlediğini duydu.

Martin paniğe kapıldı. Tek eliyle kavanozu, lambaları ve anahtar destesini tutup hayvanların odasının arka kapısını açtı. Önünde aşağıya doğru inen dik yangın merdivenleri vardı. Philips merdivenlerin tepesinde durup kaçmanın akıllıca davranış olmayacağını düşündü. Kapı kapanmadan hemen laboratuvara döndü.

Adı Peter Chobanian olan, Sağlık Merkezi basketbol takım oyuncusuyla Philips geç

vakitlere kadar çalıştığı bazı geceler sohbet etmişti. Martin'» karsısında gören güvenlik görevlisi saskına döndü. «Doktor Philips, burada ne arıyorsunuz?» diye sordu.

Philips yüzünde ciddi ifadeyle «Karnım açtı, yiyecek bir şeyler arıyordum,» dedi. Ve kavanozu kaldırıp adöma gösterdi.

«Ahhh,» diye içini çeken Chobanian başını çevirip baska tarafa baktı. «Burada ilk çalışmaya başladığımda psikiyatristleri deli sanırdım.»

Philips, «Ciddi mi?» dedi ve bacakları titreyerek yürümeye başladı. «Bu örneğin röntgenlerini çekmem gerekiyordu. Bugün! gelip alacaktım. Ama gelemedim.» Tanımadığı diğer güvenlik görevlisine basıyla selam verdi.

Chobanian, «Buraya gelmeden önce, bize haber vermeliydiniz. Mikroskopların bazıları yürümüş. Güvenliği sıkı tutmaya çalışıyoruz,» dedi.

f**

Philips, radyoloji gece teknisyenlerinden* birinden, Acil Servisteki travma vakaları arasında vakit bulunca, nöroradyolojiye gelip kendisine akıl vermesini istedi.

McCarthy'nin kesik beyin parçalarını kâğıt tabağın içine koyup boş yere film çekmeye uğraşmıştı. Ne kadar çaba gösterdiyse, röntgenlerin hepsi bozuk çıktı. Filmlerin görünüşlerinden beynin iç yapısını anlama olanağı yoktu. Makinenin kilovat ayarını düşürmeye çalıştı, ama yine yararı dokunmadı. Beyne bir göz atan teknisyenin yüzü yemyesil

224 —

kesildi. Teknisyen gittikten sonra Philips sorunu çözümlendi. Beyin parçaları formol içinde sakların dışı halde, iç yapısı radyolojik tanıları belirlerin meyecik kadar çürümüştü. Beyini tabağın içinden alıp tekrar kavonoza koyan Philips patolojinin yolunu tuttu.

Laboratuvarın kapısı kilitli değildi, fakat içerde kimse yoktu. Philips içinden, eğer birisi mikroskop çalmayı amaçlıyorsa buradan iyi yer bulamaz, diye düşündü. Otopsi odasının kapısını açtı. Uzun orta masanın üstüne sıralanmış mikroskopların yanından geçerken, Philips ilk kez kendi kanını incelediği günü düşündü. Lamın üstündeki örnekte» kan kanserine rastlayacağı korkusuyla titrediğini hiç unutamıyordu. Tıp okuluna devam eden bütün öğrenciler bir süre hayali hastalıklara tutulurlardı. Martin de hemen hemen tüm hastalıkların arazlarını kendisinde bulmuştu.

Odanın arka tarafında, ocağın üstünde bir çaydanlık su kaynadığını gördü. Kavanozu ve lamları bir kenara bırakıp beklemeye başladı. Kısa süre sonra sisman patoloji asistanlarından biri pantolonunun önündeki fermuarı çekerek salondan içeri girdi. Adı Benjamin Barnes'dı.

Philips kendisini tanıtip Barnes'dan bir iyilik yapmasını istedi.

«Ne iyiliği? Bir an önce bu otopsiyi tamamlayıp evime gitmek istiyorum.»

«Elimde birkaç lam örneği var. Acaba onlara söyle bir göz atabilir misin?»

«Yeterince mikroskop var. Neden kendin bakmıyorsun?»

Baska bir bölümden bile olsa bir hastane

225 —

görevlisine yapılan bu kabaca davranışa Martin sinirlendiği halde öfkesini bastırmaya çalıştı. «Uzun yıllardır lamlara bakmadım,» dedi. «Hem; elimdekiler beyin parçaları. Bir türlü bunlara nasıl bakılacağını öğrenemedim gitti.»

Barnes, «Sabaha kadar bekleyip bir nöra-pataloga göstersen daha iyi olur,» dedi.

«Söyle bir göz,atman yeterli.»

Philips sisko insanların çalıskan olabileceklerini düşünemezdi. Patologun davranısları dü^
süncelerini kanıtlıyordu.

Barnes gönülsüzce lamları alıp mikrosko-bır; altına yerlestirdi. Biraz baktıktan sonra, bîr yenisini alıp koydu. Tüm lamları incelemesi on ackika sürdü.

«Dlginç,» dedi. «Gel sen de bak.» Kendral çekilip Philips'e mikroskoba yaklasması

için yer açtı.

Barnes, «Açık sahayı gördün mü?» diye sordu.

«Evet.»

«Oradd bir sinir hücresi varmıs.»

Philips, Bornes'ın yüzüne baktı.

Asistan, «Lamların kırmızı yağlı kalemle isaretli yerlerindeki sinirler ya yok olmuş ya da tahrip olmuşlar. Dsin ilginç yanı, atesli yangıyla yok olduklarını gösterir durum yok. Ne olduğunu anlayamadım. Multifokal sinir hücreleri ölümü diye tarif etmeliyim. Hastalığın nedeni bilinmiyor.»

Philips, «Neyin neden olduğunu tahmin edebiliyor musun?» diye sordu.

B
e
y
i
n

—

F

:

226 —

1
5

«Hayır.»

«Beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti olabilir mi?»

Asistan alnını kırıstırarak yüzüne garip bir ifade verdi. «Belki. Bazen beyin sinirleri ve> omurilik harabiyetinde gri maddelerin yapılar* değisir. Ama genellikle değişim beyaz maddelerde yer alır. Buradaki durum farklı. Yangılı bir kızarma olmuş. Emin olabilmek için miyelim lekesi deneyini uygulamalıyım.» Philips, «Kalsiyuma ne dersin?» diye sordu. Röntgen yoğunluklarını çok az maddenin! etkilediğini biliyordu. Kalsiyum dto bunlardan! biriydi. «Kalsiyuma benzer bir madde< göremedim. Ama yine de leke testi yapmamı gerek.» Philips, «Bir nokta daha var,» dedi. «Be^ yincikten biraz örnek almanı istiyorum.» Eliyle kavanozun kapağına vurdu.

Barnes homurdandı. «Sadece lamlara bakmamı istemistin.»

«Doğru. Beynin tümüne değil, bir bölümüne bakmak istiyorum.» Martin kötü bir gün geçirmisti. Tembel bir patoloji asistanıyla tartıscak durumda! değildi. Barnes ağzını açıp bir sey söylememe akıllılığını gösterdi. Cam kavanozu eline alıp otopsi odasına doğru paytak paytak yürüdü. Philips

de pesine takıldı. Barnes formalin için deki beyni avuçlayıp lavabonun yanındaki paslanmaz çelik tezgâhın üstüne koydu. Kocaman otopsi bıçaklarından birini alıp Philips'in kesilmesini istediği parçayı göstermesini bekledi.

227 —

Sonra Barnes birer santimlik kestiği parçaları parafinin içine attı.

«Parçaları yarın incelerim. Ne tür bulgular istiyorsun?»

Philips, «Aklına geleli her türlüünü,» dedi. «Son bir şey daha var. Geceleri morgda çalışan ölü yıkayıcısını tanıyor musun?»

«Verner'i mi soruyorsun?»

Philips basını salladı.

«Az çok. Biraz kaçıktır ama güvenilir, çalışkan bir adamdır. Yıllardır burada çalışır.»

«Bir şeyler yürütüyor mu dersin?»

«Hiç bilmiyorum. Ne yürütebilir ki?»

«Her şey. Büyüme hormonları için pituari salgıları. Altın dişler. Bazı özel şeyler

iste.»

«Bilmiyorum. Ama yaparsa hiç sasmam.»

Beyin cerrahisi laboratuvarında yarım katlan deneyden sonra, alttaki bodrumda özellikle morga giden kırmızı isaretili yolu izlerken, Philips çok korktu. Morgun dışındaki kocaman karanlık mağaraya benzeyen oda, gotik korku filmleri için hazırlanmış güzel bir dekordu. Fırınların kapağındaki mika cam, karanlıkta Sik-lop canavarının gözü gibi parlıyordu.

Philips yitirmeye başladığı güvenini güçlendirmek amacıyla, kendi kendine, «Tanrı askına Martin neden korkuyorsun?» diye söylen^ di. Morgda dün gecedeki beri bir değişiklik yoktu. Tellerin ucundan sarkan ampulsüz si-perlikli ışıklar bu dünyanın dışından gelmiş garip yaratıklara benziyorlardı. Havayı belli be

228 —

lirsiz çürüme kokusu sarmıştı. Buzhanenin ara1-lık kalan kapısından dışarıya ısıyla birlikte soğuk sis bulutları sızıyordu.

Philips, «Verner,» diye bağıınca, sesi fayans döseli odanın içinde yankılandı. Yanıt alamadı. Odadan içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. «Verner.» Sessizliği musluktan damlayan su sıkırtısı bozuyordu. Philips çekingeni adımlarla buzhaneye yaklaşıp içeriye baktı. Verner cesetlerden biriyle boğuşuyordu. Anlaşılan ceset sedyeden aşağıya düşmüştü. Çünkü Verner kazık gibi olan çıplak kadavrayı, beceriksizce yerden-kaldırıp tekerlekli sedyenin! üstüne yerleştirmeye çalışıyordu. Martin buzhaneden içeri girdi.

Tok sesle, «Verner,» diye bağırdı.

Ölü yıkayıcı bacalarını kırıp ellerini havaya kaldırarak saldırıya geçecek vahşi bir yaratık gibi bekledi. Philips adamı sasırtmıştı.

«Seninle konuşmak istiyorum.» Otoriter görünmeye kararlıydı, ama! sesi pek zayıf çıktı. Ölülerin arasında kendine güvenini yitirmisti. «Senin durumunu anlıyorum. Basına bela açmak istemem. Fakat bazı bilgiler elde etmemi gerekiyor.»

Philips'^ tanıyan VVerner rahatlamıstı. Ama yerinden kıvıldamıyordu. Kesik kesik soluk aldıkça ağzından dumanlar çıkıyordu. «Lisa Marino'nun beynini bulmak zorundayım. Kimin hangi nedenle beyni aldığı umurumda değil. Arastırma projesi için ona sadece bir göz atmak istiyorum.» VVerner heykel gibi kıvıldamadan duruyor-.229 —

du. Ağzından çıkan dumanlar da olmasa ölülerden biri gibiydi.

Martin, «Bak,» dedi. «Sanai para! veririm.» Hayatında kimseyi bugüne dek rüsvetle kandırma mıstı.

VVerner, «Ne kadar?» diye sordu.

Philips, «Yüz dolar,» dedi.

«Lisa Marino'nun hakkında hiç bilgim yok.»

Philips adamın, donuk yüz hatlarına baktı. Kendi adına durum pek parlak sayılmazdı.

«Pekâlâ, eğer birdenbire bir seyler anımsarsam bana, röntgen bölümüne telefon et.»

Arkasını dönüp dışarı çıktı. Koridorda asansörlere doğru kosmaya basladı.

Denise'im oturduğu apartmanın dış holüne girince, Philips isimler yazan tabelaya göz gezdirdi. Asağı yukarı Denise'in ziline nerece olduğunu biliyordu ama her seferinde onca isin arasında zili araması gerekiyordu. Siyah düğmeye bastıktan sonra kapının tokmağını tutup açılmasını bekledi.

Binanın içini korkunç bir soğan kokusu sarmıstı. Sanki tüm katlardakiler aksam1 yemeği için soğan kavurmuşlar*. Philips merdivenlerden çıkmaya basladı. Binanın asansörü vardı ama; eğer lobide değilse asağıya inmesini beklemek çok uzun sürüyordu. Denise'in dairesi üçüncü kattaydı. Merdivenleri çıkmak Philips'e zor gelmiyordu. Fakat son kata varınca, o gün ne denli yorulduğunu anladı. Çok uzun ve tatsız bir gün geçirmisti.

Denise yine değişmisti. Artık yorgun görünmüyordu. Banyo yaptıktan sonra biraz da uyuyacak zaman bulmustu. Parlak saçlarının bağıını
^230^

çözmüş, omuzlarından asağı yumusak dalgalar hainae dökülüyordu. Dnsanın düş gücünü kurcalayan üstü isli pembe saten gömlek ve kısa bir sort giymisti. Kadını görünce, ıMartin'in yorgunluğunun bir bölümü uçup gitti. Philips kadının yetenekli bilim kisiliğinden kolayca sıyrılmamasına her zaman hayret ediyordu. Fakat Denise'in kendisine olan güveniyle bilgi yeteneğini ve disiliğini akıllıca birlestirdiğini biliyordu. Bu da bir kadında çok az rastlanan harika bir dengeydi.

Kapının önünde birbirlerine sarıldılar, sonra hiç konuşmadan kol kola yatak odasına yürüdüler. Martin kadını yatağın üstüne çekti. Denise önce erkeğin coskulu halinin keyfini çıkardı. Sonra Philips'in ihtirasına yarasır bir sehvetle beraberce doyuma ulasana dek sevistiler.

Bir süre böylesine yakın olmanın zevkini çıkararak yan yana yatıp birbirlerine verdikleri zevki düşündüler. Sonunda Martin dirseğinin üstünde doğrulup kalktı. Parmağını Denise'in düzgün burnunda ve dudaklarında dolastırdı.

Gülerek, «Sanırım bu ilişki dolu dizgin gitmeye başladı,» dedi.

«Seninle aynı fikirdeyim.»

«Birkaç haftadır belirtiler kendilerini gösteriyorlardı ama bulgulardan iki gün önce emin olabildim. Denise, seni seviyorum.»

Denise için hiçbir kelimenin bundan daha güzel anlamı olamazdı. iMartin daha önceleri kendisinden ne denli haslandığından söz etmiş ama asla sevdiğini söylememisti. Hafifçe öpüstüler. Kelimelere gerek yoktu, aralarındaki yakınlığın yeni boyutlara

eristiğini biliyorlardı.

231 r

iMartin birkaç dakika sonra «Sana olan sevgimi açıklamak beni bir yönden korkutuyor,» dedi. «Dlk ilişkiyi tıp bozdu. Ve yine bozacağından endişe ediyorum.»

«Ben bozacağını sanmıyorum.» «Dsimin gün geçtikçe artan sorunları korkutuyor beni.»

«Fakat ben bu sorunları anlıyorum.» «Daha simdilik anladığından emin değilim.»

Ukalalık yaptığının farkındaydı. Fakat Sanger'i, mesleğinin bu noktasında, tıp dünyasındaki işlerin bir bölümünü gün be gün yönetmenin, diğer işler gibi bir kedi fare yarısı olduğuna inandırmak çok zordu. Hem Goldblatt'ın ilişkilerine saldırmasını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu yüzden duyduğu endişe asılsız değildi.

Denise, «Senin tahmin ettiğinden daha fazlasını anladığımı sanıyorum,» dedi. «Esinden bosandığından beri değiştiğine inanıyorum. Sanırım, o zamanlar erkekçe bir yanılgıya düşüp mutluluğu mesleğinde bulduğuna inanıyordun. Ama şimdi değiştin. Mutluluğu kisisel ilişkilerinde bulacağını anladığına inanıyorum.»

Bir sessizlik oldu. Martin duygularını açıkça belli edisine ve Denise'in de anlayışına sasırmıştı. Sessizliği Denise bozdu. «Anlayamam dığım tek nokta su: Eğer hastanenin

dışında bir yaşam özlüyorsam neden araştırmalarını azaltmıyorsun?»

Martin sıkıca kadına sarıldı. «Çünkü araştırmalarım özgürlüğümün anahtarı olabilir. Sen mutluluğumun anahtarısın, araştırmalarım

233 r-.

cta tıptan istediklerimi bono veriyor. Bu arada seninle daha fazla birlikte olabilme olanağını doğuruyor.» ` Birbirlerine yeni açıkladıkları sevgilerinin güvencesi içinde öpüstüler. Birbirlerinin; kolları arasında yatarlarken, günün yorgunluğu iyice bastırdı ve uyumaya hazırlandılar. Denise dislerini fırçalamaya gidince, Mar-tin'nin düşünceleri Lynn Anne'nin gizemli kaybolusuna kaydı.

Kapalı banyo kapısına bir göz atıp hemen hastaneye telefon etmeye karar verdi. Hemsire Lynn Anne'nin Acil Servisten hastaneye yatırılıp hemen arkasından başka yere nakil edildiğini anımsattı. Kadın olayı hemen anımsadı. Çünkü o gece kızın hastaneye yatış işlemlerini bitirdikten az sonra hastayı başka yere nakil etmişlerdi. IMortin hemsireye hastanın nereye nakil edildiğini sordu. Kadın, «Bilmiyorum,» diye yanıt verince, Philips tesekkür edip telefonu kapattı.

Yatakta Denise'in arkasına kıvrılıp yattı, ama uyku tutturmakta zorluk çekti. Kafasına elektrotlar bağlı maymunlarla basına gelen tüyler ürpertici deneyi düşünüyordu. Manner

heim'irt elde ettiği bilgiler için bu kadar fedakârlığa değer mi, diye sordiu. Denise uykuya dalmak üzereydi, hafifçe mırıldandı. Fakat IMartin'in heyecandan gözüne uyku girmiyordu. Düşüncelerini jinekoloji kliniğine yaptığı ziyarete kaydırdı. Dirseğinin üstüne dayanıp kalktı ve Deni-se'i yatağın içinde sırtüstü çevirdi. Hareket

kc

dini uyandırdı. «Hey sen hastanenin jinekoloji kliniğine hiç gittin mi?»

«Hayır gitmedim.»

«Ben bugün orayı ziyaret ettim. Ve garip bir duyguya kapıldım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilmiyorum. Anlatması çok zor. Fakat başka jinekoloji klinikleri görmediğim için karşılaştırma yapamam;» Denise alayla, «Hepsi birbirinden eğlencelidir,» dedi ve Martin'e arkasını döndü.

«Bana bir iyilik yapıp oraya bir göz atar mısın?»

«Hasta gibi mi?»

«Nasıl olursa. Orada çalışanlar hakkındaki görüşlerini öğrenmek istiyorum.»

«Yıllık muayenemi yaptırmakta geciktim. Sanırım oraya gidebilirim. Aslında yarın randevu alırım.»

Martin, «Tesekkür ederim,» dedi ve sonunda uyumaya hazırlandı.

^235 —

ONUNCU BÖLÜM

Denise sabahları Martin'in saat altıda kalkmasına alışıktı. Birlikte geçirdikleri geceler çalar saati kurmazdı. Fakat o sabah gözünü açtığı anda saatin yediye geçtiğini görünce dehsete kapıldı. Yıldırım gibi yataktan fırlayıp banyoya kostu ve düşün altına girdi. Martin gözlerini tam Denise kapıdan çıkarken açtı ve kadının çıplak sırtını gördü. Kendi kendine gülümseyip, gün iyi basılıyor, diye düşündü.

Philips eski yaşamına karşı koymak içirt inatla geç saatlere dek uyumustu. Sıcak yatağın içinde keyifle gerindi. Tekrar gözlerini ka-ptııp uykuya dalmayı düşündü. Sonra Denise'le birlikte duş yapmaya karar verdi.

Banyoya girdiği zaman Denise'in dustan çıkmak üzere olduğunu ve geç kaldığı için bozulduğunu gördü. Küvetin içine girip onun yolunu kesince, kadın somurtarak sabah sekizde isinin basında bulunması gerektiğini anımsattı.

Martin, «Haydi bir kez daha seviselim,» diye sakıdı. «Geç kaldığın için sana bir doktor izini verebilirim.»

Denise elindeki ıslak sabunluğu Martin'nin basına sardı ve küvetin içinden çıktı. Kurulanırken, suyun altında yıkanan Philips'le konuşuyordu. «Eğer bu gece hastaneden erken çıkarsan sana yemek pisiririm.» siririm.»

Martin, «Rüsvet kabul etmem,» diye bağırdı. «Patolojiye uğrayıp, McCarthy'nin beyin parçalarında neler bulunduğunu öğreneceğim. Sonra Kristin Lindquist'e BBT ve politomi yapabileceğimi umuyorum. Hem eski beyin röntgenlerini de bilgisayara okumaya vermem gerek. Bugün araştırmalarımı ön plana alacağım.»

Denise, «Çok inatçısın,» dedi.

«Dnatçyımdır.»

«Jinekoloji kliniğine ne zaman girmemi is-yorsun?»

«En kısa zamanda.»

«Peki. Yarına randevu alırım.»

Denise'in saç kurutma makinesinin gürültüsünde konuşmaya olanak yoktu. Philips dustan çıkıp traş olmaya başladı. Daracık banyonun içinde birbirlerine yer açmak için garip hareketler yapıyorlardı.

Denise aynaya doğru eğilip göz makyajını yaparken sordu. «O röntgenlerdeki yoğunluk değişmelerine nelerin yol açtığını düşünüyorsun?»

Philips sarı saçlarını taramaya çabalarken, «Aslında bilmiyorum. Öğrenmek için beyin parçalarını patolojiye verdim,» dedi.

Denise geri çekilip gözlerine sürdüğü boyaya baktı. «Bu sorunun yanıtını almadan, a— 236 —

normallikleri beyin sinirleri ve omurilik harabi-yeti gibi belirli hastalıklara bağlamasak iyi o-lur.»

Philips, «Haklısın,» dedi. «Beyin sinirlen ve omurilik harabiyetini elimizdeki raporlardan çıkardık. Karanlıkta göz kırpyoruz. Fakat biliyor musun? Yine aklıma iyi bir

fikir getirdin.»

* **

Philips tünelden geçip eski tıp okukj binasına girdi. Okulun sokak tarafındaki kapısı çoktan mühürlenmişti. Lobiye çıkan basamakların üstünde durdu. Burada yaşadığı öğrencilik dönemlerinde, elinde hiçbir güvencesi olmadan geleceğe umutla baktığı günleri anımsayıp garip bir duygusallığa kapıldı. Asınmış deri kaplı eski tahta kapıların önünde duraksadı. Özenle yazılı TIP OKULU levhası kaba çivilerle tahta bir paravan

çakılmıştı. Onun altına «Tıp O-kulu Burger Binasına Tasınmıştır» yazan karton bir levha asılmıştı.

Emektar kapıların arkasındaki eski giriş holü harap olmuştur. Meseğacından yapılan kaplamalar sökülüp müzayedede satılmıştı. O-narım fonları, yıkılıp sökülme sona ermeden kuruyup gitmişti.

Martin bir zamanlar danışma kabini olarak kullanılan bölmenin etrafına yığılan döküntülerin arasından kendisine yol açıp kıvrımlı merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Merdivenlerin tepesinde durup aşağıya baktı. Binanın sokaktan girişinin kapatılıp kapıların zincirlerle birbirlerine bağlandığını gördü.

237 —

Philips Barrovv anfişi diye adlandırılan yere gidiyordu. Oraya varınca, kapının üstündeki yeni levha dikkatini çekti. «BDLGDSAYAR BÖLÜMÜ : YAPAY AKIL KISMI.» Philips kapıyı açıp yarım daire şeklindeki salona baktı. Ders koltukları yerlerinden sökülüp kaldırılmıştı. Çeşitli aralıklarla dizilen sıralarda türlü alet vardı. Asa-flıdaki düzlükte, Philips'in odasına getirilen küçük bilgisayarın iki büyük modeli duruyordu.

Beyaz, kısa kollu gömlek giymiş genç bir adam bir elinde kaynak makinesi, diğerinde tellerle bilgisayarlardan birinin üstünde çalışıyordu.

Asağıldan Philips'e bağırdı. «Size yardım edebilir miyim?»

Philips seslendi. «VWilliams Michaels'i arı yorum.»

«Daha gelmedi.» Adam elindeki aletleri bırakıp Philips'e doğru yürümeye başladı.

«Haber bırakmak ister misiniz?»

«Bay Michaels'e, Dr. Philips'e telefon etmesini söyleyin.»

«Siz Dr. Philips'siniz demek. Tanıştığımıza sevindim. Ben Michaels'in ihtisas

öğrencilerinden Cari Rudman.» Rudman elini parmaklıkların arasından uzattı. Philips etkileyici büyük alete bakarak genç adamın elini yakalayıp sıktı.

Martin daha önce bilgisayar laboratuvarını hiç ziyaret etmemisti. Ve bu kadar etkileyici o-labileceğini düşünmemisti. «Güzel bir alet,» dedi. «Bu odada bulunmak bana garip bir duygu veriyor,» diye itiraf etti. Bin dokuz yüz altmış bir

lerde burada tıp öğrencisiydim. Bu anfiye mikrobiyoloji derslerine girerdim.»

Rudman, «Eh,» dedi. «Hiç olmazsa biz de burayı iyi işler için kullanıyoruz. Eğer tıp okulunun onarım parası suyunu çekmeseydi, bizler de belki burada yerleşemzedik. Hiç kimse'olmadığından burası bilgisayar çalışmaları için çok elverişli bir yer.»

«Arofinin arkasındaki mikrobiyoloji labo-ratuvarları hâlâ duruyorlar mı?»

«Tabii. Aslında biz orayı bellek araştırmalarımızda kullanıyoruz. Çünkü orası tüm gözlerden saklı. Bilgisayar dünyasındaki casusluktan haberiniz olmadığına bahse girerim.»

«Haklısın.» Philips'i hastanenin içinde arayan zil çalmaya başlayınca elini uzatıp düğmeyi kapattı ve sordu. «Beyin röntgenleri okuma programı hakkında hiç bilgin var mı?»

«Tabii var. Bu bizim ilk prototip yapay akıl programımız. Hepimizin onun hakkında bilgisi var.»

«O zaman belki sen benim soruma yanıt verebilirsin. Michaels'a yoğunlukları incelerken, ayırma yapabilir miyiz diye soracaktım.»

«Tabii ayırabilirsin. Bilgisayara sorman yeterli. O alet papuçlarımızı boyamak dışında baska her işi yapar.»

Saat sekiz on beste patoloji tam kadro çalışmaya başlamıştı. Mikroskoplarla dolu uzun tezgâhların önü asistanlarla kaynıyordu. Ameliyathanelerden donmuş parçalar az önce gelmeye başlamıştı. Martin arkadası Reynolds'u küçük odasında, incelediği maddelerin resmini

çökebilecek fotoğraf makineli, gösterisli bir mikroskobunun basında çalışırken buldu.

Philips, «Bana bir dakikanı ayırabilir misin?» diye sordu.

«Tabii. Aslında az önce dün aksam getirdiğin parçalara bakıyordum. Onları bu

sabah Benjamin Bames bana verdi.»

Martin alayla, «Asistan çok tatlı çocuk,» dedi.

«Çok aksi huylu fakat mükemmel bir patoloji asistanıdır. Hem ben onu çok severim. Yanında zayıf kalıyorum.»

«Lamların üstünde neler buldun?»

«Çok ilginç. Noröpataloglardan birisinin incelemesini istiyorum. Çünkü ben ne

olduğunu anlayamadım. Fakat sinir hücreleri ya kesilip alınmış ya da çürüyüp gitmişler. Bazı yerlerde hiç, bazı yerlerde çok az yangı var. Fakat en ilginç yanı, sinir hücrelerinin bozulma durum-ları. Beynin yüzeyinde dikey ince sütunlar halinde çürümüşler. Ömrümde böyle bir şey görmedim.»

«Peki çeşitli leke deneylerine ne dersin. Onlar neler gösterdiler?»

«Hiçbir şey. Eğer kalsiyum veya daha ağır bir maddeyi soruyorsan hiçbiri yok.» Philips, «Yani röntgende belli olabilecek bir şey görme diğini mi söylemek istiyorsun?» diye sordu.

Reynolds, «Hiçbir şey yok,» diye yanıtladı. «Mikroskopik ölü hücreler sütunlarını görmene olanak yok. Bames beyin sinirleri ve o-murilik harabiyetinden söz ettiğini anlattı. Olanaksız. Miyelin deneylerinde değişiklik olmadı.»

240 —

«Eğer bulguları sansa bırakacak olursan, ne derdin?»

«Çok zor. Bir virüs sanırım. Fakat emin değilim. Bu çok garip bir madde.»

Philips odasına gidince, Helen'ni saldırıya hazır beklerken buldu. Kadın yerinden fırlayıp elindeki telefon mesajları ve mektuplarla yolunu kesmeye çabaladı. Fakat Philips sırtarak kadının sağ tarafında dolasıp onu atlattı. Denise'-le birlikte geçirdiği gece tüm dış görünüsünü değıstirmisti.

«Nerede kaldınız? Saat nerdeyse dokuz.» Helen günlük haberleri verirken, Philips masasının üstünde Lisa Marino'nun beyin röntgen filmlerini araştırıyordu. Hastane raporları ve a-na beyin röntgenleri listesinin altında buldu. Filmi koltuğunun altına sıkıştırıp küçük bilgisayarın yanına gitti ve düğmesini çevirdi. Helen'-nm söylediklerine kulak asmadan, istediği bilgileri daktilo etmeye başladı. Makineye yoğunluk değışikliklerini ayırarak vermesini söyledi.

Helen, «Dr. Goldblatt'ın sekreteri iki kez telefon etti. Gelir gelmez hemen aramanızı istiyorlar,» dedi.

Baskı makinesi harekete geçti. Ve Mar-tin'e dijital ya da birbirine benzer

açıklamalarını istediğini sordu. Philips ne istediğini bilmediği için her ikisini de sordu.

Baskı makinesi filmi içeriye koymasını söyledi.

Helen hâlâ konuşuyordu. «Bir de Dr. Clin-ton Clark yani jinekoloji bölüm başkanının sekreteri değıl de kendisi telefon etti. Çok öfkelenmiş gibi bir hali vardı. Telefonunuzu bekliyor.

241 —

Bay Drake'i de aramanız gerek.»

Baskı makinesinden rakkamlarla dolu sayfa sayfa kâğıtlar dışarıya çıkarmaya başladı. Philips artan bir saskınlıkla bakıyordu. Sanki küçük makine sinir krizine tutulmuş gibiydi.

Helen makinenin gürültüsüyle yarısa geçmek için sesini yükseltti. «VWilliams Michaels telefon edip özür diledi. Bilgisayar laboratuvarı-na bu sabah yaptığınız sürpriz ziyarette sizi kaçırdığına üzümüş. Tekrar telefon etmenizi Dstiyor. Huston'dan nöroradyoloji kürsüsüne başkanlık etmenizi isteyen kisiler yine aradılar. Kararınızı bugün vermeniz gerekiyormuş. Durun bakalım daha neler var.»

Helen elindeki haber notlarını karıştırırken, Philips bilgisayarın çıkardığı anlaşılmaz dijital rakkamlarla dolu kâğıtları topluyordu. Sonunda makine rakkam yazmaya son verdi. Ve çeşitli alanları harflerle kodlanmış, beyin seması çizmeye başladı. Philips elindeki semanın harf kodlarıyla rakkamlar yazılı listeyi karşılaştırdınca, beyinin ilgi duyduğu alanlarındaki yoğunluk değışikliklerini bulacağını anladı. Fakat makine yazmaya devam ediyordu. Sonra beyinin çeşitli sekillerde alanlarının semalarını çizip, grinin çeşitli tonlarındaki yoğunluk değerlerini belirtti. Bu karşılaştırmalı bilgilere bakıp yoğunluk değışimlerini incelemek daha kolaydı.

Helen, «Bugün ikinci anjiyo odası yeni film yükleme aleti takılıncaya dek çalışmayacak,» dedi.

Bu sırada Philips, Helen'nin söylediklerinin

Beyin — F:16

242 —

243 —

bir kelimesini biie dinlemiyordu. Elindeki raporları karşılaştırdınca, anormal alanların ve yoğunluk değışikliklerinin tüm beyinin üstündeki normal alanlardan daha az bir bölüm kapladığını gördü. Ve çok sasırdı. Çünkü değışmeler çok hafif oldukları halde, Martin yoğunluğun çok yaygın olduğunu düşünerek yanılmıstı. Dijital rapora bakınca, Philips yanılığının nedenini buldu. Dijital formda, birbirine komsu birimlerin arasındaki değerlerde büyük atlamalar gördü. Bu yüzden röntgenleri incelerken, kalsiyum zerrecikleri ya da baska yoğun maddelerin varlığını düşünmüstü. Fakat makine, kendisine, anormal alanların bütün beyin sahasında, yoğunlukları az ve normal dokulardan daha yumusak olduğunu söylüyordu. Yani röntgen ısınları bu alanlardan çok kolüy geçebilirdi. Philips patolojide gördüğü ölü sinir hücrelerini düşündü. Fakat onlar röntgen ısınlarının emilmesini etkileyecek kadar güçlü değillerdi. Bu Philips'-in açıklığa kavuşturamadığı bir gizemdi.

«Suna bak,» Elindeki dijital raporu Helen'e gösteriyordu. Helen bakıp basını sallayarak, «Onun anlamı nedir?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Yalnız...» Martin cümlesinin yarısında sustu.

«Yalnız ne?» diye Helen sordu.

«Bana bir bıçak bul. Nasıl olursa olsun.» Philips çok heyecanlı görünüyordu.

Helen fıstık yağı kavanozunun yanından bıçağı alırken, patronunun garip davranışlarını merak ediyordu. Odadan içeri girince, gördüğü manzara karşısında dili tutuldu. Philips fomal

dolu kavanozun içinden insan beyinini eline alıp gazete kâğıdının üstüne koyuyordu.

Röntgen gösterge makinesinin ışıkları beynin kıvrımlarının üstüne yansyordu. Midesi

kalkan Helen kustumaya çalışarak Philips'in beynin arka tarafından bir parça örnek kesmesine baktı. Son-a beynin geri kalan kısmını formalin içine ko-an Philips, eline gazete kâğıdına sarılı parçayı lıp kapıya doğru yürüdü.

Philips'in gittiğini gören Helen, «Dr. Tho-as'ın karısı sizi, omurilik kanalı filmi çekilmek zere röntgen odasına bekliyor,» diye, arkasın-an bağırdı.

Martin yanıt bile vermedi. Hızla koridorun sağısındaki karanlık odaya doğru yürüdü.

Gözeri kırmızı ışığa alısana dek birkaç dakika bek-di. Karanlıkta rahatça görmeye baslayınca, ullanılmamış bir röntgen filmi çekip beyin parasını üstüne koydu ve kutunun içine yerlesirdi. Kutunun ağzını bantla sıkıca yapıştırıp üs-üne, «Açılmamış film.

Kutunun kapağını aç-ayın. Dr. Philips» diye yazıp etiketi yapıştır-ı.

**

Denise sabahleyin radyoloji konferansından çıkınca, jinekoloji kliniğine telefon etti.

!Klinikte çalışan personeli ayağa kaldırmamak Dçin doktor olduğunu söylememeye karar verdi. Kendisini üniversite topluluğundan birisi diye tanıttı. Danışmanın kendisini uzun süre bekletmesine hayret etti. Sonra telefona yanıt veren kisinin, klinikte randevu vermeden önce

244 —

245 —

öğrenmek istediği bilgiler ve gösterdiği ilgi Denise'ı çok etkilerdi. Genel sağlık, hatta nörolojik durumunu ve jinekolojik tarihçesini öğrenmekte ısrar ettiler.

Sonunda telefondaki kadın, «Sizi görmekten mutluluk duyacağız. Aslında bugün öğleden sonra size randevu verebiliriz,» dedi.

Denise, «Bugün hiç vaktim yok,» dedi. «Yarın sizin için nasıl?»

Kadın, «Dyi,» dedi. «Saat on bire çeyrek kala suları nasıl?»

Denise. «Mükemmel,» dedi. Telefonu kapattıktan sonra Martin'nin klinikten neden süphelendiğini düşündü. Kendi ilk izlenimi çok o-lumluydu.

Çektiği belkemiği röntgenini göstergesine takan Philips, filmin üstüne eğilip ortopedi operatörünün Bayan Thomas'ın sırtına neler yaptığını anlamaya çalıştı. Sanki kadının

belkemiği-nin dördüncü omurgasında ilerlemiş disk kayması vardı.

Tam o sırada Philips'in oda kapısı ansızın açıldı. Ve Goldblatt ateş püskürerek içeri girdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, gözlükleri burnun üstüne düsmüstü. Martin adamın yüzüne aldırmadan bakıp basını önündeki isine eğdi.

Umursanmaması Goldblatt'ın öfkesini iyice beynine çıkardı. «Küstahlığına hayret ediyorum,» diye kükredi.

«Sanırım kapımı çalmadan odamdan içeri siz daldınız, efendim. Ben sizin ofisinize saygı

gösteriyordum. Ve sizden aynı davranışı beklemek de en doğal hakkım.»

«Özel mallara karşı son zamanlardaki davranışlarınız size karşı böyle bir nezaketi gerektirmiyor. Mannerheim sabahın köründe çığılıklar atarak bana telefon edip araştırma labora-tuarından bir örnek çaldığını haber verdi. Doğru mu?»

Philips, «Ödünç aldım,» dedi.

«Tanırım. Ödünç almıs,» diye Goldblatt bağırdı. «Ve dün de morgdan bir kadavrayı ödünç aldın. Philips, sana ne oldu? Mesleğini intihara mı sürüklemek istiyorsun? Eğer öyleyse bana söyle. Dkimiz için de bu çorunu çözümlmek daha kolay olur.»

Philips mahsustan sakin davranarak sordu. «Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır. Hayır hepsi bu kadar değil.» diye bağırdı. «Clinton Clark jinekoloji kliniğindeki en iyi asistanlarından birini hırpladığını söyledi. Philips, çıldırdın mı? Sen bir nöroradyolo-jistsin. Eğer bu denli yeteneğin olmasaydı, simdiye dek kulağından tuttuğum gibi seni fırlatır atardım.»

Philips yanıt vermedi.

«Dsin kötü yanı,» diye Goldblatt sözlerine devam etti. «Çok yetenekli, olağanüstü bir nöroradyolojistsin. B,ak Martin, bir süre kimseyle takısmamanı istiyorum. Olur mu? Mannerheim'-In baş belâsı olduğunu biliyorum. Ondan uzak dur. Ve Tanrı askına, Inboratuarından da uzak ur. Herif oraya kimsenin ayak basmasını iste-lyor. Hele gece yarısı usulca girildiği için klarnet koparıyor.»

246 —

Odaya girdiğinden beri Goldblatt ilk kez gözlerini dağınık odanın içinde gezdirdi. Ve inanılmaz karışıklığı görünce ağzı bir karış açık kaldı. Dönüp bir dakika kadar hiç konuşmadan Philips'in yüzüne baktı.

«Geçen hafta çok iyiydin. Fevkalâde çalışıyordun. Basından beri zamanla bu bölümü yönetmek için eğitiliyorsun. Senin yine eski Martin Philips olmanı istiyorum. Son günlerdeki davranışlarını ve odanın bu halini anlayamıyorum. Fakat sana su kadarını söyleyeyim. Eğer kendini toparlamazsan, baska bir iş aramanı öneririm.»

Goldblatt topuklarının üstünde dönüp odadan dışarı çıktı. Philips adamın arkasından sessizce bakakaldı. Gülmek mi, öfkelenmek mi gerektiğini bilmiyordu. Bağımsızlığını düşünürken, isinden kovulma fikri dehset vericiydi. Sonunda Martin kendisine yöneltilen eleştiri kasırgasının içine düsmüstü. Bölümün içinde kosusturup gündelik vakaları denetledi, gerektiğinde önerilerde bulundu. O sabah çekilen bütün filmleri okudu. Sonra hastanın ameliyat olmasının gerekmediğini açıkça belirten çok zor bir sol beyin anjiyogramını kendi eliyle yaptı. Tıp öğrencilerini bir araya toplayıp herkesin dikkat derecesine göre, ya tümüyle akıllarını karıştırıp ya da kendisine hayran bırakarak, Bilgisayar Beyin Tomografisi konusunda ders verdi. Bunların arasında son birkaç gün içinde yığılan mesajlara ve mektuplara yanıtlar vererek Helen'i aksama kadar çalıştırdı. Bütün bu işlere ek o-larak kâtiplerden birine odasındaki beyin röntgenlerini sistemli bir şekilde yertestirtti. Ve böy

247 —

lece o gün öğlenden sonra saat üçte, altmış kadar eski beyin röntgen filmlerini

bilgisayara okutup sonuçları karşılaştırınca, programın fevkalade islediğini anladı.

Saat üç buçukta basını odasının kapısından dışarı uzatıp Helen'e, Kristin Lindquist'in telefon edip etmediğini sordu. Kadın 'hayır' anlamında basını salladı. Röntgen odalarına doğru yürüyüp Kenneth Robbins'e genç kadının gelip gelmediğini sordu. Buradan da aldığı yanıt hayırdı.

Saat dörtte Philips bilgisayarda altı eski film daha okumustu. Ve makine filmlerin birinde lifli tümörler meydana getirecek kireçlenme izlerine rastlayınca, Philips'ten daha yetenekli bir radyolog olduğunu bir kez daha kanıtladı. Philips filmi eline alıp inceleyince, makineye hak verdi. Röntgeni bir kenara koyup He-len'nin hastayı araştırıp bulmasını istedi.

Saat dördü çeyrek geçe Philips dayanamayıp Kristin Lindquist'in telefon numarasını çe-irdi. Dkinci çalışta kızın oda arkadaşı yanıt ver-i.

«Dr. Philips, özür dilerim ama bu sabah etropolitan Müzesine gittiğinden beri Kristin'i

rmedim. Hiç âdeti olmadığı halde saat on bir birdeki derslerini de kaçırdı.» Philips,

«Onu bulmaya çalışıp benim ara-ımı söyler misiniz?» dedi. «Tabii. Açıkçası biraz

merak ediyorum.» Saat bese çeyrek Kala Helen o gün yazılan Supları imzalaması için

Philips'e getirdi. E-giderken postaya atacaktı. Beş buçuğu bi-geçe Denise geldi.

248 —

249 —

Gözlerini beğeniyle odanın içinde dolastırıp, «Dsler biraz düzene girmiş gibi,» dedi.

«Sadece gösteris.» Philips'in elindeki filmi laser izleyicisi yutarcasına kapıp aldı.

Odasının kapısını kapatıp Denise'ı sıkıca kucakladı. Kızı kollarının arasından bırakmak istemiyordu. Sonunda kollarını gevsetince, Denise basını kaldırıp yüzüne baktı. «Vay canına, bunu hak edecek ne yaptım?»

«Bütün gün seni ve dün geceyi düşündüm.» O sabah Goldblatt'ın içinde uyandırdığı güvensizliği anlatıp kadınla dertleşmek istiyordu. De-nise'in bütün ömrü boyunca yanında kalıp yaşamını paylaşmasını istediğini söylemek arzusunu duyuyordu. Dsin kötü yanı, şimdiye dek bu konuları düşünenecek zaman bulamamıştı. Ve kadının yanından ayrılmak istemediği halde, bir süre daha yalnız kalmayı yeğliyordu. Denise kendisi için aksam yemeği pişirmeye söz verdiğini anımsatınca, Philips tereddüt etti. Kızın incindiğini görerek, «Bak ne düşünüyorum,», dedi. «Eğer bu filmleri bir an önce okumaya bas-layabilirsem, belki cumartesi gecesi adaya gidebiliriz.»

Denise neselenmişti. «Harika olur. Bu gün jinekoloji kliniğine telefon edip yarın öğleye doğru randevu aldım.»

«Çok iyi. Kiminle konuştun?»

«Bilmiyorum. Fakat çok naziktiler ve bana yardımcı olabilecekleri için gerçekten sevindiler. Bak, eğer isini erken bitirebilirsen, yine bana gelir misin?»

*

Denise gittikten yarım saat sonra Michaels geldi. Philips'in büyük bir cosku içinde programın üstünde çalışmaya başladığını görünce çok sevindi.

Martin, «Umutlarımı asıyor,» dedi. «Simdiye dek tek bir hata yapmadan bütün filmleri okudu.»

Michaels, «Harika,» dedi. «Belki tahminlerimizden çok daha ilerideyiz.»

«Gerçekten öyle gözüküyor. Eğer böyle devam ederse, sonbaharın baslarında ticari a-»ıaçlara uygun bir sistemi piyasaya çıkarabiliriz. Ve yıllık radyoloji seminerinde sırrımızı açığa çıkarız.» Philips patlayacak bombanın düşünüyormuş kurmaya başladı. Ve o sabah mesleğinde duyduğu güvensizliği çok gülünç buldu.

Michaels yanından ayrıldıktan sonra Phi-Hps çalışmalarına devam etti. Makineye eski filmleri verme isini geliştirip okumayı daha hızlı yapmaya basıldı. Fakat çalışırken, Kristin Lindquist'in birdenbire ortadan kaybolmasına »rahatsız olmaya başladı. Kızın sorumsuzluğuna duyduğu öfkenin yerini, içinde gittikçe artan sorumluluk duygusu almaya başladı. Eğer birkaç röntgen filmi almak istediğini bu genç kadın da birdenbire ortadan yok plduyso, bunu rastlantıya bağlamak ahmaklık olacaktı.

Saat dokuzda Martin yine Kristin'nin numarasını çevirdi. Birine! zilde kızın oda arkadaşı yanıt verdi.

«Özür dilerim, Dr. Philips. Size telefon etmem gerekirdi. Fakat Kristin'ı aradığım

de bulamadım. Bütün gün onu gören olmamış. Polise bile telefon ettim.»

Philips telefonu kapattı. Kendi kendine, «O-lamaz,» diye söylenerek gerçeği yadsımaya çalışıyordu. Olamazdı..., Marino, Lucas, McCart-hy, Collins ve şimdi de Lindquist. Hayır. Olamazdı. Akla ve doğaya aykırıydı. Birdenbire Sağlık Merkezi kayıt bölümünden kendisini aramadıklarını anımsadı. Telefonu açınca, karşı tarafın dördüncü zilde yanıt vermesine hayret etti. Olaya bakan kadın o gün saat beste ayrılmış ve ertesi sabah sekizden önce gelmeyecekti. Ve Philips'e yardımcı olabilecek başka hiç kimse de yoktu. Öfkeyle telefonun almacını çarpıp kapattı.

Taburesinden kalkarak odanın içinde dolasmaya başladı. Ansızın durup «Tanrı belasını versin!» diye bağırdı. Kutunun içine koyduğu MacCarthy'nin beyin parçalarını anımsamıştı.

*

**

Karanlık odada, teknisyenin Acil Servis için çektiği filmlerin banyo edilmesini bekledi. Martin fırsat bulur bulmaz dolabı açıp filmi ve kuruyan beyni dışarı çıkardı. Elindeki kurumuş örneği ne yapacağını bilemeden bir süre odanın ortasında durdu. Sonra çöp tenekesine attı. Filmi de developara verdi.

Koridora çıkıp filmin dışarı çıkacağı yarığın önünde beklerken, Krietin'nin ortadan kaybolusunun başka bir rastlantı olup olmadığını düşündü. Peki ya rastlantı değilse ne anlama geliyordu? Dana önemlisi ne yapabilirdi?

Tam o sırada röntgen filmi tepsinin içine düştü. Martin filmin tümüyle boş çıkacağını

bekliyordu. Fakat göstergeye takınca sasırıp kaldı. «Ulu Tanrım!» Ağzı hayretten

bir karış açılmıştı. Filmin üstünde, beyinden kestiği parçanın seklinde seffaf bir alan

vardı. Philips bu-U yalnız tek nedenin meydana getireceğini bi-lyordu. O da

radyasyondur. Röntgen filmlerinde örülen yoğunluk değişikliklerine belirli oran-aki

radyasyonlar neden olmuştur.

Philips nükleer tıp merkezine gelene dek ostu. Laboratuvardaki elektron makinesinin

anında aradığını buldu: Radyasyon göstergesi e kocaman, bası kursunlu bir depolama

kutu-u. Kutuyu kaldırıp taşıyabilirdi ama elinde gö-ürmeK istemiyordu, böylece

tekerlekli sedye-In üstüne yerleştirdi.

Önce kendi odasına uğradı. Dçinde beyin rneği olan kavanoza elini sürmek

istemiyordu. ~stik eldivenlerini giyip kavanozu kursunlu ku-nun içine koydu. Sabahleyin beyin parçalarını rdiği gazeteyi arayıp buldu ve onun da kutu-un içine yerleştirdi. Hatta dışarı çıkıp be-Inden parça kestiği bıçağı bile bulup kutunun ine attı. Sonra elindeki radyasyon gösterge akinesiyle odasını arastırıldı. Temizdi.

Philips karanlık odaya gidip çöp kutusunun indekileri de kursunlu kutunun içine doldurdu. ~nra çöp sepetinin içini göstergeyle arastırıp enetledi. Ofisine dönünce lastik eldivenlerini ıkararak kutunun içine atıp ağzını sıkıca mü-, ürledi. Odasının içini tekrar radyasyon göster-esiyle tarayıp çok az oranda radyasyon buldu-una sevindi. Sonra belindeki dozimetrenin

252 —

içine koyduğu filmi çıkarıp inceledi. Beyin örneğinden ne oranda radyasyon aldığıını ölçmek istiyordu.

Bu çılgın fiziksel uğraslarının arasında. Martin birbirlerinden farklı olaylar arasında başarısızca ilişki kurmaya çabalıyordu. Beş genç kadında belki de baslarının içinde ya da vücutlarının herhangi bir yerinde yüksek oranlarda radyasyon vardı... Nörolojik tanılar beyin sınırları ve omurilik harabiyeti gösteriyordu... Hepsinin jinekolojik muayenelerinde a-normal vajen tahlilleri çıkmıştı.

Philips bunları açıklayamıyordu. Fakat her olaydaki ortak durumun radyasyon olduğundan kuskusu yoktu. Yüksek oranda genel radyasyon rahim hücrelerinde bazı değışiklikler yapabiliirdi ve böylece vajen tahlilleri de anormal çıkabilirdi. Bu fikir akla yakındı. Fakat bütün vakalarda vajen tahlillerinin anormal çıkması çok garipti. Bir kez daha bu belirli garip olayları rastlantı diye açıklayamazdı. Peki, bunun açıklaması neydi?

Temizlik islemini bitirince, Philips bîr kâğdın üstüne Collins ve McCarthy'nin birim nu maralarını ve jinekoloji randevularının tarihlerini yazdı. Sonra hızla radyolojinin merkez koridorundan geçip ana röntgen okuma odaları tarafına saptı. Asansöre binince, içinde kabaran endise duygusuyla düğmeye bastı. Kristin Lind-qulst'in ayakta gezen saatli bir bomba olduğunu biliyordu artık. Kızın basındaki radyasyon normal bir rönHjen filminde belirleniyorsa, vü-cunda büyük ölçüde radyasyon taşıyor demek

253 —

ti. Ve onu bulunca, Martin geçen haftanın esrarengiz tüm olayların; çözeceğine inanıyordu. Benjamin Barnes'i çalışma taburesinin üstünde masasına eğilmiş otururken bulunca sasırdı. Patoloji asistanı belki sevimli bir kisiliğe sahip değildi ama Martin adamın isine bağlılığına saygı duydu.

Asistan, «Dki gece arka arkaya buraya gelmenin nedeni ne?» diye sordu.

Philips lafı uzatmadı. «Vajen tahlilleri.»

Barries alayla, «Sanırım bana acele baktıracağın lamların var,» dedi.

«Hayır. Sadece bir bilgi istiyorum. Radyas yön vajen tahlillerinin anormal çıkmasını

etkiler mi, öğrenmek istiyorum.»

Barnes yanıt vermeden bir süre düşündü. «Radyoterapi rahim hücrelerini etkiler ve böylece vajen tahlilleri anormal çıkabilir.»

«Eğer anormal vajen tahlillerine bakarsan radyasyonun neden olduğunu anlayabilir misin?»

Barnes, «Belki,» dedi.

Philips sözlerine devam etti. «Dün gece benim için baktığın o lamları anımsadın mı? Beyin parçalarını. Sinir hücrelerinin ölümüne radyasyon neden olabilir mi?» Barnes, «Pek emin değilim,» dedi. «Radyasyon teleskopik görünümüne hedef alınmış.

Çünkü ölü hücrelerin yanındakiler tahrip olmamışlardı.»

Philips anlamsız bir yüzle birbirine uymayan verileri bir araya getirtip sonuç çıkarmaya çalıştı. Hastaların röntgenlerde belirlenecek kadar radyasyon emmelerine karşın, hücreler dü— 254 —

255 —

zeyinde, birisi tümüyle öldüğü halde, yanındaki bir diğeri sapasçğlam kalabiliyordu. «Sanırım. Hiç olmazsa kısa bir süre için saklanır. Ama burada değil. Banka saatleri içinde çalışan kistoloji laboratuvarında saklanırlar. Sabah saat dokuzdan sonra açılır.»

Philips içini çekerek, «Tesekkür ederim,» dedi. Hemen laboratuvara girebilir miyim, diye merak etti. Belki Reynolds'a telefon ederse izin alabilirdi. Tam kapıdan çıkarken aklına başka bir fikir geldi. «Vajen tahlillerini yaptıktan sonra, sonuçları rapora sınıflandırma düzenine göre yazarlar. Patolojiyi de tarif ederler mi?»

Barnes, «Sanırım,» dedi. «Sonuçlar bantlara alınıp saklanır. Eğer hastanın birim numarasını biliyorsan raporu okuyabilirsin.» Philips, «Çok teşekkür ederim» dedi. «Çok mesgul olduğunuzu biliyorum. Bana ayırdığınız zaman için teşekkür ederim.» Barnes basıyla hafifçe selam verip gözlerini tekrar mikroskobuna indirdi.

Patoloji bilgisayar terminali birkaç bölmeyle laboratuvardan ayrılmıştı. Bir. iskemle çeken Philips makinenin önüne oturdu. Büyük ekranı ve yazı tuşlarıyla radyoloji bölümündeki bilgisayar terminalinin bir esiydi. Beş hastanın ismini yazdığı listeyi çıkarıp, Philips önce Katherine Collins'in adını, birim numarasını ve vajen tahlilleri kodunu yazdı. Kısa duraklamadan sonra, ekranın üstünde sanki birisi daktilo makinesiyle yazıyormuşçasına harfler belirlemeye başladı. Önce büyük bir hızla Katherine Collins ismini yazdı, arkasından hafif bir duraklama oldu.

Sonra kızın ilk vajen tahlili yapıldığı günün tarihini verip söyle devam etti:

ALINAN ÖRNEKTE KATILASMA DYD VE LEKELER DÜZGÜN. HÜCRELER
NORMAL OLGUNLASMA VE FARKLILASMA GÖSTERİYOR. ESTOREJEN ETKDSD NORMAL: 0/2/80
AZ SAYIDA ORGANDZMALARI GÖRÜLMÜSTÜR. SO NUÇ:
OLUMSUZ.

Philips tahlilin ilk yapıldığı tarihe bakarken, makine ikinci raporu yazmaya başladı. Tarih Philips'in listesine yazdığı tarife uyuyordu. Bilgisayarın ekranına bakıp ikinci raporu gören Philips'in hayretten ağzı açık kaldı. Gözlerine inanmıyordu. Collins'in ikinci vajen tahlilinin sonucu da olumsuzdu.

Philips ekrandaki yazıları sildi ve telasla Ellen McCarthy'nin adını, birim numarasını ve kodunu yazıp bilgisayara verdi. Makine bilgileri yazmaya başladığı zaman, midesine kramplar girdiğini hissetti. Rapor yine aynıydı: Olumsuz.

Martin merdivenlerden aşağı inerken büyük bir saskınlık içindeydi. Tıpta okuduğu raporlara, özellikle de laboratuvar raporlarına inanmasını öğrenmişti. Hastaların tanıları ve doktorların görüşleri kişisel oldukları halde, raporlar tarafsız bilgilerdi. Philips nasıl kendisinin ufak bir olasılıkla bazı filmleri okurken yanlış yapıp bazı noktaları atlayacağını biliyorsa, laboratuvar deneylerinde de çok az hatalar olacağına inanıyordu. Fakat küçük hatalar yapma olasılığıyla, bilerek sahte raporlar hazırlamanın arasında çok fark vardı. Birkaç kişinin bir ara

256 —

ya gelip isbirliği yaparak düzmece raporlar hazırlaması fesatlıktı. Ve Philips bunu kendisine yapılan bir haksızlık olarak düşündü.

Masasına oturup basını ellerinin arasına aldı, gözlerini ovuşturdu. Dlk tepkisi vakit kaybetmeden hastane yetkililerine telefon edip haber vermekte. Fakat bu, Stanley Drake'i araması anlamına geldiğini düşününce kararından vazgeçti. Çünkü Drake'in bu rezalete yanıtı, p-layı örtbas edip gazetelerin diline düşmesini önlemek olacaktı. Polis. Aklında polisle yapacağı konuşmayı hazırladı. «Merhaba, ben Dr. Martin Philips. Hobson Üniversitesi, Jinekoloji Kliniğinde bazı garip olayların döndüğünü haber vermek istiyorum. Vajen tahlilleri normal çıkan kızların çoğu aldatılıyor ve raporlara olumsuz diye geçiriliyor.» Philips basını salladı. .Kulağına yapacağı suçlamalar çok komik gelmişti. Hayır, polisi ise karıstırmadan önce daha sağlam bilgilere, gerek vardı. Anlamı olmamakla birlikte sezgileri bu olayda radyasyonun büyük rol oynadığını fısıldıyordu. Aslında radyasyon vajen tahlillerinin anormal olmasının nedenlerini sağlayabilirdi. Ve e'^er birisi radyasyonun ortaya çıkmasını istemiyorsa, vajen tahlillerini normal olarak gösterebilirdi ama bunun tersini yapamazdı.

Philips'n aklına yine ölü yıkayıcısı geldi. Bir gece önceki verimsiz kısa görüşmelerinden sonra, Martin, adamın Lisa Marino hakkında açıklamak istemediği çok şey bildiğine inanıyordu. Belki adam yüz doları yeterli bulmamıstı. Belki teklif ettiği parayı yükseltmesi gerek

257 —

ti. Ne de olsa bu iş çığırından çıkmış, akademik niteliğini kaybetmişti. Martin, 'Verner'i morgun içinde başarıyla kandıramayacağına inandı. Çünkü Verner etrafı ölülerle çevriliyken kendi ininde güvence içindeydi. Buna karsın Philips morgu çok sinir bozucu buluyordu. Ve eğer Verner'i konuşturmak istiyorsa, güçlü ve inatçı olmalıydı. Philips saatine baktı. On biri yirmi beş geçiyordu.

Wer-ner'in aksamüstü dört ve gece on iki vardiyasında çalıştığı belliydi. Martin içinden gelen bir dürtüyle VVerner'i evine kadar izleyip ona beş yüz dolar para teklif etmeye karar verdi. Dçini saran korkuyla Denise'in telefon numarasını çevirdi. Altı kez çaldıktan sonra kızın uykulu sesi duyuldu.

«Geliyor musun?»

Philips kaçamaklı yanıt vermedi. «Hayır. Çok önemli bir konu üstünde çalışıyorum ve ça Jismaya devam edeceğim.»

«Koynumda senin için sıcak bir yer var.»

«Bu hafta sonu telafi ederim. Güzel düşler.»

Martin odasındaki dolabından koyu lacivert kayak parkasını çıkarıp giydi. Cebinde bulduğu Yunan denizci kepini de basına oturttu. Aylardan nisan olduğu halde, kuzeydoğudan e-sen rüzgârlar havayı soğuk ve yağışlı hale koymuslardı.

Hastanenin Acil Servis odasından dışarıya çıkıp park yerindeki su birikintilerinin üstünden sıçrayarak ilerlemeye başladı. Fakat yürüyüp

B
e
y
i
n

—

F

:

1

7

258 —

259 —

sokağa çıkacağı yerde, ana hastane binasının; kösesinden sağ tarafa sapıp Brenner Çocuk Hastanesinin kuzey yüzünün meydana getirdiği geçitten yürüdü. Yolun ucu yüz metre sonra Sağlık Merkezinin iç avlusuna açılıyordu.

Hastane binaları düzensiz yükseklikleriyle sisli gecede beton vadinin etrafında yükselen sarp tepeler gibi gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Sağlık Merkezi düşüncesizce hazırlanan bir plana göre, sivri sivri binalardan oluşmuştu. Avluya uzanan yamru yumru çıkıntılardan ve düzensiz açılardan bu gerçek açıkça ortaya çıkıyordu. Philips Goldblatt'ın ofisinin çıkıntısını tanıyınca, nerede olduğunu kestirebildi. Bulduğu yerden iki yüz, üç yüz metre ilerde morgun derinliklerine inen platformu bulacağını biliyordu. Hastane ölümlerle olan ilişkisini ilan etmekten hoslanmadığı için morgu gözlerden u-zak, cesetlerin siyah cenaze arabalarına gizlice nakil edebilecekleri bir köseye yerleştirmisti.

Martin duvara dayanıp ellerini ceplerine soktu. Ve Kenneth Robbins'in eline tutusturduğu Lisa Marino'nun röntgenlerinden bu yana gelisen karışık olayları tekrar gözden geçirmeye başladı. Her sey başlayalı daha iki gün olduğu halde, sanki aradan iki hafta geçmişti. Radyolojik ilk anormalliği bulunduğu zaman duyduğu heyecan, şimdi derin bir korkuya dönüşmüştü. Hastanede dönen dolapları öğreneceği için âdeta dehsete düşüyordu. Sanki kendi ailesine iğrenç bir hastalık bulmuş gibi utanıyordu.

Tıp onun yasamıydı. Eğer Kristin Lindqu ist'e karşı bir sorumluluk duymamış olsaydı, a

«aba bildiklerini unutup olayların üstünde dur-mazlık eder miydi? Goldblatt'ın mesleğini intihara sürüklemesi hakkında verdiği söylev hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

VVerner tam saatinde dışarı çıktı. Dönüp arkasındaki kapıyı sıkıca kapattı. Philips öne doğru eğilip gözlerine vuran hafif ışığa elleriyle siper yapıp adamın gerçekten VVerner olup olmadığına baktı. Adam morgtaki giysilerinin yerine, şimdi koyu renk bir kostüm, beyaz gömlek giyip kravat takmıştı. Martin ölü yıkayıcıyı gece butiğini kapatan başarılı bir tüccara benzetip Werner'deki değişikliğe hayret etti.

Adamın morgun havasında korkunç görünen sıska, kasvetli yüzünde, şimdi âdetâ soylu bir ifade vardı.

VVerner dönüp bir an duraksadı. Avucunu açıp yağmur yağıyor mu diye kontrol etti. Yağmadığını anlayınca, sokağa doğru yürümeye başladı. Sağ elinde siyah bir evrak çantası taşıyordu. Bükük sol kolunda sıkıca sardığı semsiyesi sallanıyordu.

Uzakça bir mesafeden adamı izleyen Mar-tin, VVerner'in garip bir yürüyüşü olduğuna dikkat etti. Topallamıyordu. Sanki bir bacağı diğerinden daha güçlüymüş gibi garip şekilde zıplayarak yürüyordu. Fakat düzgün bir tempoyla, hızlı adımlarla yürüyordu.

VVerner, Broadvvay'in kösesini dönüp yeraltı trenine giden merdivenleri inmeye başlayınca, Martin adamın hastanenin yakınında oturmadığını anladı. Adımlarını hızlandırıp aradaki mesafeyi kapattı ve merdivenleri ikiser ikiser inmeye başladı. Önce VVarner'i göremedi. Herhal— 260 —

261 —

de adamın abonmanı vardı. Philips telaşa bir bilet alıp turnikeden geçti. Asağı inen asansör bostu. Philips orta kata çıkan yolcu platformuna doğru itise kakısa yürüdü. Tam köseyi dönerken, VVerner'in kentin asağı bölümüne giden platformun merdivenlerine doğru yürüyüp gözden kaybolduğunu gördü.

Çöp kutusundan bir gazete çeken Philips okuma numarası yaptı. Çünkü VVerner kendisinden otuz adım ötede, açılır katlanır plastik iskemlelerin birisine oturmuş, «Satrançta Oyuna Baslama Hamleleri» adlı kitabını okuyordu. Yeraltı istasyonlarının solgun ışığı altında Philips adamın giysilerini dikkatle inceledi. Kostümü koyu lacivertti. Ceketinin yanlarında iki yırtmaç vardı. Kısacık kesilmiş saçlarını yeni fırçaladığı belliydi.

Güneş yanığı çıkık elmacık kemikli yüzüyle Prusya generallerine benziyordu. Görünüsünü bozan tek sey eski püskü, boyası gitmiş ayakkabılarıydı.

Hastane vardiyasının değişme saati olduğundan yeraltı tren istasyonu hemsireler, hademeler ve teknisyenlerle kaynıyordu. Kentin asağı bölüme giden tren istasyona gelince, VVerner yerinden kalkıp vagonlardan birine bindi. Philips de pesinden adamı izledi. Ölü yıkayıcısı elindeki evrak çantasını bacalarının a-rasına yerleştirep derine gömülü küçük gözlerini sayfaların üstünde telaşa dolastırarak bir heykel gibi dimdik oturuyordu. Philips adamdan epeyce uzakta polyester giysili yakışıklı bir Dspanyolun karsısına oturdu.

Her durakta Martin inmeye hazırlanıyor a-ma VVerner yerinden kıvıldamıyordu.
Elli Do

kuzuncu Sokağı geçerlerken Martin endiselenmeye başladı. Belki adam dosdoğru evine gitmiyordu. Martin bu olasılığı düşünmemisti. Kırk Dkinci Sokakta ölü yıkayıcısının pesine takılınca biraz rahatladı. Simdi artık VVerner'in evine gidip gitmemesi sorun değildi. Fakat ortaya baska bir sorun çıktı. Adam gittiği yerde kaç saat kalacaktı. Philips sokağa ulaştığı zaman cesaretini yitirmis, kendini budala gibi hissediyordu.

Gece kusları tam takım sokağa dökülmüşlerdi. Vaktin geç, havanın soğuk ve rutubetli olmasına rağmen, Kırk Dkinci Sokak bir ısık seli gibi yanıyordu. Garip giyimli VVerner pornografik sinemaların ve kitapçı dükkânlarının önünde biriken insanlara aldırmandan yürümeye devam ediyordu. Cinsel sapıkların bu garip dünyasına alışkın görünüyordu. Oysa Philips için görünüm çok baskaydı. Sanki bu yabancı dünya, Werner'i gözden kaybetmeden izlerken, ilerlemesini kesmek istiyordu. Philips eğilip bükülerek, bazen üstüste yığılan insan gruplarına çarpmamak için yaya kaldırımdan sokağa inip yürümesine devam ediyordu. Önünde yürüyen VVerne's'i birdenbire yetiskinler için kitap satan bir dükkâna girdiğini gördü.

Martin dışarda durdu. VVerner'e ve girdiği bu saçma ise bir saat zaman tanıyordu. Eğer adam o saat içinde evine dönmezse, Martin basladığıisi bırakmaya karar verdi. VVerner'i sokakta beklerken, kadın tacirlerine, sokak satıcılarına, dilencilere iyi bir hedef olduğunu anladı. Etrafında yüzlerce adam kaynıyor ve hep

262 —

si ısrarla bir seyler istiyorlardı. Onların ellerinden kurtulmak için, kararını değiştirip dükkândan içeri girdi.

Tam içerde, tavana yakın balkon gibi çıkıntının içinde, leylak renkli, yüzü sert çizgili bir kadın oturmuş,asağıya Philips'e bakıyordu.

Mor halkalı gözlerini utanmaz bir arsızlıkla Martin'nin vücudunda dolastırdı. Martin bakışlarını kadının gözlerinden kaçırdı ve tanıdığı birisinin kendisini böyle bir yerde görmesinden utanarak en yakın kitap bölmesine yürüdü. VVerner ortalarda yoktu.

Kollarını gevsekçe sallayan bir müsteri yanından geçerken, Philips'in arkasına sürtündü. Martin adam yanından geçtikten sonra ne olduğunu anladı. Ve midesi bulandı. Nerdeyse avaz avaz bağıracaktı. Fakat ilgiyi üstüne çekmek en son istediği seydi.

VVerner'in kitap raflarının ve dergi kümelerinin arkasında gizlenmediğinden emin olabilmek için dükkânın içinde dolastı. Kuş yuvasında oturan saçları leylak renkli kadın, Philips'in tüm hareketlerini gözleriyle izliyordu. Martin süpheyi üstüne çekmemek için eline bir dergi aldı. Fakat ağzı yapışık plastik bir torbanın içinde olduğunu görünce tekrar aldığı yere bıraktı. Derginin kapağında iki adam akrobatik hareketlerle çiftlesiyorlardı.

Birdenbire VVerner dükkânın arkasındaki kapıdan dışarı çıktı. Saskına dönen

Philips'in yanından yürüyüp geçti. Philips hemen eline pornografik video kasetlerini alıp

bakmaya başladı. Fakat VVerner sanki gözlerinin yanına siperlik takmışçasına etrafına

bakmadan dimdik

263 —

yürüyüp geçti. Bir saniye içinde dükkândan dışarı çıktı.

Martin, VVerner'i gözden kaçırmayacak kadar dükkânın içinde oyalandı. Adamı takip ettiğinin anlaşılmamasını istemiyordu. Dükkândan dışarı çıkarken, balkon gibi yerde oturan kadın aşağıya eğilip kapıdan çıkışını izledi. Kadın bir isler çevirdiğini anlamıstı.

Sokağa çıkan Martin, VVerner'in bir taksiye atladığını gördü. Bunca zahmetten

sonra adamı elinden kaçırmaktan korkan Philips, sokağın kösesine fırlayıp çılgın gibi elini sallayarak bir taksi çağırdı. Yolun ortasında duran arabaya binmek için insanları ite kaka kendine yol açtı.

Philips heyecanla soföre, «Otobüsün arkasındaki damalı taksiyi izle,» dedi.

Soför dönüp yüzüne baktı.

Philips, «Haydi,» diye ısrar etti.

Adam omuzlarını silkip arabayı vitese taktı. «Sen polis misin?»

Martin yanıt vermedi. Ne kadar az konursa o denli iyi olacağını hissediyordu. VVerner Elli Dkinci Sokakta arabadan inince, Martin de az ötede taksiyi savdı. Kösedden yüz adım uzaktaki bloğun sonuna kosarak gitti. VVerner üç kapı ilerdeki dükkândan içeri girdi.

Caddeyi' geçen Martin karsısında «Cinsel Yardım» yazan dükkâna baktı. Burasının Kırk Dkinci Sokaktaki kitapçı dükkânından çok değişik görünümü vardı. Dışı çok tutucu bir havayla döşenmişti. Philips etrafına bakınca, dükkânın, antikaçıların, sık butiklerin ve pahalı restoranların arasında yer aldığını anladı. A— 264 —

265 —

partmaniann da orta halli ailelere ait olduğu belliydi. Burası iyi bir mahalleye benziyordu.

VVerner, elini onun omzuna koymuş gülererek konuşan bir adamla birlikte kapının önünde belirdi. Yola koyulmadan önce gülümseyip adamın elini sıktı ve Dkinci Caddeye doğru yürümeye başladı. Philips de adamı gözden kaybetmeden pesine takıldı.

Eğer VVerner'in bunca dükkâna uğrayacağını bilseydi ardına düşmezdi. Yolculuğun bir an önce sona ermesini diliyordu. Fakat VVerner'in niyeti baskaydı. Üçüncü Caddeyi geçip Elli Besinci Sokağa saptı, cam ve beton yığını bir gökdelenin gölgesine sığınan küçük bir binadan içeri girdi. Burası sanki bin dokuz yüz yirmilerin fotoğraflarını andıran bir bardı.

. Kendi kendisiyle tartısan Philips, VVerner'i gözden kaybetme korkusuyla içeri girmeye karar verdi. Gecenin geç saatine göre içerisinin tıklım tıklım müsteri kaynadığını görünce sasırdı. Dtiş kakış bir köseye sıkıstı. Burası da Philips'in yabancı olduğu popüler barlardan biriydi.

VVerner'i aramak için etrafta gözlerini dolastırmaya başlayan Philips, adamın hemen solunda durduğunu görünce sasırdı. Eline bir bira kupası almış, sarısının bir kadınla gülümseyerek konuşuyordu. Philips kepini gözlerinin üstüne kadar çekti.

Barın içindeki gürültüyü bastırmak için sarısın kız bağıracak sordu. «Sen ne iş yaparsın?»

VVerner, «Doktorum,» dedi. «Patalojistim.»

Sarısın kız etkilenmişti. «Ya öyle mi?»

VVerner, «Dyi ve kötü tarafları olan bir mesiek,» dedi. «Genellikle gece geç saatlere kadar çalışırım, ama belki bir gün birlikte bir içki içebiliriz.»

Kadın, «Çok sevinirim,» diye bağırdı.

Martin bara doğru ilerlerken, kadının kendisini nasıl bir maceraya attığını bilip bilmediğini merak etti.

Bira ısmarlayıp VVerner'i. gizleyebileceği bir yer bulduğu duvarın dibine çekildi. Martin içkisini yudumlarırken, durumun saçmalığını düşünmeye başladı. Bunca yıl aldığı eğitimden sonra, gece yarısı, kendilerine arkadaş arayan insanların devam ettiği barlarda garip bir adamı takip ediyordu. Philips etrafına bakınca, aslında VVerner'in kolayca isadamlarının ve a-vukatların arasına karıştığını fark etti.

Sarısın kızın telefon numarasını alıp birasını bitirdikten sonra ölü yıkayıcısı bardan çıktı. Ve üçüncü Caddede baska bir taksiye bindi. Martin bindiği taksinin soförüyle öndeki arabayı izlemesi için kısa bir tartışmaya tutustu. Fakat sonunda beş dolar fazla verince, sorun çözümlendi.

Yolculuk sessizlik içinde geçti. Philips ani bir sağanakla belirsiz hale gelen kent ısıklarına baktı. Taksinin silecekleri çılgın gibi sağa sola bükülerek cama vuran yağmur damlalarını temizliyorlardı.

Colombus Alanından Broadvvey'in kuzeyini çaprazlama kesip Amsterdam Caddesine döndüler. Philips sol taraftaki Columbia Ü-niversitesini tanıdı. Sağanak başladığı gibi birdenbire sona erdi. Yüz Kırk Birinci Sokaktan sağa dönünce, Philips öne eğilip soföre hangi

266 —

267 —

semtte bulduklarını sordu. «Hamilton Tepeleri,» dedi soför, Az sonra da sola sapıp aşağıya doğru yavasladılar.

Önlerindeki VVerner'in arabası durmustu. Philips bindiği taksinin ücretini ödeyip aşağıya indi. Amsterdam Caddesinden geçerlerken kentin yoksul bir bölümüne geldiklerini düşündüğü halde, şimdi bulunduğu mahallenin sık bir yer olduğunu gören Philips sasırdı. Sokağın iki yanı Rönesansın etkilerini taşıyan binalarla süslüydü. Yapıların çoğu ^onarılmış, diğerleri de onarılmaktaydı. VVerner, Hamilton Tepelerine bakan sokağın sonundaki beyaz kireç boyalı, camları Gotik Venedik süsleriyle bezenmiş binadan içeri girdi.

Philips evin önüne vardığı zaman üçüncü katın ısıkları yanmıstı. Bina yakından bakıldığında uzaktan görüldüğü kadar iyi durumda değildi. Adiliğe kaçan lüks bir havası vardı.

Holden içeri girince, Philips doğrudan doğruya VVerner'in kapısını çalıp adamı sasırtmayacağını düşündü. Denise'in apartmanında olduğu gibi burada da her kata ait zilin bulunduğu bir levha ve kapalı bir giriş holü vardı. Helmut VVerner'i adı en alt sıradan üçüncüydü.

Parmağını zilin üstüne koyan Philips bu isi sonuna kadar götürmekte tereddüt etti. Daha adama ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Fakat Kristin Lindquist'i düşününce, cesaretini topladı. Zile basıp bekledi.

Küçük mikrofondan VVerner'in sesinde heyecan seziliyordu. «Kim o?»

«Dr. Philips. VVerner sana biraz para getirdim. Hem de bu kez çok para.»

Kısa bir sessizlik oldu. Martin kalbinin atısını duyuyordu.

«Yanında başka kim var?» «Kimse yok.»

Çatlak bir zil sesi bir zamanlar gösterisli bir yer olan holün içinde çınladı. Philips kapıyı itip açtı. Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kattaki tek dairenin kapısının arkasındaki çift kilitlerin açıldığını duydu. Kapı hafifçe aralandı ve evin içindeki ısı Philips'in yüzüne vurdu. VVerner'in çukura kaçmış gözlerinden birinin kendisine baktığını gördü. Adamın tek kası duyduğu hayretten havaya kalkmıstı. Sonra kapının ardındaki zinciri çıkarıp kapıyı ardına kadar açtı.

Martin hızla içeri girince, VVerner çarpışmamak için zorla geriye kaçtı. Martin odanın ortasına gelince durdu.

Sesine elinden geldiğince otoriter bir ton vererek, «Dostum, para ödemekten

çekinmiyorum ama önce Lisa Marino'nun beyninin nereye kaybolduğunu bilmeliyim,» dedi. VVerner'in elleri ritmik bir hareketle açılıp kapanıyordu. «Sen ne kadar ödemek istiyorsun?» Philips, «Beş yüz dolar,» dedi. Söylediği miktarın yeterince cazip olmasını diliyordu. VVerner'in ince dudakları gerildi ve gülümsedi. Adamın yanaklarında derin çizgiler

meydana geldi. Küçük kare disleri ortaya çıktı.

VVerner, «Yalnız geldiğine emin misin?» diye sordu.

Philips basını salladı.

268 —

269 —

«Para nerde?»

«Dste burada,» Philips göğsünün sol tarafına vurdu.

VVerner, «Pekâlâ,» dedi. «Bilmek istediğın nedir?»

Philips, «Her şeyi anlat,» dedi.

VVerner omuzlarını silkti. «Çok uzun bir öykü.»

«Zamanım var.»

«Bir şeyler yiyecektim. Sen de yemek ister misin?»

Philips basını salladı. Midesi sinirden taş gibiydi.

«Nasıl istersen.» VVerner ayağa kalktı ve kendine özgü sıçramasıyla yürüyüp mutfağa gitti. Philips gözlerini telaşla dairenin içinde dolastırıp adamın pesine takıldı. Duvarlar bir cins kadifeyle kaplıydı. Möbleler Viktorya devrinin çizgilerini taşıyordu. Odanın, tepeden sallanan tek Tiffany avizesinden yansıyan loş ışıklar altında ağır ve sık bir görünümü vardı. Sehpanın üstünde VVerner'in evrak çantası, çantanın içinden çıkarıldığı anlaşılan Poloroid bir fotoğraf makinesi ve bir deste resim duruyordu.

Küçük mutfakta bir evye, minik bir fırın ve buzdolabı vardı. VVerner dolabı açıp içinden bir sandviç ve bira çıkardı. Evyenin altındaki gözden bir açacak çıkarıp biranın kapağını açtı ve açacağı tekrar aldığı yere koydu.

Elinde tuttuğu birayı havaya kaldırıp VVerner sordu. «Dçki ister misin?»

Philips basını salladı. Ölü yıkayıcısı mutfaktan çıkınca, Philips yine onun pesine takıldı. Yemek odasında VVerner masanın üstündeki evrak çantasını ve Poloroid fotoğraf makinesin» bir kenara itip Martin'e oturmasını isaret etti. Ölü yıkayıcı birasından kocaman bir yudum aldı ve elindeki siseyi masasının üstüne koyarken yüksek sesle geçirdi. Adam isiağırdan aldıkça Philips kendine olan güvenini yitiriyordu. Dlk anda yarattığı saskınlığın etkisi kaybolmıstı. Ellerinin titremesi görölmesin diye dizlerini üstüne koydu. Gözleri VVerner'in üstüne dikilmis, her hareketini izliyordu.

VVerner, «Hiç kimse ölü yıkama maasıyla geçinemez,» dedi.

Philips basını sallayıp bekledi, VVerner sandviçinden bir lokma ısırıldı.

VVerner ağzında lokmasını, çiğnerken, «Benim eski bir ülkeden geldiğimi biliyor musun?» dedi. «Romanya'dan geldim. Çirkin bir öyküdür... Naziler ailemi öldürdüler ve beni beş yaşında Almanya'ya götürdüler. Dste ta o zaman Dachau'da cesedlerle oyalanmaya başladım...» VVerner ailesinin nasıl öldürüldüğünü, toplama kamplarında kendisine nasıl davrandıklarını en, ince ve korkunç ayrıntısına dek anlatmaya devam etti. Dç karartıcı öykü uzadıkça uzadı ve VVerner, Martin'in tek bir soru sormasına fırsat vermedi. Philips çoğu kez tüyler ürpertici öyküyü kesip bir şeyler sormak istedi, ama VVerner anlatmakta ısrar etti. Philips adamın amacının ne olduğunu anlamıstı. Martin'nin direncini atesin önünde eriyen mum gibi kırmak istiyordu.

«Sonra Amerika'ya geldim,» dedi. Ve ağzını sapırdatarak birasını bitirdi. Dskemlesini geri itip mutfağa bir sise bira almaya gitti. Dinlediği öyküden uyusan Philips oturduğu yerden:

270 —

271 —

edama bakakaldı. VVerner evyenin altındaki çekmeceyi açarken, «Tıbbiyenin morgunda kendime bir iş buldum,» diye seslendi. Sise açacağıın altında bazı otopsi bıçakları vardı. VVerner bunları otopsilerin mermer masalarda yapıldığı günlerden yürütmüştü. Bıçaklardan birini yakalayıp sivri ucu aşağı gelecek şekilde ceketinin kolunun içine sakladı. «Fakat aylığımdan başka paraya gerek duyuyordum.» Bira sisesini açıp açacağı yerine bıraktı. Çekmeceyi kapatıp masanın basına döndü.

Martin, «Ben sadece Lisa Marino hakkında bilgi istiyorum,» dedi. VVerner'in öyküsünü dinlerken fiziksel yorgunluğunu anlamıstı.

VVerner, «Simdi oraya geliyorum,» dedi. Yeni birasından bir yudum alıp masanın üstüne bıraktı. «Anatomi bugün olduğundan daha popülerken, morgun dışında ek para kazanmaya başladım. Bir sürü küçük şey vardı. Sonra aklıma resim fikri geldi. Onları Kırk Dkinci Sokakta satıyorum. Yıllardır bu işi yaparım.» VVerner kollarından birini sallayıp evinin içini gösterdi.

Philips gözlerini loş ısıklandırılmış odanın içinde gezdirdi. Kırmızı kadife kaplı duvarlara asılı resimlerin farkına varmamıstı. Simdi dikkatle bakınca, resimlerin kadın cesetlerinden içekilen iğrenç, mide bulandırıcı resimleri gördü. Philips yavaşça arsıza sırttan VVerner'e baktı.

«Lisa Marino en güzel modellerimden biriydi,» dedi. Masanın üstünde duran resim destesini alıp Philips'in kucağına fırlattı. «Sunlara bak. Özellikle Dkinci Caddede su gibi para getiriyorlar. Sen keyfine bak. Ben tuvalete gideceğim. Bira hemen isimi getirir.»

VVerner saskınlıktan donup kalan Philips'in arkasından dolanarak yatak odasından içeri girdi. Martin gönülsüze, Lisa Marino'nun cesedinin sadistik pozlardaki fotoğraflarına baktı.. Sanki iğrenç düşüncelerin kendi parmaklarına bulacağıından korkup resimlere ellerini süre-miyerdu. VVerner, Philips'in Lisa Marino'ya gösterdiği ilgiyi yanlış anlamıstı. Belki ölü yıkayıcısının kayıp beyinden haberi bile yoktu. Philips'in süpheli davranıslarından nokrofilik (ölü seviciliğı) resimlere ilgi duyduğunu sanmış olabilirdi. Philips midesinin bulanmaya başladığını his setti.

Philips, VVerner'den elli adım ilerde bası önüne eğilmiş, kucağındaki resimlere bakıyordu. VVerner yatak odasının kapısının arkasında durakladı. Dnce uzun parmakları bıçağın tahta sapını sıkıa yakaladı. Dudaklarını birbirine bastırarak gerdi.

Philips resimleri toplayıp ters yüzü masanın üstüne koymaya hazırlandı. Elini göğsüne kadar kaldırdığı zaman arkasında bir hareket sezindi. Basını çevirmeye başladı. Sonra bir çılgık duyuldu.

Bıçağın keskin tarafı tam boynun altındaki sağı köprücük kemiğinin üstüne saplanıp akciğerin üst lobunu keserek atar damarları delip geçti. Açılan bronslara dolan kon acının yarattığı refleksle öksürüğe neden oldu-ve adamın ağızından fıskıran kan Philips'in basının üstünden akıp önündeki masayı kan seline boğdu.

Martin refleksle sağı tarafa zıplayıp önündeki bira sisesini kapıverdi. Arkasına dönüp bakınca, boynundaki keskin bıçağı çekmeye a

272 —

273 —

lısarak üstüne doğru sendeleyeyen VVerner'le karsılaştı. Adamın elindeki kocaman otopsi

bıçağı gürültüyle yere düştü. VVerner'in boğazından çıkan hırıltı duyuldu. Ve vücudu yere düşüp kıvrılmadan önce masaya çarptı.

Holdeki açık kapıdan içeri dalan 'VVerner'in saldırganı, «Yerinden kıpırdama ve hiçbir seye dokunma,» diye bağırdı. «Seni göz altında tutmamız iyi oldu.» Philips kalın bıyıklı, polyester giysili, Dspanyol -Amerikalıyı yeraltı treninde gördüğünü anımsadı. «Aslında kalbe ya da ana damarlardan birine vurmak istiyordum ama herif fırsat vermedi.» Adam yere eğilip VVerner'in boynuna saplanan bıçağını çıkarmaya çabaladı. VVerner'in bası sağ omzuna düsmüş yerde ölü yatıyordu. Bıçak adamın boynunun altında kalmıştı. Saldırgan silahını alabilmek için ölü yıkayıcısının üstünden öbür tarafa atladı.

Dlk anda geçirdiğı soktan kurtulan Philips, adam masanın altına eğilince, elindeki bira sisesini bütün gücüyle saldırganın kafasına vurdu. Tehlikenin geldiğini gören adam basını hafifçe yana çevirince, bira sisesi adamın omzuna indi. Ve ölen kurbanının üstüne yığıldı.

Korkunç bir paniğe kapılan Philips elindeki bira sisesini bırakmadan kosarak kaçmaya başladı. Fakat apartmanın girişinde gürültüler duyduğunu sanarak kapıda durdu. Katilin yalnız olmadığından korkuyordu. Kapının tokmağını yakalayıp çevirdi ve yeniden VVerner'in dairesinden içeri girdi. Katilin kendine gelip aya-çğa kalktığını gördü. Fakat adam hâlâ iki eliyle basını tutuyordu.

Martin yatak odasına kosup perdeyi çekti.

Camın önündeki teli açmak istedi, açamayınca da ayağıyla tekme vurup kırdı. Yangın merdivenlerinden aşağı deli gibi inmeye başladı* Düsmeden aşağı inmesi bir mucizeydi. Çünkü, âdeta düşerçesine merdivenlerden atlıyordu. Yere inince, yön seçme hakkı yoktu. Böylece doğruya doğru kosmaya başladı. Tam komşu binanın arasında, boş bir sebze bahçesine girdi. Sağ tarafında Hamilton Tepelerine açılan yolu kapatan parmaklıklar vardı.

Doğuya doğru kostukça yer dik bir yamaç gibi aşağıya inmeye başladı. Sivri kayalıkların bulunduğu bir tepeden aşağıya düşmeye başladı. Simdi ısıklarından geliyordu. Philips karanlığa doğru ilerledi. Kısa süre sonra tel parmaklıklara takılıp düştü. Parmaklıkların arkasında on metre ilerde bir otomobil mezarlığı vardı. Onun arkasında kötü ısılandırılmış St. Nicholas Caddesi görünüyordu. Philips alçak parmaklığın üstünden atlamaya çabalarırken, tellerin koparak açıldığını gördü. Büyük deliğin içinden geçip beton duvarın üstünden atladı ve son birkaç adımı kör gibi görmeden yürüdü.

Burası gerçek bir araba mezarlığıV değildi. Terkedilmiş arabaların paslanmaya bırakıldığı boş bir arsaydı. Martin metal yığınları arasında kendine yol açıp önündeki loş ısıklı caddeye doğru yürümeye başladı. Her dakika arkasından kendisini kovalayan adamların gelmesini bekliyordu.

Sokağa çıkınca daha rahat kosacaktı. VVerner'in apartmanı ile arasında mümkün ol-

Beyin— F: DS

274 —

275 —

cluğunca çok mesafe koymak istiyordu. Boş yere etrafında polis devriye arabası arastırđı. Ve bir tane olsun göremedi. Dki tarafındaki binalar harabeye dönmüşlerdi. Philips bir yandan -diğerine bakarken binaların çoğunun yandığını ve terk edildiğini gördü. Kocaman boş binalar sisli gecenin içinde iskeletlere benziyorlardı. Yaya kaldırımlar çöplük ve yıkıntılarla kaplıydı.

Philips birdenbire nerede olduğunu anladı. Dosdoğru Harlem'in içine girmisti. Nerede olduğunu anlayınca biraz yavasladı. Karanlık ıssız sokaklar korkusunu arttırdı. Dki blok uzakta Philips kösenin basına toplanmış zenci sokak serserilerini gördü. Adamlar Philips'in kostuğunu görünce çok sasırdılar. Baslattıkları uyusturucu alış verisini kesip Harlem'in merkezine doğru kosan çılđın beyazı izlemeye başladılar.

Martin iyi form tuttuğu halde, çok hızlı kosmaktan yorulmustu. Soluk aldıkça göğsüne sancılar saplanıyordu. Sonunda umutsuzca kapısı olmayan karanlık bir girise sığındı. Kesik kesik soluk alırken, gevsek tuğlalara takılıp sendeledi. Rutubetli ıslak duvarlara tutunarak dengesini buldu. Birdenbire burnuna keskin ağır bir koku doldu. Fakat Philips umursamadı Kosmaya son verdiğine seviniyordu.

Saklandığı karanlıktan yavaşça basını u-zatıp arkasından takip edenler var mı diye baktı. Her yer ölümcül bir sessizliğe bürünmüstü. Philips binanın karanlıklarından bir el uzanıp kolunu yakalamadan önce insan kokusunu aldı. Boğazından dışarıya doğru bir çığlık yükseldi. Fakat dudaklarının arasından kuzu melemesi gibi bir inilti çıktı. Karanlık kapı aralığından

deli gibi fırlayıp kolunu sanki korkunç zehirli bir köpeğin saldırısına uğramış gibi salladı.

E-lin sahibi de istemedden kapının aralığından Martinle birlikte dışarı çıktı. Ve Philips ayakta duramayacak kadar kafayı bulmuş bir uyusturucu kullanan zavallı bir adamla göz göze geldi. Philips, «Tanrım,» diye bağırıp gecenin karanlığında yine kaçmaya başladı.

Bir daha durmamaya karar vermiş, hızlı adımlarla kosuyordu. Nerede olduğunu bil meyecek sekilde kaybolmustu. Fakat içinden bir ses eğer dümdüz kosmaya devam ederse, bir süre sonra insanların yasadığı bölgeye geleceğini fısıldıyordu.

Yağmur yine yağmaya başladı, ince bir sis tabakası seyrek sokak lambalarının etrafını sardı.

Dki blok ötede Philips aradığı vahasını buldu. Geniş caddenin kösesindeki üstünde neon ısıkla Budvveiser yazan bütün gece açık kalan bardan içeri girdi. Birkaç kişi kampın ağzında, sanki çürüyen kentte bir cennet vaat eden kırmızı ısığın altında kümelenmişlerdi.

Islak saçlarının arasında parmaklarını dolastıran Philips'in eline yapıskanlık geldi. Budvveiser ilanının ısığında VVerner'den sıçrayan kanlar olduğunu anladı. Bir kavgadan çıktığını göstermemek için saçındaki kanları elleriyle temizlemeye çalıştı. Birkaç silmeden sonra yapıskanlık geçti. Philips kapıyı açıp içeri girdi.

Barın içinde dumandan göz gözü görmüyordu. Kulakları sağır edici disko müziği öylesine titresim yapıyordu ki, Martin her notanın

276 —

277 —

göğsüne çarptığını hissetti. Barın içinde on iki kişi kadar vardı. Ve hepsi kısmen sarhoş ve zenciydi. Disko müziğe ek olarak küçük renkli televizyonda bin dokuz yüz otuzların gangster filmi oynuyordu. TV'yi önünde kirli beyaz bir önlük olan iriyarı barmen izliyordu.

Dönüp Philips'e bakan müsterilerin arasında fırtınadan önceki havada beliren statik elektrik gibi bir gerginlik baş gösterdi. Philips duyduğu paniğe rağmen havadaki gerginliği hissetmisti.

Yirmi yıldır New York'ta yaşadığı halde, görkemli zenginlikler kadar kente yerlesen u-mutsuz yoksulluktan kendisini korumayı basarmıstı.

Simdi yorgun argın girdiği bu barda her an birisinin üstüne saldırmasını bekliyordu. Barın içinde ilerlerken, müsteriler dönüp tehdit dolu bakışlarla yüzüne bakıyorlardı. Önündeki bar taburesinin üstündeki sakallı adam oturduğu yerden kalkıp Philips'in

yolunu kesti. Loş ışığın altında bile pazularından fiskıran gücü gösteren iriyarı bir zenciydi.

«Gel bakalım, beyaz» diye hırladı.

«Flash,» diye barmen terslendi. «Ağır ol.» Sonra Philips'e dönüp, «Bayım buradabelanızı mı arıyorsunuz? Ölüme mi susadınız?» diye sordu.

Philips, «Telefon arıyorum,» dedi.

Saskınlıkla basını sallayan barmen, «Arka tarafta,» dedi.

Philips soluğunu tutup Flash denilen adamın yanından geçti. Cebinden bozuk para

bu-îup telefonu aradı. Tuvaletlerin yanındaki telefon mesguldü. Bir adam sevgilisiyle kavga ediyordu. «Bak bebeğim, neden hem gidip hem de ağlıyorsun?» diye soruyordu.

Daha önce içinde bulunduğu panikle, Martin adamın elinden telefonu almak için kavga ederdi. Fakat simdi kısmen kendisini kontrol altına almıstı. Bara doğru yürüyüp en ucunda bekledi. Bardaki hava bir dereceye kadar yatışmış ve yine müsteriler birbirleriyle sohbete baslamışlardı.

Barmen Philips'in istediği konyağı vermeden önce parayı görmek istedi. Boğazını ateş gibi yakan sıvı, düşüncelerini bir araya toplamasına ve sapır sapır titreyen sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu. Vvemer'in inanılmaz ölümünden beri ilk kez Martin olanları düşünebiliyordu. Saldın sırasında Werner ve saldırganın arasında bir rastlantı eseri bulunan biri olduğunu sanmıstı. Fakat saldırgan Philips'i izlediğini belirten sözler etmisti. Çok saçmaydı bu. Martin, Werner'i izliyordu. Werner'in elindeki bıçağıda görmüstü. Acaba ölü yıkayıcısı kendisine saldırmak üzere miydi? Basından geçen olayları düşündükçe Philips'in akli karısıyordu.

Özellikle saldırganı o gece yeraltı treninde gördüğünü anımsadıkça. Philips bir yudumda içkisini bitirip parasını ödeyerek bir yenisini ismarladı. Barmen'e nerede olduğunu sorunca adam yanıt verdi. Sokakların isimlerinin Philips için hiçbir anlamı yoktu.

Telefonda kavga eden zenci adam, Philips'in arkasından geçerek bardan dışarı çıktı. Martin yeni içkisini eline alıp tabureden aşağı indi. Odanın arkasına doğru yürüdü. Simdi ken— 278 —

279 —

disini biraz daha sakinlemiş hissediyordu.

Polisle daha akıllı basında bir konuşma yapabilecekti. Telefonun altındaki küçük rafın üstüne kadehini koydu. Bozuk parayı atıp 911 numarasını çevirdi.

Disko müziğinin ve TV'nin gürültüsü sırasında hattın diğer ucunda telefonun çalısını duyuyordu. Polise hastanede bulduklarından söz edip etmemeyi düşündü. Ve sonra zaten karı sık olan durumu daha fazla karıştırmamak için anlatmamaya karar verdi. Özellikle gece yarısı VVerner'in evinde ne aradığını polis sormadıkça, tıpla olan ilişkisinden söz etmeyecekti. Sıkıntıdan patlayan boşuk bir ses telefona yanıt verdi.

«Bölüm altı. Çavuş McNeally konuşuyor.»

Martin sesinin titrememesine gayret ederek, «Bir cinayeti haber vermek istiyorum,» dedi.

Çavuş «Nerde?» diye sordu.

«Adresi pek iyi bilmiyorum. Fakat binayı bir daha görürsem tanırım.»

«Su anda tehlikede misiniz?»

«Sanmıyorum. Harlem de bir bardayım...»

«Bar mı? Doğru söyle dostum,» diye çavuş sözünü kesti. «Kaç tek attın söyle

bakalım?»

Philips adamın kendisini sarhoş sandığını anladı. «Dinle, bir adamın bıçaklandığını gördüm.»

«Dostum, Harlem'de her gün yüzlerce kişi bıçaklanır. Senin adın ne?»

«Dr. Martin Philips, Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde radyolojist kadrosundayım.»

«Philips mi dedin?» Çavusun sesi değişmişti.

Martin polisin tepkisine sasırdı. «Evet.»

«Niçin daha önce kim olduğunu söylemedin. Bak, senin telefon etmeni bekliyorduk.

Hemen seni büroya bağlayacağım. Bekle biraz. Eğer hat kesilirse. Beni tekrar ara.

Tamam mı?»

Polis yanıt vermesini beklemedi. Philips telefonun basında beklerken, karşı tarafta takırtılar oldu. Almacı kulağından çeken Philips bu garip sohbeti açıklayabilmiş gibi elindeki alete baktı. Çavusun telefonunu beklediklerini söylediğinden emindi. Büroyla ne demek istemisti? Ne bürosuydu bu?

Biz dizi takırdıdan sonra birisinin karşı taraftan telefonu açtığı anlaşıldı. Bu kez endiseli ve kalın bir ses konusuyordu.

«Pekâlâ, Philips. Neredesin?» , «Harlem'deyim. Neden sordunuz? Siz kimsiniz?»

«Benim adım Ajan Sansone. Bu kentteki büronun müdür yardımcısıyım.»

«Ne bürosu?» Philips'in yatısmaya başlayan sinirleri sanki elektrik kaynağına bağlıymıs-çasına titremeye başladılar.

«FBI'dan söz ediyorum, sersem. Beni dinle. Fazla vaktimiz yok. Hemen o bulunduğu yeri terk et.» «Niçin?» Martin kulaklarına inanamıyordu. Fakat Sansone'nun ciddi konuştuğu belliydi.

«Açıklayacak zamanım yok. Kafasına vurup sersemlettiğin adam seni korumakla görevli ajanlarımdan biriydi. Simdi gelip raporunu verdi.

280 —

281 —

Anlamıyor musun? Werner'in ise karışması çılgın bir kazaydı.»

Philips, «Hiçbir sey anlamıyorum,» diye bağırdı.

«Zıyanı yok >: diye Sansone terslendi. «Simdi tek önemli sey senin bir an önce oradan çıkman. Dur bakayım. Bu konuştüğümüz güvenilir bir hat mı?»

Bir takırdı daha oldu. Ve Philips yine beklemeye başladı. Gözlerini sessiz telefona dikip baktı. Philips'in sabrı son noktasına varmıştı. Artık öfkelenmeye baslıyordu. Tüm oyun tatsız, acı bir sakaya dönüşmüştü.

Tekrar telefona dönen Sansone, «Bu hat dinleniyor,» dedi. «Sen bana numaranı ver de ben arayayım.» Philips adama numarayı verip telefonu kapattı. Öfkesi yine korkuya dönüşüyordu. Ne de olsa karşısında FBI vardı.

Philips'in elinin altındaki telefonu çalınca birdenbire yerinden sıçradı. Sansone arıyordu. «Tamam Philips, beni dinle. Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde korkunç bir dolap dönüyor. Uzun süredir gizlice bu isin pesindeydik.»

Philips, «Ve isin içinde radyasyon var,» diye ağzından kaçırdı. Simdi olaylar anlam kazanmaya başlamıştı.

«Emin misin?»

Philips, «Hiç kuskum yok,» dedi.

«Çok iyi. Dinle, Philips. Bu soruşturmada sen bize gereklisin. Fakat senin gözaltında tutulduğunu sanıyoruz. Seninle konuşmalıyız. Sağlık Merkezinin içinde bir adamımız

olması

gerek, anladın mı?» Sansone Philips'in yanıt vermesini beklemedi. «Eğer takip ediyorsan seni buraya getiremeyiz. FBI'nın bu konuyu soruşturmaya başladığını öğretmelerini istemiyoruz. Dur bekle.»

Sansone hattan çekildi. Fakat Philips onların içerde birbirleriyle tartıştıklarını duyuyordu. «Cloisters. Philips, Cloisters'i biliyor musun?» diye tekrar telefona gelen Sansone sordu.

«Tabii.» Martin sasırmıstı.

«Seninle orada buluşacağız. Taksiye bin ve ana giriş kapısına gel. Taksiyi bekletme. Bu süre içinde biz de senin temiz olup olmadığını anlarız.»

«Temiz mi?»

«Yani takip edilmediğini. Philips, Tanrı askına, sadece söylediklerimi yap.» Philips elindeki almaca bakakaldı. Sansone soru sormasını ya da açıklama yapmayı

beklemeden kapatmıstı. Talimatları öneri değil, birer emirdi. Philips ajanın ciddiyetinden çok etkilenmişti. Barmenin yanına gidip, «Bir taksi çağırabilir miyim?» diye sordu.

«Gecenin bu saatinde Harlem'e taksi getirtmek çok zordur.»

Beş dolar adamın fikrini değiştirmesine neden oldu. Kasanın arkasındaki telefona gitti. Philips aynı yerde 45'lik bir tabancanın namlusunu gördü.

Taksi soförü kendisini almaya gelmeden önce, Philips Washington Heights'e gideceğini ve yirmi dolar bahşiş vereceğini söyledi. Sonra taksi barın önüne gelene dek on beş da

282-

283 —

kika sinir içinde kıvrandı. Martin taksiye atladı ve bir zamanlar görkemli bir cadde olan yerden geçmeye başladılar. Soför Martin arabaya biner binmez arka kapıları kilitlemesini söyledi.

Kentin daha az tehlikeli bir bölümüne gelene dek on blok gittiler. Kısa süre sonra Philips'in tanıdığı sıkı dükkânları olan mahallelere gelince az önceki ıssızlık kayboldu. Martin birkaç kişinin semsiyelerin altına sığınıp yürüdüklerini bile gördü.

Soför, «Pekâlâ nereye gideceğiz?» diye sordu. Birisini düşman hatlarından kurtarmışça-sına rahatlamıstı.

Philips, «Cloisters,» dedi.

«Cloisters... Saat sabahın üç buçuğu. 0-rada simdi hiç kimse yoktur. Bombostur.»

Martin adamla tartışmak istemiyordu. «Sana fazla para öderim.»

Kırmızı ıskıta duran soför, «Bir dakika,» dedi. Pleksiglas bölmeden dönüp arkasına baktı. «Basıma belâ açılınsı istemem. Ne bok yemek istediğini bilmiyorum ama basıma belâ istemem.» «Belâ açılmayacak. Ana giriş kapısında beni bırakmanı istiyorum. Sonra sen çekip gideceksin.» ıskı değişince soför gaza bastı. Martin'in sözlerinden rahatlamışa benziyordu. Çünkü yol boyunca ağzını açıp yakınmadı. Martin de düşünmeye fırsat bulduğuna sevindi.

Sansone'nun otoriter davranmasının yararı dokunmıstı. Bu kosullar altında Philips tek basına karar verecek durumda olmadığını biliyordu. Her sey çok karışık ve garipti. Philips'-in hastaneden çıktığı andan beri gerçekte hiçbir ilgisi olmayan sınırsız garip seyler basına gelmişti. Wemer'in kan lekelerini parkasının üstünde görene dek, meydana gelen olayları kendisinin düsledğini sanmıstı. Kanları görmesi bir anlamda iyi olmuştı. Hiç olmazsa Philips aklını yitirmediğine inanıyordu.

Camdan dışarı bakıp, kentin, dans eden ısıklarını izlerken, FBI'ın bu ise karışmasını düşünüyordu. Philips hastaneden edindiği tecrübelerden, baskalarından çok kendi yararlarına çalışan bu tür örgütlerin nasıl iş gördüklerini biliyordu. Eğer bu olay FBI için bu denli önemliyse, Martin iyiliği için onların kendisini koruyacaklarını nereden bilebilirdi? Bu gibi düşün çeler, Cloister'deki bulusmaya gölge düşürüyordu. Yolun uzaklığı da Philips'i rahatsız etmişti. Dönüp taksinin arka penceresinden izlenip izlenmediğine baktı. Trafik çok azdı. Belki izlenmiyordu ama pek de emin değildi. Soföre yönünü değiştirmesini söylemek üzereyken, nereye gitse güvende olmayacağını hissetti.

Cloister'e yaklasana dek taksinin içinde gerginlikle oturdu. Sonra öne doğru eğilip, «Durma sürmeye devam et,» dedi.

Soför, «Ama burada inmek istediğinizi söylemistiniz,» diye karsı koydu.

Taksi ana giriş yeri olarak kullanılan parke taslı oval alana girmisti. Ortaçağ kapısının üstünde ıslak granitleri parlatan kocaman bir lamba vardı.

Philips gözleriyle etrafı tarayarak, «Bir kez daha çevresinde dön,» dedi. Dki araba yolu ka— 284 —

285 —

ranlığın içine doğru uzanıyordu. Yukardan binanın ısıklarının bazıları gözüküyordu. Geceleyin binanın istilacıların satolarına benzeyen ürkütücü bir havası vardı.

Soför küfürler savurarak Hudson Nehrine açılan manzaranın etrafındaki daire yolda arabayı sürdü. Martin karanlık nehri görmüyordu ama, zarif George Washington köprüsünün inci dizisine benzeyen ısıkları gökyüzünde sallanıyordu.

Martin basını çevirip etrafında bir canlı izi aradı. Hiç kimse yoktu. Genellikle nehrin kenarında park eden âsıkların arabaları bile bu gece yoktu. Ya hava çok soğuktu. Veya vakit çok geçti. Ya da her ikisi birden. Ortalıktan el ayak çekilmisti. Tam bir daire yapıp döndükten sonra taksi giriş kapısında durdu.

Dikiz aynasından Philips'in yüzüne bakan soför, «Pekâlâ ne bok yemek istiyorsun?» diye sordu.

«Haydi buradan gidelim.»

Soför arabanın direksiyonunu kırıp hızla gaza basarak binadan kaçarcasına uzaklaşmakla Philips'e yanıt verdi.

«Bekle. Dur,» diye Martin bağırtınca soför frene bastı. Giriş yolunun duvarının dibinde içe riye bakan üç serseri görmüştü. Adamlar da lastiklerin çıkardığı acı çığlıkları duymuslardı. Taksi durduğu zaman onlar otuz metre gerideydiler.

Taksinin camından bakan Philips, «Kaç para?» diye sordu.

«Hiçbir sey istemez. Dnasağı.»

Philips pleksiglas camın aralığına on do-Jar sıkıştırıp aşağıya indi. Kapı kapanır kapanmaz taksi saniyede gözden kayboldu. Rutubetli havanın içinde taksinin gürültüsü boğulup gitti. Koyu sessizliği arada sırada nehir yolundan geçen arabaların hısırtıları yırtıyordu. Philips* serserileri gördüğü yöne doğru yürüdü. Sağındaki parke yol tomurcuk veren ağaçların arasına doğru uzanıyordu. Philips yolun çatal gibi ayrılıp kıvrılarak arklı giriş kapısına ulaştığını gördü.

O yöne doğru yürürken aşağıdan geçenlere baktı. Serseriler üç değil dört kisiydiler. Birisi kendisinden geçmiş, yerde sırtüstü yatmış tiorluyordu.

Diğer üçü oturmuş, yerde kâğıt oynuyorlardı! Ortada yanan küçük ates, boş iki kocaman sarap fiçisini aydınlatıyordu. Philips bir süre onları gözleyip serseri gibi kılık değiştirmediklerinden emin olmak istedi. Bu adamları Sansone'la kendi arasında yem

olarak kullanabilecek bir plan düşünüyordu. Kendisini tutuklayacaklarını sanmıyordu, ama bu gibi örgütlere ait tecrübelerinde, önce onların nasıl davranacaklarını anlamayı, sonra karar vermeyi düşündü. Dlk aklına gelen yöntem bu oldu. Bir anlam tasısa bile gece yarısı Cloister'de bulusma normal bir gelisme değildi.

Birkaç dakika serserileri gözledikten sonra, Philips arklı yoldan biraz sarhosmuş gibi ilerleyerek ortaya çıktı. Üç serseri bir süre kendisini izledikten sonra zararsız olduğuna karar verip •ellerindeki kâğıt oyununa devam ettiler.

286 —

287 —

Martin, «Dçinizden biri on kâğıt kazanmak, ister mi?» diye sordu.

Bir saniye üç serseri basiarını kaldırıp yüzüne baktılar.

Aralarındaki en genci, «On papele ne yapacağız?» diye sordu.

«On dakika için benim yerime geçeceksin.»

Uç serseri birbirlerine bakıp gülüstüler. En gençleri ayağa kalktı.

«Peki, sen olunca ne yapacağım?»

«Cloister'se git ve etrafında yürü. Eğer birisi sana kim olduğunu sorarsa Philips,» dersin.

«On papeli görelim.»

Philips parayı uzattı.

«Peki, bana ne dersin?» Yaslı adamlardan biri zorla ayağa kalkmıstı.

Genç adam, «Kapa çeneni, Jack,» dedi. «Bayım sizin adınız ne?»

«Philips.»

«Peki, anlastık, Philips.»

Philips sırtındaki ceketini ve basındaki sapkasını çıkarıp adama verdi. Ve sapkayı gözlerinin üstüne dek indirmesini söyledi. Sonra Martin serserinin paltosunu alıp isteksizce kollarına geçirdi. Dar kadife yakalı, eski bir devetüyü paltoydu. Cebinde kâğıda sarılmamış bir sandviç de vardı.

Martin'in karşı koymalarına rağmen diğer iki adam birlikte yürümekte ısrar ettiler. Sakala-sıp gülüserek yürüyorlardı. Martin fazla gürültü yaparlarsa anlaşılmayı bozacağını söyledi.

Genç adam, «Dosdoğru yürüyeyim mi?»-diye sordu.

Martin, «Evet,» dedi. Fakat aklından baska seyler geçiyordu. Yol avluya ana yolun altından ulaşıyordu. Parke döseli alandan önce yokusta yorulan yayaların dinlenmesi için bir bank vardı. Girişi çevreleyen taş duvar birdenbire o kesimde, tam Cloister'in ana kapısının önünde sona eriyordu.

Martin, «Peki,» diye fısıldadı. «Kapıya katlar yürü ve açmaya çalış. Sonra geri dön gel, on papel senin.» Genç adam, «Senin parkanı ve sapkanı a-1ıp kaçmayacağımı nerden biliyorsun?» diye sordu.

«Sansımı deneyeceğim. Hem kosup seni yakalarım.»

«Senin adın neydi?»

«Philips. Martin Philips.»

Serseri Philips'in sapkasını gözlerinin üstüne çekti, yürürken etrafı görebilmek için basını arkaya atıyordu. Tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Fakat dengesini kaybetti. Martin adamın sırtına elini dayayıp düşmesine engel oldu. Sonra eğilip yolun hizasına gelene dek yerde emekledi.

Martin taş duvarın üstünden baktı. Serseri yolu geçmiş parke taş döseli avluya giriyordu. Eğri büğrü döseli taslarda sık sık dengesini kaybedip sendeliyordu. Avlunun

ortasında dolarak otobüs durağına geldi, sonra tahta kapıya doğru yürüyüp, «Hey burada kimse var mı?» diye seslendi. Sesi avlunun içinde yankılandı. Sendeleyerek avlunun ortasına çıktı ve bağırdı. «Ben Martin Philips'im.»

288 —

289 —

Yeni yağmaya başlayan yağmurun sıpırtı-sından baska ses duyulmuyordu. Eski manastır kaba çıkıntılarıyla zamanı belli olmayan düsler ülkesi gibi görünüyordu. Martin büyük bir düş kurbanı mı olduğunu düşündü.

Birdenbire sessizliği acı bir silah sesi yırttı. Avludaki serseri havaya sıçrayıp granit kayalara doğru fırladı. Mermi sanki yüksek hızla bir kavuna çarpmış gibiydi. Kursunun girdiği yer bir ameliyat kesiydi. Adamın suratının yarısı parçalanıp zerrecikler etrafa saçılmıştı.

Philips ve iki arkadaşı donup kaldılar. Birisinin serseri vurduğunu anlayınca, dönüp kaçmaya, manastırın yoiundan uzaklaşmaya başladılar.

Martin hiç bu denli umutsuzluğa düsmemisti. Werner'in evinden kaçarken bile böylesine korkmamıstı. Her an tüfeğin patlayıp korkunç bir acıyla kursunun kendisine saplanmasını bekliyordu. Pesindeki her kimse az sonra avludaki cesede bakınca, yaptığı yanlışlığı anlayıp pesine takılacağını biliyordu. Burdan bir an önce kaçması gerekti.

Fakat eğri büğrü yürümekte tehlikeliydi. Philips'in ayağı tasa takıldı ve boydan boya yere uzandı. Ayağa kalkınca yolun sağ tarafa kıvrıldığını gördü. Yerdeki otların arasından kendisine yol açıp o tarafa yöneldi.

Dkinci silah acı bir çığlıkla patladı. Philips'in yüreğiağzına geldi. Bir kez ormandan çıktıktan sonra hızla kosmaya başladı. Yolun karanlığına kendisini fırlattı.

Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan kendisini bir merdivenin üstünde buldu.

Ve sonra tekrar ayakları yere değene kadar sanki aradan uzun süre geçti. Dçgüdüyle öne doğru kıvrılıp yere dümeden önce basını içeriye çekerek bir takla attı. Sırtının üstüne düstü ve saskınlıkla düstüğü yerden kalkıp oturdu. Arkasından kosusan ayak seslerini duyuyordu. Kendini ayağa kalkmaya zorlayıp baş dönmesiyle mücadele ederek kosmaya başladı.

Bu kez merdivenleri zamanında görüp yavasladı. Basamakları dörder beser atlayarak titrek bacaklarının üstünde kostu. Yol dik açıyla baska bir yola açılıyordu. Martin'nin önüne birdenbire çıktığı için hangi yöne gideceğini bilemedi.

Dkinci kesitte Martin'nin yolu sona erdi. Birkaç saniye durup tereddüt etti. Asağıda ve sağında ormanın bittiğini görüyordu. Ağaç ların ucunda beton parmaklıklı balkona benzer bir açıklık vardı. Birdenbire Philips yine ayak seslerini duydu. Hem bu kez bir kisiden fazla oldukları anlaşıyordu. Düşünecek zamanı yoktu. Yüz metre ilerde salıncakları, bankları ve yazları kullanılan bir havuzu olan çocuk bahçesi uzanıyordu. Çocuk bahçesinin arkasında kente giden yol vardı. Philips oradan bir taksinin geçtiğini gördü.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca, balkonun yanından çocuk bahçesine giden beton merdivenlerden inmeye kendisini zorladı. Ama ayak seslerinin daha do yaklaştığını isiterek kendisini izleyenlere görünmeden açıklığa çıkamayacağını anladı.

Telasla balkonun arkasındaki karanlık çı-

Beyin— F:19

as

kıntıya saklandı. Burnuna dolan keskin sidik kokusuna aldırmıyordu. Tam o sırada kosan ayak seslerinin tepesine geldiğini anladı. Duvara değene dek girintinin içinde büzüldü. Yavaşça dönerek yere oturdu ve kesik kesik gürültüyle çıkan soluklarını bastırmaya çalıştı.

Balkonu tutan sütunların arasından karsıdaki çocuk bahçesi görülüyor, ardından da kentin solgun ışıkları belli oluyordu. Ayak sesleri tepeden dolasıp kosarak merdivenlerden inmeye başladı. Birdenbire hırpani bir sekil çılgın gibi soluyarak Philips'in yarandan geçip sendeleyerek çocuk bahçesine daldı.

Yukarda balkonda bazı ayak sesleri isitildi. Philips boğuk sesle konuşmalar duyuyordu. Sonra sessizlik oldu. Öndeki sekil çaprazlar ma boğ havuza doğru yürüyordu.

Martin'in tepesindeki tüfek yine patladı, bu kez çocuk bahçesindeki sekil yüzükoyun yere yuvarlandı. Betonun üstüne düştükten sonra hiç kimildamadı. Adamı anında ölmüştü.

Martin kendini yazgısının eline bıraktı. Artık kaçmasına olanak yoktu. Avdaki tilki gibi bir köseye kısıtılmıştı. Yapacağı tek sey teslimi olmaktı. Eğer yorgun olmasa belki hâlâ kendisinde karşı koyabilecek gücü bulurdu, ama oturduğu yerde yukarda dolasan ve merdivenlerden inen ayak seslerini dinlemeye başladı.

Her an adamların sütunların arasından çıkıp karsısına dikileceklerini biliyordu. Philips soluğunu tutarak bekledi.

ON BDRDNCD BÖLÜM

Denise Sanger gece yarısı birdenbire uyandı. Yatağın içinde kimildamadan, nefes almaya korkarak gecenin içindeki sesleri dinledi. Adrenalin vücuduna dağılırken, sakaklarındaki damarların attığını hissediyordu. Yinelenmeyen yabancı bir sesle uyandığını biliyordu. Fakat simdi mutfaktaki eski buzdolabının takırtısından baska ses duymuyordu. Soluk alması yavaş yavaş normale döndü. Buzdolabı son bir kez daha takırdadıktan sonra susunca, evin içi sessizliğe boğuldu.

Yatağın içinde döndü ve belki kötü bir düş gördüm, diye düşündü. Tuvalete gitme gereğini duyuyordu. Ddrar torbasındaki ağır baskıya dayanamıyordu. Yataktan kalkma fikri de çok tatsızdı.

Sıcak yatağından kalkan Denise tuvalete gitti. Karanlıkta banyonun kapısını kapatmadan geceliğinin eteklerini toplayıp soğuk klozetin üstüne oturdu.

Vücuduna dağılan adrenalin idrar torbasını sıkıstırmıştı. Çisini yapana dek birkaç dakika zorluk çekti. Tam tuvaletten çıkarken, sanki yandaki daireden duvara vuruluyormuş gibi bo— 292 —

293 —

ğuk bir gürültü duydu.

Denise kulaklarını dikip dinledi. Fakat ses kesilmisti. Tüm cesaretini toplayıp parmaklarının ucuna basarak koridorda sokak kapısını görene dek yürüdü. Emniyet

zincirinin yerine takılı olduğunu görünce rahat bir soluk aldı.

Geride dönüp yatak odasına yürüdü. Tam o sırada hafif rüzgârla bülten tahtasına iltirdiği notların hısırdarak sallandıklarını hissetti. Yönünü değistirdi. Holden geçip karanlık oturma odasına baktı. Apartman bosluğundaki yangın merdiveninin önündeki pencere açılmıstı.

Denise paniğe kapılmamak için umutsuzca çırpındı. New York'a yerleştii günden beri en büyük korkusu evinde saldırıya uğramaktı. Bu eve tasındıktan sonra bir ay gözüne uyku girmemisti. Simdi açık pencere düslerindeki karabasanı gereklestiriyordu. Evinde bir yabancı vardı.

Korku dolu saniyeler ilerle,ken, biri yatağın basucunda, diğeri de mutfak duvarında iki telefon olduğunu anımsadı. Ayaklarının altında havı dökülmüş halının sertliğini hissederek bir adımda holü geçti. Evyenin yanından geçip küçük sebze bıçağını avuçladı. Zayıf ısığından altında keskin çeliğin pırlıtsı görölüyordu. Elindeki küçük silah Denise'de yapay bir savunma duygusu uyandırdı.

Buzdolabının yanından geçip telefona saldırdı. Tam o sırada buzdolabının motoru yeraltı trenlerinin gürültüsüne benzer tıkırtıyla alıma, ya basladı. Denise korkudan gerilen sinirleriy-le ani gürültüyü duyunca, paniğe kapıldı. Elindeki telefonu düsürerek çığlık atmaya basladı.

Fakat daha ağzından ses çıkmadan kuvvetli bir el ensesinden tutup kendisini havaya kaldırdı tüm gücünü yitirdi. Kollan gevsekçe iki yana sarkarken elindeki bıçak gürültüyle yere düstü.

Bez bebek gibi ayakları bir karış havada hızla sallanarak hole çıkarıldı ve yatak odasına doğru itildi. Ondan sonra da olaylar yıldırım hızıyla gelisti. Birisinin susturucuyla arka arkaya ateş ettiği silahın boğuk sesini duydu.

Kursunlar birbiri ardına yatağın içinde dertop olan battaniyeye saplanıyorlardı. Birisi kabaca Denise'yi yere itip dizlerinin üstüne düsürdü. Simsek gibi hızlı hareket eden bir el yatağın içindeki battaniyeyi çekip aldı.

Saldırganlardan birisi, «Nerede o?» diye hırlarken/diğeri de dolap kapaklarını açıyordu. Yatağın yanında yere ömelen Denise, karsısında duran kaim deri kemerli, siyah giysili iki adama baktı.

Zayıf sesle, «Kim?» diye sorabildi.

«Sevgilin Martin Philips.»

«Bilmiyorum. Herhalde hastanededir.»

Adamlardan biri elini uzatıp Denise'i havaya kaldırdı. Ve yatağın üstüne fırlattı. «Öyleyse biz de burada oturup onu bekleriz.»

*

**

Philips için zaman kötü bir düş gibi geçiyordu. Son tüfek sesinden sonra hiçbir şey duymaz oldu. Çocuk bahçesinin arkasındaki yoldan tek tük geçen arabaların gürültüsünden başka, gecenin sessizliğini bozan bir şey yoktu. Nabız atıslarının normale döndüğünün farkındaydı. Fakat hâlâ düşüncelerini bir araya toplayamıyordu. Günesin ilk ısınları çocuk p 294 —

295 —

kının üstünde hissedilmeye başladığı zaman, akli yine çalısır hale gelmişti. Tan yeri ağardık-ça, bulunduğu yeri daha net görebiliyordu. Doğal kayalara benzetilerek yapılmış birkaç tane beton çöp kutusu yan yana sıralanmıştı. Birdenbire kuslar sürüyle alana

toplandılar. Bazı güvercinler kuru tozlu havuzun içine serilmiş cesedin yanına geldiler.

Martin uyusan bacaklarını hareket ettirmek istedi. Sonunda biri nasıl olsa ceseti görüp polise haber verecekti. Ama dün geceden sonra Martin'nin polislerden ödü köpuyordu.

Binbir zorlukla ayağa kalkarak vücudundaki kan dolasını baslayana dek duvaradayanıp durdu. Gözleriyle etrafı taradı. Ürkek adımlarla beton merdivenleri çıkarken tüm vücudu sızlıyordu. Birkaç saat önce karanlıkta çılgın gibi kaçtığı yolu tanıdı. Çok uzaklarda bir adamın parkta köpeğini gezdirdiğini gördü. Çocuk bahçesindeki cesedin bulunması uzun sürmeyecekti.

Merdivenlerden inip telasla parkın ıssız kösesinde yatan cesedin yanından geçti. Güvercinler kursunun kopardığı organik maddenin üstüne üsümsüler kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Martin tiksinti içinde basını çevirdi.

Parktan dışarı çıktı. Serserinin paltosunun dar yakalarını kaldırıp sokağın karşı tarafına geçince, Broadvvey'e giden yol üstünde bulunduğunu anladı. Kösenin basında yeraltı treninin giriş kapısı vardı. Fakat Martin yeraltında tuzağa düşmekten korkuyordu. Çünkü kendisini izleyen adamların hâlâ pesinde olup olmadıklarını bilmiyordu.

Bir kapı içine sinip yolu gözetledi. Her geçen dakika gün ağarıyor, trafik sıklasıyordu. Philips kendini biraz daha içine hissediyordu. Yollar kalabalıklaştıkça, içine güven duygusu geliyordu. Süpheyi çekerek volta atan ya da yol kenarında park edilmiş arabanın içinde oturan kimse yoktu.

Tam önündeki trafik ışığında bir taksi durdu. Martin sığındığı kapının içinden ok gibi fırlayıp taksinin arka kapısına saldırdı. Soför arkasına dönüp Martin'i görünce kırmızı ışığa aldırmadan arabasını gazlayıp kaçtı.

Martin yolun ortasında durmussaskınlıkla uzaklasan arabayı izliyordu. Tekrar sığındığı kapının içine girip camdaki aksini görünce soförün neden kaçtığını anladı. Sokak serserilerine benziyordu. Darmadağan saçlarının bir bölümü kuruyan kan ve yapraklarla yüzünün yanına yapışmıştı. Yüzü

gözü kir pas içinde, bir günlük sakalları fırça gibiydi. Yırtık pırtık de-vetüyü palto hırpani görünüsünü tamamlıyordu.

Philips elini arka cebine atıp cüzdanının sertliğini ovucunda hissedince rahat bir soluk aldı. Cüzdanını çıkarıp paralarını saydı. Otuz bir doları vardı. Kredi kartlarını kullanmasına olanak yoktu. Beş dolarlıklardan birini eline alıp cüzdanını cebine yerleştirdi.

Beş dakika sonra bir taksi daha görüldü. Bu kez Philips soförün kendisini görebileceği şekilde arabaya önden yaklaştı. Elinden geldiğince saçlarını düzeltmiş, paltonun hırpani görünüsünü saklamak için ön düğmelerini açmıştı. En önemlisiyse beş doları elinde sallayarak tutuyordu. Parayı gören soför arabaya atlamasını isaret etti.

«Nereye, beyim?»

296 —

297 —

Philips, «Doğru git. Dümdüz doğru git,» dedi.

Soför dikiz aynasından kuskuyla Martin'i süzdüğü halde, yeşil ışık yanınca arabayı vitese takıp Broadvvey'e doğru yola çıktı.

Philips oturduğu yerde büzülüp dönerek arka camdan dışarı baktı. Fort Tryron Park'ı ve küçük çocuk bahçesi hızla geride kalıyordu. Martin nereye gideceğini bilmiyordu. Fakat kalabalığın içinde kendisini güvencede hissedeceğinden emindi.

Sonunda soföre, «Kırk Dkinci Sokağa gitmek istiyorum,» dedi.

«Neden daha önce söylemedin?» diye soför yakındı. «Nehrin kenarından da dönebilirdik.»

Philips, «Hayır,» dedi. «O yoldan geçmek istemiyorum. Doğu yakasından gidelim.»

«Bayım, bu size on dolara mal olacak.»

Martin, «Ziyarı yok,» dedi. Cüzdanını çıkarıp dikiz aynasından bakan soföre on dolarlık gösterdi.

Araba tekrar yola koyulunca, Martin arkasına dayanıp sakiniesti. Son on iki saat içinde basına gelenlere inanamıyordu. Sanki bütün dünyası yıkılmıştı. Polise başvurup yardım isteme güdüsünü zorlukla zapt ediyordu. Niçin FBI'a başvurmasını önermişlerdi? Niçin Büro kendisini sorguya çekmeden ortadan kaldırmak istiyor du? Dkinci Caddeden yıldırım gibi bir araba geçince, yine korkuya kapıldı.

Doğu Kırk Dkinci Sokakta Philips gereksinme duyduğu güvenceyi bulacaktı. Oysa daha altı saat önce bu sokak kendisine yabancı ve dehset veren bir yerdi. Simdiyse çılgınlıklarını normallik perdesi altında saklamaya gerek duymayan tehlikeli insanlar arasında kendisini güvende hissediyordu.

Martin yolda gördüğü bir büfeden taze sıkılmış büyük bir bardak portakal suyu alıp içti. Sonra bir bardak daha içti ve Kırk Dkinci Sokaktan aşağı yürümeye başladı. Düşünmesi gerekti. Her şeyin akıl yoluyla bir açıklaması vardı. Ooktor olarak bir hastalığın her ne kadar çeşitli bulguları ve birbirine benzer işaretleri varsa da sonunda tek bir tanı yapılmasının kaçınılmazlığını biliyordu. Besinci Caddeye yaklaşıırken, Philips kütüphanenin yanındaki küçük parka girdi. Boş bir bank

bulup oturdu. Kirli paltoya sarılıp elinden geldiğince rahatlamaya çalışarak bir gece önceki olayları düşünmeye çalıştı. Her sey hastanede başlamıstı...

Martin basının üstünde yükselen güneşin sıcaklığıyla uyandı. Telasla etrafına bakınıp kendisini gözetleyen birinin varlığını arastırdı. Parkta pek çok insan vardı. Fakat hiç kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Hava ısınmış, Philips terlemeye başlamıstı. Ayağa kalkınca leş gibi bir koku burnuna çarptı. Parktan çıkarken saatin on buçuk olduğunu görünce sasırdı.

Birkaç blok aşağıda bir Yunan kahvesi buldu. Dçeriye girdi. Sırtındaki eski paltoyu çıkarıp katladı ve masanın altına söktü. Karnı açlıktan zil çalıyordu. Kızarmış ekmek, patates, kahve, yağda pismiş yumurta ve domuz pastırması ısmarladı. Erkekler tuvaletine gitti. Fakat yüzünü gözünü temizlemedi. Kendisini gören kimse doktor olduğuna ihtimal veremezdi. Eğer pesinde kendisini izliyenler varsa, bundan daha iyi kılık değistiremezdi.

298 —

299 —

Kahvesini bitirirken elini cebine attı. Burusu kâğdın üstünde liste yaptığı beş hastanın isimlerini buldu; Marino, Lucas, Collins, McCart-hy ve Lindquist. Bu hastaların öyküleriyle, yetkililerin pesine düşmesi arasında bir ilişki olabilir miydi? Olsa bile neden kendisini öldürmek istiyorlardı? Kadınlar nereye kaybolmuş-lardı? Cinayete mi kurban gitmişlerdi? Olayın seks ve yeraltı dünyasıyla ilişkisi mi vardı? Öyleyse radyoloji bu ise nasıl karışmıstı? FBI niçin olayın içine girmisti? Belki ülkedeki tüm hastaneleri etkileyecek ulusal bir felaketin esr-ğindeydiler.

Martin bir fincan kahve daha içerken bilmecenin düğümünün, Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde yattığından kuskuyu duymuyordu. Yetkililerin kendisini orada beklediklerinden de emindi. Baska bir deyişle, hastane Martin için en tehlikeli yerdi. Ama yine de bilmecenin düğümünü çözebileceği tek yerdi. Philips kahvesini masada bırakıpsalonun arkasındaki kumbaran telefona gitti. Önce Helen'i aradı.

«Doktor Philips, telefon ettiğimize sevindim. Neredesiniz?» diye soran kadının sesi sıkıntılıydı.
«Hastanenin dışındayım.»

«Tahmin ediyorum, ama1 nerdesin-iz?»

Martin, «Niçin soruyorsun?» dedi.

«Hiç, sadece bilmek istedim.»

Martin, «Helen,» dedi. «Beni arayan kimse var mı?.. FBI'dan falan biri?»

«FBI neden sizi arasın?»

Martin kadının gözaltındd tutulduğunu anlamıstı. Helen sorulan sorulara soruyla yanıt vermezdi. Normal durumda Helen özellikle FBI' to ilgili saçma bir soru sorduğu için Martin'e deli olduğunu söylerdi. Sansone ya da ajanları-dan birisi Helen'nin yanındaydı. Philips birdenbire telefonu kapattı. Ofisinden almak istediği bilgileri ve raporları ele geçirmenin baska yolunu bulması gerekiyordu.

Martin sonra yine hastaneye telefon edip Denise Sanger'i aradı. Kadının jinekoloji kliniğine gitmesini asla istemiyordu. Fakat hastanede Sanger'i bosuna aradılar, kadın ortalarda yoktu. Martin ona bir haber bırakmaktan çekindi. Telefonu kapatıp bu kez Kristin Lindquist'i aradı.

Telefonun ilk zilinde Kristin'nin oda arkadaşı yanıt verdi. Philips kendisini tanıtip Kristin'i sorunca, kız soğuk bir sesle arkadaşı hakkında bilgi veremeyeceğini, bir daha telefon edip kendisini rahatsız etmemesini söyleyip almacı yerine bıraktı.

Masasına dönen Philips elindeki hasta listesini açıp önüne koydu. Kalemını çıkarıp not yazmaya başladı. «Genç kadınların beyinlerinde {Diğer alanlarda' var mı bilinmiyor} yüksek dozda radyoaktivite. Normal vajen testleri anormal nitelendirilip rapor verilmiş. Nörolojik bulgular, genç eriskinlerde meydana gelen, ilerleyici nitelikte sinir hastalığı olarak belirtilmiş.» Philips' in akli çılgın gibi çalışırken, yazdığı notlara baktı. Sonra yine yazmaya başladı: «Nöroloji, Jinekoloji, Polis, FBI ve VVerner nakrofili.» Türro bu etkenlerin birbirleriyle ilişkisi olanaksızdı. Fakat bilmecenin gizemi jinekolojide yatıyordu. Eğer vajen testleri raporlarının sonuçlarının neden anormal diye verildiğini bulursa!, belki düğümü çözebilecekti.

Birdenbire korkunç bir umutsuzluk dalgası

300 —

301 —

altında ezildi. Tek basına çözümlemeyeceği büyük bir sorunla karşı karşıya kaldığı açıkça belliydi. Gündelik sıkıntılarla dolu eski yaşamını şimdi mumla arıyordu. Geceleri Denise' i kollarının arasına alıp yatabilseydi, gündelik sıkıntılara seve seve göğüs gerecekti. Dindar bir adam değildi. Fakat şimdi Tanrıyla pazarlık ediyordu. Eğer Tanrı kendisini içine düştüğü bu anlamsız karabasandan kurtaracak olursa, bundan böyle asla gündelik yaşamındaki sıkıntılardan yakınmayacaktı.

Önündeki kâğıda bakarken gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Niçin polis bunca insan arasından kendisini seçip pesine düsmüstü? Akli bu gerçeği kabul edemiyordu.

Tekrar telefonun basına gidip Denise' i bulmaya çalıştı, fakat hastanenin içinde aranmasına kadın bu kez de yanıt vermedi. Meraktan kıvranarak jinekoloji kliniğine telefon edip danısmadaki kızla konustu.

«Denise Sanger randevusuna geldi mi?»

Danısmadaki kız, «Hayır gelmedi. Ama her an gelebilir,» dedi.

Martin konuşmaya başlamadan telasla düsündü. «Ben Doktor Philips. Bayan Sanger gelince, jinekoloji randevusunu iptal ettiğimi ve konuşması gerektiğini haber verin.»

«Peki söylerim.» Martin kızın sesinde çınla yan saskınlığı farketti.

Martin küçük parka doğru yürüyüp boş bir banka oturdu. Akla yakın sağlıklı bir karar veremiyordu. Kanun ve otoriteye inanan bir insan için, vurulma korkusuyla poüse basvuramaması çıldirtıcı bir duyguydu.

Öğlenden sonrayı bankın üstünde huzursuz

uykuyla geçirip Karmakarışık düsler içinde uyandı. Kararsızlığı karar haline gelmişti. Paydos saati başlamış, kalabalık doruğa çıkmıştı. Sonra yavaş yavaş el ayak ortalıktan çekilmeye başlayınca, Martin aksam yemeği için aynı kahveye gitti. Saat altıyı biraz geçiyordu.

Etji börek ismarlayıp yemek hazırlanincaya dek tekrar telefonun basına giderek hastanede Denise'ı arattı. Kadın hâlâ ortalarda yoktu. Telefonu kapatıp Denise'ı evinde aramaya karar verdi.

Polisin aralarındaki ilişkiyi öğrenip kadını göz hapsinde tutup tutmadıklarını merak ediyordu.

Denise telefonun ilk zilinde yanıt verdi.

«Martin?» Kadının sesinde bir gariplik vardı.

«Evet. Benim.»

«Tanrıya şükür. Neredesin?»

Martin soruyu duymazlığa geldi. «Sen nerelerdesin? Bütün gün hastanede seni arattım.»

«Kendimi iyi hissetmiyordum, ise gitmedim.»

«Peki, hastane santralına haber vermedin mi?»

«Bilmiyorum. Ben...» Birdenbire Sanger'in sesi değişti. «Sakin gelme...» diye avaz

avaz bağrdı.

Denise'in sesi ansızın boğuklaştı. Philips hattın öbür ucundaki sessiz mücadeleyi duyabiliyordu. Yüreğiağzına geldi. «Denise!» diye bağrdı. Kahvedeki müsteriler Philips'in attığı çğılıktan dona kalmışlardı. Herkes basını ondan yana çevirmisti.

«Philips, ben Sansone.» Telefonu ajan almıştı. Martin hâlâ arkadan bağırmaya

çalısan

302 —

303 —

Denise'ini sesini duyuyordu. Sansone, «Philips, bir dakika,» dedi. Sonra içerde birilerine, «Kadını odadan çıkarıp susturun,» diye emir verdiği duyuldu. Ve Sansone tekrar telefonda konuşmaya başladı.

«Beni dinle, Philips...»

Philips adamın sözünü kesip, «Sansone, oradd neler oluyor?» diye bağrdı.

«Denise'© ne yapıyorsunuz?»

«Sakin ol, Philips. Kız iyi. Buraya onu korumaya geldik. Cloister'de dün gece senin basına neler geldi?»

«Basıma neler mi geldi? Sizler aklınızı mı yitirdiniz? Beni öldürmek istediniz.»

«Çok komiksin Philips. Avludaki adamın sen olmadığını biliyorduk. Seni ele

geçirdiklerini sandık.»

«Onlarda kim?» diye Philips saskınlıkla sordu.

«Philips, telefonda konusmamıza olanak yok.»

«Bana ortada neler dönüyor söyle?»

Kahvenin içindeki müsteriler hâlâ hareketsizdiler. New Yorklular bu kentte her türlü

garip olayla karsılaşmaya alışmışlardı. Fakat kendi yerel kahvelerinde böyle seyler olmazdı.

Sansone buz gibi umursamaz sesle yanıt verdi. «Özür dilerim, Philips. Buraya gelmen gerek. Hem de hiç vakit kaybetmeden. Tek basına d isarlarda dolasmak islerimizi daha da zorlastırıyor. Ve günahsız birkaç kisinin hayatını tehlikeye soktuğunu biliyorsun.»

Philips, «Dki saat sonra gelirim,» diye bağırdı. «Kentten iki saat uzaktayım.»

«Peki, iki saat ama bir saniye fazla değil.»

Ve telefon çat diye kapandı.

Philips paniğe kapıldı. Fakat bir saniye içinde kararsızlıktan kurtuldu. Beş doları kasaya fırlatıp Sekizinci Caddedeki yeraltı trenine doğru kosmaya başladı.

Sağlık Merkezine gidecekti. Oraya gidince ne yapacağını bilmiyordu ama hastaneye gitmeye kararlıydı. Dki saat içinde bazı soruların yanıtını bulacaktı. Sansone'un doğru konuştığına inanıyordu. Belki kendisinin bilinmez bir güce sahip olduğunu sanıyorlardı. Fakat Philips kendisinden emin değildi, kuskusu içinde ya^ samaktan korkuyordu. Sezgileri Denisel'n zor durumda kaldığını fısıldıyorlardı.

Paydos saati sona erdiği halde, kentin, yukarı bölümüne giden yeraltı treninde ayakta durabilecek tek kişilik yer vardı. Yolculuk Phi-lips'e iyi geldi. Kapıldığı paniği yenip düşünce zaman buldu. Trenden indikten sonra Sağlık Merkezine nasıl gireceğini ve neler yapacağını düşünmüş bulunuyordu.

Martin trenden inen yolcu selinin arasına kapılıp sokağa çıktı ve planının ilk durağı içki dükkânına uğradı. Martin'in perisan halini gören tezgâhtar kasanın arkasından çıkıp Philips'i dışarı atmaya çalıştı. Ama Martin uzattığı parayı görünce adam gevsedi.

Yarım sise viski alıp ödemesi otuz saniye sürdü. BroadVvay'den aşağı dönüp çöp kutularıyla dolu küçük çıkmaz bir sokağa saptı. Sonra viski sisesinin ağzını açıp büyük bir yudum aldı ve ağzını çalkalayıp yere tükürdü. Ufak bir yudum viski içti. Sisede geri kalan içkiyi kolonya gibi yüzüne ve boynuna sürdü. Yarıya dek bosalan sisenin ağzını kapatıp paltosunun cebine 304 —

305 —

soktu. Çöp tenekelerin orasında sendeleyerek yürüdü ve en sonda duran kutunun kapağını açtı. Tenekenin içi kısın kaldırımlara döküldüğünü tahmin ettiği kumla doluydu. Philips kumları eseleyip küçük bir çukur açtı ve cüzdanını bosaltarak kuma gömdü. Kalan paralarını dt» viski sisesini koyduğu cebine yerleştirdi.

Dkinci durağı küçük fakat kalabalık bir bakkal dükkânıydı. Dçerdeki müsteriler kasanın önünde uzun bir kuyruk oluşturmışlardı. Kasanın arkasında oturan adamın kendisini görebileceği bir alan bulana dek müsterileri itekleyerek yürüdü. Philips konserve kutularının durduğu köseye gelince, «Ahhhh,» diye acıyla bağırıp kutulara çarparak kendini yere attı. Sonra yerde yuvarlanan kutuların arasında acı çekercesine kıvranıyordu. Dükkân sahibi kosarak yanına geldi. Eğilip kendisini nasıl hissettiğini sordu. Martin soluk soluğa, «Sancı... Kalbim,» dedi.

Birkaç dakika içinde dükkânın kapısına ambulans geldi. Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezine giden kısa yolda Martin'in yüzüne oksijen maskesi takıp kalp atıslarını belirleyen elektrokardiyografi aletini göğsüne bağladılar. Ko'p atıslarının normal olması elektroda belirlenince, ambulansın içindeki görevli doktor telsizle has-tanevi arayıp kalp ilaçlarına ve aygıtlarına gerek duyulmadığını haber verdi.

Hastane görevlileri kendisini Acil Servise sokarlarken, Martin kapının önünde duran polisleri gördü. Fakat adamlar kendisiyle ilgilenmediler. Acil Servisin ana odalarından birine götürüp Philips'i yatağa yatırdılar. Asistanlardan biri yeni elektro çekerken, hemşire hastanın kimliğini belirleyebilmek için ceblerini karıstırdı.

Elektroda kalp atıslarının normal olduğu görülünce kalp ameliyatı takımı yavaş yavaş oaaaan çıkıp hastayı asistan doktorların eline bıraktılar.

Birisi Philips'in üstüne eğildi. «Dostum, sancın var mı?»

Martin homurdandı. «Maalox istiyorum. Bazen ucuz içki içince Maalox'a gerek duyuyorum.» Doktor, «Pekâlâ,» dedi.

Otuz beş yaşlarında sert bir hemşire Philips'i dövmeekten beter ederek Maâlox'ü

verdi. Hemşirenin sorularını, kolejdeki oda arkadaşı Harvey Hopkins'in adını vererek yanıtladı. Kadın sancının yinelenmesini gözönüne alarak birkaç dakika kımıldamadan yatmasını söyledi ve yatağın perdelerini çekip gitti.

Philips birkaç dakika bekledikten sonra yavaşça yataktan kalktı. Duvardaki Acil Servis dolabının üstünde jilet ve yaraları temizlemek için konulan sabunu buldu. Birkaç havlu ameliyat başlığı ve maskesini eline alıp perdelerin arasından dışarıyı gözetledi.

Her zamanki gibi gecenin bu saatinde Acil Servis kesmekeş içindeydi. Kayıt masasının önündeki kuyruk dış kapıya kadar uzanıyordu. Ambulanslar birbiri ardına hasta taşıyorlardı. Martin ana koridorda yürüyüp danısma masasT-nın arkasındaki gri kapıdan içeri girerken, kayıt işlemiyle uğrasan hemşire basını kaldırıp bakmadı. Philips duslara doğru yürürken elindeki elektroyu inceleyen doktordan Laska kimseye rastlamadı.

Giysilerini odanın kösesine bırakıp, telasla

Beyin —F:20

306^

r-307 —troş olup duş yaptı-Lavaboların yanında Acil Servis doktorlarının pek hoşlandıkları bir yığın ameliyat giysileri buldu. Gömlek ve pantolonu giyip ıslak saçlarının üstüne ameliyat kepini ve yüzüne de maskesini bağladı. Nezle ya do soğuk algnlığına yakalanan doktorlar genellikle ameliyathane dışındai saçları ye yüzleri kapalı dolasırlardı.

Aynadaki görüntüsüne bakan Philips, ancak kendisini çok iyi tanıyan birisi görürse kim oldu-nu anlayacağını fark etti. Sadece hastaneden içeriye girmekle kalmamış, hastaneye ait bir görevli olmuştur. Harvey Hopkins'e gelince, Acil Servise kaldırılan bazı hastalar akıllarına esince yataklarından kalkıp hastaneden kaçıverirlerdi. Philips saatine bir göz attı. Aradan tam bir saat geçmişti.

Bekleme odasından dışarı çıkan Philips kosarak Acil Servisten geçerken, iki polise daha; rastladı. İkinci kata çıkabilmek için kafeteryanın arkasındaki merdivenleri kullandı. Bir radyasyon gösterge aleti eline geçirmesi gerekiyordu. Kendi odasında kin i alma tehlikesini gözüne yediremedi. Aletten bir tane eline geçirene dek radyoterapi bölümünü araştırmaya karar verdi. Sonra yine merdivenlerden kosarak zemin katına inip klinik binalarına giden yolda hızla ilerlemeye başladı.

Klinik binasındaki asansörler eski modeldi. Gün sonunda görevleri biten işleticiler çoktan evlerine gitmişlerdi. Martin jinekoloji bölümüne giden dört kat merdiveni çıkmak zorunda kaldı. Yeraltı treninde, iki mutsuz isadamının orasına sıkışıp yolculuk yaparken, radyasyonun jinekolojiyle bağlantısı olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi hastanenin içinde elinde radyoaktifte gösterge aletiyle dolarken, bu düşüncesi sönmeye başladı. Ne aradığını bilemiyordu.

Philips, jinekolojinin ana bekleme odasını geçip üniversitenin küçük kliniğine giden yola saptı. Temizleyiciler daha salonu temizlemeye başlamadıkları için, ağızına kadar dolu kül tablaları ve yerlere atılan kâğıtlarla kliniğin solgun ışık altında masum bir görünümü vardı.

Philips danışma görevlisinin masasını yokladı. Fakat çekmeceler kilitliydi. Masanın arkasındaki kapıyı açmak isteyince, bütün alanda sıkı güvenlik önlemleri alındığını anladı. Fakat-kilitler, kapı tokmaklarının üstündeki deliklere anahtar sokulunca açılabilen basit türdendi. Danışma masasının üstündeki plastik kartlardan biri kilidi açmaya yeterliydi. Martin usulca kapıdan içeri girdi, arkasından kapıyı kapattı ve ışıkları yaktı.

Dr. Harper ile konuştuğu antrede duruyordu. Sol tarafta iki muayene odası, sağ tarafta laboratuvar ve araç gereç odası vardı. Gösterge aletini çalıştırmaya başlayıp iki odanın dolaplarını ve muayene masalarının altlarına dek her yeri özenle aradı. Fakat

hiçbir sonuç alamadı. Odalar tertemizdi. Laboratuvar da malzeme dolaplarının, altını üstünü, çekmecelerin ve kutuların içlerini araştırdı. Odanın dibinde duran büyük alet dolabının çekmecelerini karıştırdı. Fakat sonuç yine aynıydı. Hiçbir şey bulamamıştı.

İlk yanıt çöp tenekesinden geldi. Çok zayıf ve zararsız ölçüde olduğu halde yine de radyasyondur. Saatine bakan Philips zamanın su gibi okuyup geçtiğini gördü. Kırk beş dakika sonra De308 — 309 —

nise'in evine telefon edecekti. Sansone'nun kızı temn tutup tutmaaiğini anladıktan sonra teslim olmaya karar vermişti.

Çöp sepetinde bulunduğu olumlu yanıtın sonra laboratuvarı bir kez daha aramaya başladı. Malzeme dolabına dönene dek hiçbir ize rastlamadı. Dolabın alt rafında çarşaf ve hastane giysileri, üst rafındaysa laboratuvar ve kırtasiye malzemeleri vardı. Rafların altındaki büyük sepetin içindeki kirli çarşafın arasına gösterge aletini sokunca yine zayıf olumlu yanıt aldı. Sonra göstergenin ucunu döşemenin üstüne tuttu.

Martin sepetin içindeki kirli çarşafları yere atıp göstergeyle hepsini taradı. Yine bir şey yoktu. Göstergeyi sepetin dibine sokunca zayıf bir belirti görüldü. Elini sokup dolabın dibini yokladı. Duvara dayalı kısmı ve tabanı masif boyalı tahtadan yapılmıştı. Yumruğuyla tabana vurunca bir titresim hissetti. Üsenmeden tüm tahtayı yumruklamaya başladı. Dipteki köseye doğru tahtanın ucu hafifçe kalkıp yine yerine oturdu. Martin aynı noktayı çekip tahtanın altına baktı. Dki kursun depolama kutusunun üstünde 'radyasyondan sakının' uyarısı yazan etiketi gördü.

Dki kutu da tıbbi isotopların kaynağı olan Brookhaven laboratuvarlarının etiketlerini taşıyorlardı. Kutulardan yalnızca birisinin üstündeki etiket okunabiliyordu: 2-(18F) Flor « 2 deoksi -D glüköz. Diğer kutunun üstündeki etiket kısmen yırtılmıştı ama deoksi-D-glüköz isotoplarının bulunduğuna şüphe yoktu.

Martin aceleyle kutuları açtı. Birincisinin üstündeki etikette orta dereceli radyoaktivite yazısı vardı. Biraz daha kalın kursundan yapılan diğer kutu, radyasyon gösterge aletinin çılgın gibi çalışmasına neden oldu. İçindeki madde her neyse çok kuvvetliydi. Philips kutuyu kapatıp ağzını yapıştırdı. Sonra çarşafları sepetin içine tıkıştırıp dolabın kapağını örttü.

Martin her iki bilesimin de ismini duymamıştı. Fakat bunların jinekoloji kliniğinde bulunması yeterince kuskuyu çekiciydi. Hastane yönetmeliği radyoaktif maddenin kullanılmasını sıkı denetim altında tutuyordu. Bu tehlikeli madde ancak radyoterapi, tanı çalışmaları ve kontrol altındaki araştırmalarda kullanılabilirdi. Jineko-lojiye bu sınırlandırmanın kapsamına giriyordu. Philips radyoaktif deoksi glüköz maddesinin nerelerde kullanıldığını öğrenmek istiyordu.

Philips elinde radyoaktivite gösterge aletiyle merdivenlerden bodrum' katına indi. Tünelin içine girince, tıp öğrencilerinin ilgisini çekmemek için kosmayı bırakıp ağır ağır yürümeye başladı. Yeni tıp fakültesi binasından içeri girince, soluk soluğa kosarak kütüphaneye geçti.

«Deoksi glüköz,» diye soludu. «Bakmak istiyorum. Neredö bulabilirim?»

Saskına dönen kütüphane memuresi, «Bilmiyorum,» dedi.

Philips arkasını dönüp kart kataloglarının durduğu yöne yürüdü.

Kadın arkasından bağırdı. «Referans masasına sorun.»

Philips yürüdüğü yönü değiştirip tıbbi bilgiler bölümündeki referans masasına gitti. On beş yaşlarındaki masa sorumlusu kız hızla üstüne doğru yürüyen «Martin'e bakıyordu. Philips, «Çabuk...» dedi. «Deoksi glüközü

r-310 —
311 —

nerede bulabilirim?»

Kız korkuyla Martin'in yüzüne baktı. «Nedir o?»

«Glüközden yapılmış bir çeşit seker olmas* gerek. Bakın-ne olduğunu ben de bilmiyorum. Öğrenmek için araştırıyorum.»
«Kimyasal Bilinmeyenlerle ise başlayın. Sonra ilaç indekslerine bakın. Sonuç...»

«Kimyasal Bilinmeyenler nerede?»

Kız kitap raflarının önündeki uzun masayı isaret etti. Philips oraya kosup indeksi

çektii. Saatine bakmaya korkuyordu. Aradığı referansı Glüköz kelimesinin başlığı altında buldu. Cilt ve sayfa numarasını aldı. Dstediği sayfayı bulunca, son hızla okumaya başladı. Fakat telastan kelimelerin anlamlarını kavrayamıyordu. Hızını kesip ilgisini toplamaya zorlandı. Deoksi glüko-zun, beynin biyolojik yakıtı olan glüközla aynı değerde olduğunu ve kan dolasını aracılığıyla beyin engelini asıp aktif sinir hücreleri tarafından emildiğini öğrendi. Fakat madde bir kez aktif sinir hücrelerinde yerlesince, glüköz gibi hareket etmeyip kümelesiyordu. Kısa bilginin altındaki son satırlar sunlardı:

«...radyoaktiviteyle birleşmiş deoksi glüköz beyin araştırmalarında büyük gelecekler vaat etmektedir.»

Martin elleri titreyerek kitabı kapattı. Tüm olay anlam kazanmaya başlamıştı. Hastanede birisi zavallı insanların haberleri olmadan, beyin üstünde denemeler yapıyordu. Martin, Mannerheim, diye düşündü. O kadar öfkelenmistiki, ağzında zehrin acı tadını duyuyordu.

Kimyager değildi. Fakat deoksi glüköz gibi bir bilesime yeteri kadar radyoaktivite yüklenip insanlara zerk edilirse, beynin bu maddeyi emisi gözlenebilirdi. Eğer radyoaktivite fazla yüklen^ misse (ki jinekoloji kliniğindeki kutunun içindeki madde çok güçlüydü) maddeyi emen beyin hücreleri hemen öldü. Ve eğer birisi beyindeki sinir hücrelerinin dizililerini incelemek istiyorsa, bu yöntemle hücreleri yıkıma uğratabilirdi. Ve nöroanotomi biliminin kuruluş temeli hayvan beyinlerinin sinir hücrelerinin dizililerinin değiştirilmesine dayanmaktadır. Acımasız bir bilimi adamı aynı yöntemi insanlara uygulayabilirdi. Philips korkuyla titredi. Ancak Mannerheim kadar bencil bir insan ahlâk kurallarını çiğneyebilirdi.

iMartin öğrendiği gerçeğin altında ezilip kaldı. Mannerheim'in jinekoloji bölümünü bu ise nasıl alet ettiğini anlayamıyordu. Fakat onlarında bu araştırmaya katıldıklarına şüphe yoktu. Hastane yöneticileri de çalışmalardan haberdar olmalıydılar. Yoksa Droke neden hastanenin ilâh (beyin cerrahı Mannerheim'ı savunuyordu. Korkunç gerçeği keşfetmek Mortin'i tüketti.

Hükümetin araştırmaları için Mannerheim'ı parasal yönden desteklediğini biliyordu. Kamuya ait milyonlarca ve milyonlarca dolar Mannerheim'ın araştırmalarına harcanıyordu. Acaba FBI bundan dolayı mı ise karıştı? !Martin ise burnunu sokmakla hükümet tarafından desteklenen büyük bir araştırmayı mı suya düşürüyordu? Belki FBI yapılan araştırma deneylerinde insanların kurban edildiğini bilmiyordu. Martin sağ elin yaptıklarından sol elin haberi olmayan örgütsel araştırmalarda! dönen dolapları anlamayacak kadar saf ve acemi değildi. Fakat insanların kurban edilerek hükümetten tıbbi araştırmalar için destek sağlamak korkunç bir düzenbazlıktı.

Martin ağır ağır bileğini çevirip saatine bak— 312 —
r-313 —

ti. Denise'e telefon etmesi için beş dakikası kalmıştı. Ajanların kadına zarar vereceklerini

san-mıyorau. hakat onların sokak serserisine karşı acımasız davranışlarına tanık olduktan sonra, her hareketlerine kuskulanıyordu. Ne yapabileceğini düşündü. Ortada dönen sahtekârlığın bir bölümünü öğrenmişti... yalnız hepsini değil, bazı seyleri öğrenebilmişti. Yeterince güçlü birini bu ise karıştırırsa, gerçeğin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkacağını biliyordu. Ama bu ise kimi sokabilirdi? Hastane hiyerarsisinin dışında olan fakat hastane yapısını bilen birini bulmalıydı. Sağlık müstesarını mı? Belediye başkanlığınca birini mi? Emniyet müdürlüğünü mü? Kimi devreye

sokmalıydı? Fakat Martin şimdiye dek kendi hakkında yetkililere asılsız bilgiler verildiğini ve yapacağı uyarıların kulak arkası edileceğini biliyordu.

Birdenbire Philips'in aklına dâhi çocuk Michaels geldi. Üniversite dekanını harekete geçirebilirdi. Adamın bir sözü soruşturma açılması için yeterliydi. Belki bir yararı dokunurdu. Martin hızla telefonlardan birine kosup dışarıya çıkan bir hat buldu. Michaels'in numarasını çevirirken arkadasını evde bulabilmek için dua ediyordu. Hattın ucunda bilginin tanıdık sesini duyunca, Martin nerdeyse neseyle bağıracaktı.

«Michaels basım korkunç bir belâda.»

«Neyin var?» diye Michaels sordu. «Nerde-sin?»

«Açıklayacak zamanım yok. Bana nedenini sorma. Hastanede FBI'ın koruyup desteklediği dehset verici dev bir araştırma skandalinin bazı bölümlerini ortaya çıkardım.»

«Ben ne yapabilirim?»

«Üniversite dekanına telefon et. Dnsanların alet edilerek yapılan deney skandalinden söz et. Eğer dekan da ise karısmadıysa bu uyarı yeterlidir. Eğer durum böyleyse Tanrı hepimizin yardımcı olsun. Fakat şimdi en önemli sorun Denise. FBI kadım evinde göz hapsinde tutuyor. Üniversite dekanına söyle, VWashington'a telefon edip Denise'ı serbest bıraktırsın.»

«Ya sen ne olacaksın?»

«Beni düşünme. Ddiyim. Seni hastaneden arıyorum.»

«Niçin benim evime geliniyorsun?»

«Gelemem. Nöroradyoloji laboratuvarına gidiyorum. On beş dakika sonra seninle

bilgisayar laboratuvarında bulusalım. Haydi çabuk ol.»

Philips telefonu kapatıp Denise'in numara-`sini çevirdi. Karsı taraftan bîrisi telefonu açtı fakat yanıt vermedi.

Martin, «Sansone, ben Philips,» diye bağırdı. /

«Philips neredesin? Durumu ciddiye almadığını sanıyorum.»

«Anlıyorum. Kentin kuzeyindeyim. Geliyorum. Yirmi dakikalık zamana gerek var.»

Sansone, «On beş dakika,» dedi ve telefonu kapattı. Martin içi korkuyla dolu olarak kütüphaneye kostu. Kendisini teslim almak için Sansone'un Denise'ı rehin tuttuğuna artık kuskusu yoktu. Onu öldürmek istiyorlardı. Belki kendisini ele geçirmek için Denise'ı de öldürmekten çekinmeyeceklerdi.

Her sey Michaels'in becerisine bağlıydı. Bu skandala karısmamış bir yetkili bulması gerekti. Fakat Martin kuskularını destekleyecek kuvvetti kanıtlara sahip olmak gerektiğini biliyordu. Man

nerheim'in olayı örtbas etmek için bir masal uyduracağından hiç süphesi yoktu. Martin beyin cerrahisinin laboratuvarındaki beyin örneklerinden kaç tanesinin radyoaktif olduklarını öğrenmek istiyordu.

Martin araştırma binasının beyin cerrahisi bölümüne gitmek için boş asansöre bindi. Basındaki ameliyat kepini çıkarıp parmaklarını sinirli sinirli dağınık saçlarının arasında

dolastırdı. Birkaç dakika sonra Denise'in evinde bulunması gerekiyordu,

Mannerheim'in laboratuvarının kapısı kilitliydi. Martin camı kırmak için bir seyler araştırırdı. Duvara asılı küçük yangın söndürücü gözüne ilisti. Aleti duvardan alıp cam kapıya fırlattı. Ayağıyla kapının çerçevesinde kalan cam parçalarını kırıp elini uzatarak kapının tokmağını çevirdi.

Tam o sıradan holün diğer ucundaki kapı birdenbire açıldı ve ellerinde silah taşıyan iki adam koridorda kosmaya başladılar. Dkisinin de üstündeki polyester giysilerden, hastane güvenlik görevlilerinden olmadıkları anlaşıyordu.

Adamlardan biri yere diz çöküp iki eliyle silahını kavradı. Diğeriyse, «Philips kımıldama!» diye bağırdı.

Martin cam kırıklarının arasından balıklama laboratuvarın içine dalıp adamların görüş açılarının dışına çıktı. Susturucu takılmış namludan fırlayan kursunun, metal çerçeveye saplanırken çıkardığı boşuk sesi duydu. Sendeleyerek düştüğü yerden doğruldu. Ve ayağıyla kapıya tekme atıp kapatınca, çerçevenin içinde sallanan cam parçaları yere düşüp kırıldılar.

Laboratuvarın İçinde kosmaya başlayan

Martin koridorda pesine düşenlerin ayak seslerini duyuyordu. Odanın içi zifiri karanlıktı.

Fakat Martin planı biliyordu. Odayı bölen çalışma sıralarının arasından hızla geçti.

Pesindeki adamlar dış kapıya ulaştıklarında Martin hayvanların durduğu odaya girmisti.

Adamlardan birisi elektrik düğmesini çevirince, tavandaki floresan lambalar laboratuvarın içini ışığa boğdular.

Martin çılgın gibi hareket ediyordu. Hayvan odasında, beynine elektrotlar bağlandığı için azılı bir canavara dönüşen maymun kafesine sarıldı. Hayvan bağlı olduğu tellerin arasından uzanıp; Martin'in elini ısırarak istedi. Martin tüm gücünü toplayıp kafesi iterek laboratuvarın kapısına dayadı. Pesindeki adamlar çalışma sıralarının önüne varmışlardı. Martin soluğunu tutup kafesin kapağını açtı.

Laboratuvarın içindeki cam aletleri sangır-daton bir çığlıkla maymun uzun süredir hapis edildiği kafesin içinden dışarı fırladı. Ve bir sıçrayışta deney masalarının üstlerindeki raflara atlayıp aletleri yerlere saçtı. Tellere bağlı elektrotları sürükleyerek sıçrayan kudurrütöS"hayva-nı görünce saskına dönen adamlar tereddüt ettiler. Hayvan onların duraksamalarını fırsat bildi. Aylardır kapatıldığı kafesin içinde biriktirdiği öfkesinden güç alan maymun raftan sıçrayıp Martin'e en yakın olan adıcımın omuzuna atladı. Güçlü parmaklarıyla adamın kolunu parçalayıp sivri dislerini ensesine batırdı. Diğer adam arkadasına yardım etmek Dstedi ama maymunun hızına yetisemedi.

Martin orada kalıp sonucu izlemedi. Hızla kosup kavanozların içinde beyinlerin saklandığı rafların arasından geçerek merdiven basına gel— 316 —

di Baş döndürücü hızla merdivenleri üçer dörder atlayarak aşağıya inmeye başladı.

Yukardaki merdiven kapısının açıldığını düşünce, hızını kesmeden duvarlara tutanarak inmeye başladı. Kendisini yukarı katlardan görebileceklerini sanmıyordu ama durup araştıracak zamanı yoktu. Mannerheim'ın beyin cerrahi la-boratuvarının güvenlik altında tutulduğunu bilmesi gerekirdi. Martin birkaç kat yukarıdaki merdivenlerden kosarak aşağıya inen ayak seslerini duyuyordu. Bodruma ulastı. Tünelden içeri girince silahtan atılan kursun sesleri kesildi.

Philips yıldırım gibi eski tip okulunun kapı-iarından içeri girerken, kapının paslı menteseleri gıcırdadı. Kıvrımlı mermer merdivenlerden kosarak yukarı çıkıp kısmen harap olan koridorda dnflye varıncaya kadar kostu. Sonra birdenbire durdu. Her taraf zifiri karanlıktı. Michaels daha gelmemisti. Arkasından kosan ayak sesleri duyulmuyordu.

Pesindeki adamları atlatmıştı. Fakat şimdi güvenlik görevlileri Sağlık -Merkezi binasında olduğunu biliyorlardı. Nerede gizlendiğini bulmaları birkaç dakikalarını alırdı.

Martin soluk almaya çalıştı. Eğer Michaels birkaç dakika içinde gelmezse, ne kadar çaresiz olursa olsun, Denise'in evine gitmeye karar verdi. Endiseyle anfinin kapısını itti. Açılınca sasırdı. Anfiden içeri girince buz gibi karanlık kendisini sarıverdi.

Sessizlik Philips'in öğrencilik günlerinden tanıdığı, elektrik düğmesinin boğuk sesle devreye girmesiyle bozuldu. Elektrik sistemi gürültüyle harekete geçmisti. Ve öğrenci olduğu günlerdeki gibi salon ısığa boğuldu. Gözünün ucuyla bir hareket gören Martin aşağıya' avluya bakti. Michaels salonun ortasında durmuş kendisine el sallıyordu. «Martin, seni gördüğüme sevindim.»

Philips anfinin, konferans salonu olarak kullanıldığı günlerden kalma yatay sıraların orasından aşağıya inmek içirt demir parmaklıklara sarıldı. Michaels aşağıdaki merdivenlerin basında durmuş Ph.iips'e el sallıyordu.

Philips, «Üniversite dekanını buldun mu?» diye bağırdı. Michaels'ı görünce saatlerdir içinde yüzdüğü karamsarlıktan kurtulmuş, yüreğinde umut tomurcuklar» canlanmaya baslamıştı.

Michaels, «Her sey yolunda Endise etme. Aşağıya gel,» gjye seslendi.

Martin bir zamanlar sıraların bulunduğu yerlere serilen elektrikli aletlerin kablolarının arasında sıçrayarak dar merdivenlerden aşağıya iniyordu. Michaels'ın yanında üç adam daha vardı. Arkadasının harekete geçip yardım topladığından emindi.

«Hemen Denise'e yardım etmeliyiz. Onlar...»

Michaels sözünü kesip, «Çaresine bakıldı,» diye bağırdı.

Philips bir an basamakların üstünde hareketsiz kaldı. «Denise'in bir seyi yok ya?»

«Cok iyi ve güvencede. Sen aşağıya gel.»

Martin aşağıya doğru inerken, elektrikli aletlerin kabloları sıklastığındaao yürümesi

zor-lasıyordu. «Beyin cerrahisi laboratuvarında iki adam az kaldı beni vuracaklardı.»

Nefesi tıkanmış kesik kesik konuşuyordu.

Michael's aşıya inen arkadaşına baktı. «Korkma, burada emniyettesin.»

Avlunun kenarına gelen Martin kabloların

, -319

,

saçıldığı merdivenlerden gözlerini kaldırıp Michael'sın yüzüne baktı. «Nöroloji bölümünde araştırma yapacak zaman bulamadım.» Şimdi Michael'sın yanındaki üç kişinin kimler olduğunu görüyordu. Birisi, laboratuvarı ilk ziyaret ettiği gün tanıdığı yetenekli genç öğrenci Cari Rudman'dı. Siyah tulumlar giymiş diğer iki adamı tanııyordu.

Martin'in son sözlerine kulak asmayan Michael's yabancıardan birine döndü.

«Şimdi tatmin oldunuz mu? Onu buraya getirebileceğimi sizlere söylemistim.»

Philips'ten gözlerini ayırmayan adam, «Buraya getirdin ama bakalım onu kontrol altında tutabilecek misin?» diye sordu.

Michael, «Sanırım,» diye yanıtladı.

Martin gözlerini siyah tumlu adamdan Michael's'e çevirerek garip sohbeti

dinliyordu. Birdenbire karşısında durup kendisine bakan adamı tanıdı, Verner'i bu adam öldürmüştü.

Michael alçak sesle çocuğuyla konuşan bir baba gibi, «Martin, sana göstermek istediğim bir şey var,» dedi.

Yabancı söze karıştı. «Dr. Michael's, size FBI'nın acele etmeyeceğini garanti ederim.

Fakat CIA'nin eylemleri benim kontrolümün dışında. Beni anladığınızı umuyorum.»

Michael's hızla adamdan yana döndü. «Bay Sansone, CIA'nin sizin egemenliğinizde olmadığını biliyorum. Dr. Philips'e açıklamam gereken bazı sorunlar var.»

Tekrar Philips'ten yana dönüp konuşmaya! başladı. «Martin, gel sana bir şey göstermek istiyorum.» Anfinin yanındaki kapıya doğru yürüdü.

Martin elleriyle avluyu çevreleyen pirinç parmaklıklara yapışmış, yerinden kımıldayamıyordu. Üstüne çöken gevseme saskınlığa, dönmüştü. Ve saskınlığın ardından gümbür gümbür bir yeni bir korku dalgası benliğini sardı.

Panik içinde eziliyordu. «Burada neler oluyor?» diye her kelimenin üstüne basa basa sordu.

Michaels, «iste sana neler olduğunu göstermek istiyorum. Gel benimle,» dedi.

Philips korkudan kaslarını aynatamıyordu, «Denise nerede?»

«Bana inan. Denise güvencede. Haydi gel.» Michaels bir adım atıp Philips'in yanına geldi. Ve bileğinden tutup avluya doğru çekistirdi. «Gel sana bir şey göstereceğim. Sakin ol. Birkaç dakika sonra Denise'yi göreceksin.»

Philips, Sansone'nun yanından geçip yandaki anfiye gitmeye razı oldu. Genç öğrenci herkesten önce gidip anfinin ışıklarını yakmıştı. Martin sıraları kaldırılan başka anfiye girdi. Önünde ışığa duyarlı milyonlarca foto alıcı hücrelerinden oluşan kocaman bir ekran duruyordu. Yanından sarkan teller gelistirme birimine bağlanmıştı. Bu birinci gelistirme biriminden çıkan birkaç ufak tel, iki bilgisayara ulaşan iki ayrı sandıkta toplanmıştı. Ortadaki büyük bilgisayardan çıkan kablolar birbirlerine çapraz bağlantılı diğer bilgisayarlara bağlanmıştı. Aletler bütün odayı doldurmuşlardı.

Michaels, «Baktığın şeyin ne olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

Martin basını salladı /'~X

«Dnsan görme sisteminin ilk bilgisayar modelini izliyorsun. Gelmiş teknolojimize gö-
T-320-^

re çok büyük ve ilkel, fakat sasılacak kadar yetenekli, bölüntüler ekranca Deıırmce, gördüğün bilgisayarlar gerekli bilgileri vermeye baslıyorlar.»

Michaels ellerini sallayıp odanın içini isaret etti. «Martin karsında gördüğün alet, Pincerton'da inşa edilen ilk atomik kitlenin akrabası. Bu, tarihteki en büyük bilimsel asamadır.»

Martin dönüp Michaels'm yüzüne baktı. Arkadaşı herhalde aklını yitirmisti.

Michaels coskuyla Philips'in sırtına vurdu. «Dinle, sana dördüncü kusak bilgisayarı nasıl yarattığımızı anlatayım. Birinci kusak bilgisayarlar sadece hesap makinesi görevini yapıyorlardı. İkinci kusak transistörlerle doğdu. Üçüncü kusak mikrofislerdi. Bizler dördüncü kusağı doğurduk. Ofisindeki o küçük gelistirici ilk yavrularımızdan biri. Ne yaptığımızı biliyor musun?»

Philips basını salladı. Michaels heyecandan yanıp tutusuyordu.

«Gerçek yapay akıl yarattık. Düşünen bilgisayarlar yaptık. Öğreniyorlar ve düşünüyorlar. Bu günler gelecekti. Ve bizler bunu basardık.» Martin'i kolundan yakalayan Michaels arkadaşını iki anfiyi birbirine bağlayan hole sürükledi. Orada tellerle donatılmış eski mikrobiyoloji ve fizyoloji laboratuvarlarına açılan bir kapı vardı. Michaels kapıyı açınca odanın çelikle kaplandığını gördü. Onun arkasında da çelikle -kaplı emniyete alınmış ikinci bir kapı vardı. Michaels özel anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Sanki bir kasanın içine girmişlerdi.

Martin tanık olduğu hayret verici gerçek

Jer karsısında bocaladı. Laborotuvrlann eski küçük odaları ve çinko kaplı deney

masaları kaldırılmıştı. Bunun yerine pencereleri olmayan koskocaman bir oda Philips'in karsısında duruyordu. Odanın ortasında içlerinde berrak sıvılar dolu sıra sıra dev cam silindirler vardı.

«Bu bizim en değerli ve üretken hazırlığımız,» diyerek Michaels birinci silindirin kenarını oksadı. .«Simdi senin ilk tepkinin duygusal olacağını biliyorum. Fakat inan bana, bunun karşılığında elde edeceğin ödüller her türlü fedakârlığa değer.»

Martin yavaş yavaş silindir camların çevresinde yürümeye başladı. Silindirler en azından iki metre yüksekliğinde bir metre çapın-daydı. Martin daha sonra, omurilik kanalını ve beyin ventriküllerini dolduran berrak sıvının içinde Katherine Collins'ten arta kalan parçaların yüzdüğünü öğrendi. Kız suyun içinde oturur durumdd, kolları basının üstünde asılı yüzüyordu. Çalışmaı solunum aleti kızın yasadığını» kanıtlıyordu. Kafatası yok olmuş, beyni tümüyle ortaya çıkmıştı. Gözlerinin yerine kontaktensler takılan yüzünüm büyük bir bölümü yök olmuştur. Ensesinden aşağıya solunum borusu takılmıştı.

Philips ağır ağır silindir tüpün çevresindeki turunu tamamladı. Üstüne korkunç bir halsizlik çökmüştü. Nerdeyse bacakları bükülüp yere düşecekti.

'Michaels, «Herhalde biliyorsundur,» dedi. «Bilgisayar bilimindeki geri besleme ve ona benzer gelişmelerdeki büyük aşamalar, biyo-

Beyin — F : 21

322 —

323 —

lojrk sistemlerin incelenmesi sonucu basarılmıştır. Dste sibernetik bilimin aslı 'budur. Evet, biz d© doğal adımı insan beynini ele aldık. Tabii, bizler beyni ele alınca, psikoloji bilimi gibi esrarengiz siyah kutu olarak niteleyip incelemedik.» Philips arkadasının bilgisayar programını kendisine getirdiği gün de bu gizemli anlaşılmaz kelimeleri kullandığını anımsadı. Simdi onun ne demek istediğini anlıyordu. «Biz beyni elimize alıp diğer karmaşık makineler gibi inceledik. Ve düşlerimizde bile yasatamadı-ğımız başarıya ulaştık. Beynin bilgileri nasıl depo ettiğini bulduk. Dünün bilgisayarlarındaki yetersiz dizi gelişmelerin yerine bilgileri paralel gelişimle nasıl sağladığını ve beyin çalışmasındaki hiyerorsik düzenleme sistemini öğrendik. Hepsinden iyisi de, beyni ve çalışmalarını aynen yansıtan mekanik sistemin nasıl çizileceğini ve yapılacağını öğrendik. Ve basardık, (Martin. Bu sistem en çılgın düşlerimizi bile geride bıraktı.»

ıMichaels dirseğiyle Philips'i dürtüp silindirlerin önünde yürümeye devanı etmesini isaret etti. Karsılarında genç kadınların beyinleri değişik düzeylerde gözler önüne serilmisti. Son silindirin önünde Philips durakladı. Kurban hazırlığın ilk aşomasındaydı. Philips genç kadının yüzünde kalan artıklardan kim olduğunu tanıdı. Karsısındaki Kristin Lindquist'ti.

ıMichaels, «Simdi beni dinle,» dedi. «Dlk bakışta dehset verici olduğunu biliyorum. Fakat bu öylesine büyük bilimsel asama ki sağlayacağı yararları vakit geçirmeden toplamamız düşünülemez. Sadece tıp dünyasının tüm alanlarında büyük bir devrim yaratacaktır. Daha tam yerine oturmarrHş programımızın beyin röntgenlerini okumada neler yaptığını tanık

oldun. Philips, acele karar vermeni istemediğimi anladın, değil mi?»

Hastane ve bilgisayar yerleştirme merkezinin birlesiminde yaptıkları gezi son bulmustu. Köse de karmasık yasama desteğini sağlayan birim duruyordu. Philips ve Michaels'ın yanına gelmelerinden göstergelerin önünde oturan beyaz gömlekli ufak tefek adam rahatsız olmamıstı. Basını kaldırmadan isine devam ediyordu.

Tekrar Katherine Collins'in önüne gelip durdukları zaman Philips ilk kez kendisinde konusabilecek gücü buldu. «Bunun beynine giden seyler ne?»

Michaels coskuyla atıldı. «Onlar uyarıları, beyne ve omuriliğe taşıyan sinirler. Beyin kendi durumuna karşı duyarsız olduğundan, biz Katherine'nin dış yüzeyde kalan duyarlı sinirlerini elektrotlara bağladık. Böylece verilen zaman içinde, beyninin hangi bölümlerinin çalıştığını bize haber veriyor. Beyin için bir doldurma sistemi yaptık.»

«Yani sizinle konuşabiliyor mu?»

«Tabii. Dsin en güzel yanı da bu. Dnsan beynini kendi kendisini incelemede kullandık. Sana göstereceğim.»

Katherine Collins'in bulunduğu silindirin dışında, kızın gözlerinin hizasındü bilgisayar terminaline benzeyen bir alet vardı. Üstünde dikey bir ekran ve daktilo klavyesi, elektrikle silindirin içindeki birime ve odanın kenarındaki merkezi bilgisayara bağlanmıstı. Michaels birimin tuslarına vurup soruyu yazınca ekranda, «KATHERDNE NASILSIN?» sorusu göründü.

324 —

^-325 —

Soru ekrandan silindi yerine yanıt geldi.. «DYDYDfM. DSE BASLAMAK DSTDYORUM. LÜTFEN BEND TAHRDK EDDN.»

Michaeis gülererek iMartin'e baktı. «Bu kız doymak nedir bilmiyor. Ve bizimle çak iyi isbirliği yapıyor.»

«Beni tahrik edin, demekle ne istedi?»

«Zevk merkezine bir elektrot yerleştirdik. Onu böyle ödüllendirip bizimle isbirliğine tesvik ediyoruz. Onu tahrik edince, pespese yüz kez doyuma ulasma zevkini tadıyor. Herhalde çok zevkli ki sürekli aynı seyi istiyor.»

Michael yazmaya başladı: «KATHERDNE SADECE BDR KEZ. SABIRLI OLMALI ISIN.» Sonra klavyenin yanındaki küçük kırmızı düğmeye bastı. Philips, Katherine'nin hafifçe yay gibi bükülüp titrediğini gördü.

Michaeis, «Biliyor musun?» dedi. «Beynin ödüllendirme sistemi öyle güçlü bir eylem ki, kendisini savunma duygusundan bile daha güçlü. Yeni sistemimize bu kuramı da yerleştirebil-dik. Makinelerin daha yetenekli çalışmalarını sağlıyor.»

Philips gözünün önüne serilen gerçeklere hâlâ inanamıyordu. «Peki, bunların hepsini meydana getiren kim?»

Michaeis, «Basarılar ve basarisızlıkları tek bir kisinin omuzlarına yükleyemeyiz,»

dedi. «Her şey evre evre gelişti. Bir gelişme diğerini izledi. Fakat vardığımız bu aşama madan en çok sorumlu olan iki kişi var. Sen ve ben.»

Martin sanki yüzüne tokat yemisti. «'Ben mi?» diye bağırdı.

Michaelis, «Evet,» dedi. «Biliyorsun yapay akıl yaratmakla ilgileniyordum. Başlangıçta seninle çalışmayı bu yüzden istedim. Röntgen okumalarında meydana çıkan sorunları ortaya atman, 'bulgu tanımı' adı verilen olayı billurlastırdı. İnsanlar bulguları tanıyorlardı. Fakat en gelişmiş bilgisayarlar bile tanıma konusunda aşırı güçlük çekiyorlardı. Yöntem bilimini özenle inceleyip değerlendirdiğin röntgenler senin isini iki kat zorlaştırıyordu.

Dkimiz de bu sorunu elektronik yoldan çözümlenmeyi akıl edemedik. Çok karışık bir konu görünmekteyse de aslında çok basit ve kolay. İnsan beyninin bildik nesnelere nasıl tanıdığı konusunda öğrenmemiz gereken bazı noktalar vardı. Nöroloji bilimine ilgi gösteren fizyolojistlerle bir takım kurdum. İlk önceleri çok hafif çapta radyoaktif deoksi-glükoz kullanarak çalışmalara başladık. Hastalara bu maddeyi asılayıp özel bir model uygulayarak devamlı göz altında tutuyorduk. Biz oftalmolojide kullanılan E tablolarından yararlandık. Radyoaktif glükoz bileşimi hastalara verildikten sonra, E modelini tanıyan ve onunla ilişki kuran beyin hücreleri mikroskopik dokularını sakatlayıp öldürüyorlardı. Sonra bu ölü dokuları en ince noktasına dek belirleyip beynin nasıl çalıştığını öğ

reniyorduk. Yıllardır yapılan araştırmalarda seçilen hayvanların beyinlerini tahrip etme tekniği kullanılıyordu. Aradaki fark aynı yöntemi insanlara uygulayınca, istediğimiz bilgileri daha çabuk ve çok kolay elde etmemiz oldu. Bu başarı bizleri daha gelişmiş atılımlara! tesvik etti.»

Martin, «Neden genç kadınları seçtiniz?» diye sordu. Karabasan gerçeğe dönmüştü.

«Çok kolay olduğu için. Gerektiği zaman tekrar çağırabileceğimiz sağlıklı kişilere gerek duyuyorduk. Jinekoloji bölümü de amacımıza

326 —

327 —

en uygun yerdi. Çünkü oraya devam eden kimseler kendilerine neler yapıldığını pek sormuyorlardı. Ve sadece vajen tahlil raporlarını değiştirerek bize gerektiği zaman onları sık sık hastaneye çağırma olanağına sahiptik. Karım yıllardır jinekoloji kliniğini yönetir. Hastaları seçip laboratuvar tahlilleri için gerekli kan alma işlemi yerine getirirken, onların damarlarından içeriye radyoaktif maddeyi zerk eder. Dste bu kadar basit.» Martin birdenbire jinekoloji kliniğindeki siyah saçlı, sert görünlü kadını gözünde canlandırdı. Ve Michaelis'in onunla işbirliği yapmasını yatıstıramadı." Fakat sonra, bu açıklamanın simdiye dek tanık olduğu gerçeklerin arasındaki en inanılır nokta olduğunu fark etti.

Katherine Collins'in önündeki ekran yine canlandı, «LÜTFEN BEND TAHRDK EDDN.» Michaelis daktiloya yazdı. «KURALLARI BDLDYORSUN. DAHA SONRA DENEYLER BASLAYINCA.»

Martin'den yana döndü. «Programı çok kolay ve başarıyla geliştirmemiz, bizleri araştırma alanındaki amaçlarımızı genişletmeye yöneltti. Fakat bu zamanla, yavaş yavaş ve yıllar sonra oldu. Beynin tanımadığımız son bölümlerini araştırmak için daha yüksek dozda radyoaktif vermek gereği bizi zorluyordu. Ne yazık ki, bazı hastalarımızda

yüksek doz rahatsızlıklar yarattı. Özellikle beyin sağ ve sol bölümlerini incelerken sorunlarla karsılaştık. Arastırmanın bu bölümü çok nazikti. Çünkü seçtiğimiz hastalarda, belirtileri dayanılır düzeyde tutabilmek için neden olduğumuz tahribatı dengelemek zorundaydık. Eğer üstünde deney yaptığımız kaside bulgular artarsa, hastaları buraya getirip arastırmanın ilk asamasından baslıyorduk.» Micha-els eliyle cam silindirleri gösterdi. «Ve en büyük buluslar burada, bu odada gerçekleşti. Tabii çalışmalara ilk adımımızı atarken bu denli ilerleyeceğimizi tahmin edememistik.»

«Peki, Marino, Lucas ve Liridquist gibi son hastalara ne oldu?»

«Ah, evet onlar, biraz heyecan yarattılar. Bunlar yüksek dozda radyoaktivite verilen hastalardı. Bulgular hızla belirmeye başlayınca, biz onları gözetim altına alana dek, hastalar başka doktorlara basvurdular. Fakat doktorlar tüm çabalarına rağmen, hastalığı asla tanımlaya-madılar. Özellikle Mannerheim.»

Martin ipin ucunu kaçırmıstı. Dyice saskındı. «Bu arastırmalarda Mannerheim yok mu?»

«Mannerheim'ı? Dalga mı geçiyorsun? Bu denli önemli, büyük projelere, onun gibi bencil piçlerin burunları sokulsun istenmez. Her asamayı kendi kisisel basarıları haline getirip ayrı bir ödül toplamak isterler.»

Philips gözlerini odanın içinde dolastırdı. Dehsete düsmüş ve sasırmıstı. Üniversitenin Sağlık Merkezinin göbeğinde, böyle korkunç bir olayın gelismesine olanak yoktu. Martin, «Beni en çok sasırtan sey,» dedi. «Yakanı bu isten kurtarman. Yani demek istiyorum ki, farmokolo-jideki zavallı piçin biri, fareye yanlış tedavi uygularsa, Hayvanları Koruma Derneği garibin ensesine biniverir.»

«Çok yardım gördük. Dısardaki adömtarın FBI ajanları olduklarını biliyorsun.»

Phil.ps ters ters Michaefs'a baktı. «Bunu bana anımsatmana gerek yok. Biliyorsun

beni öldüreceklerdi.»

328 —

329 —

«Çok üzgünüm. Bana telefon edene dek basma gelenlerden haberim yoktu. Bir yHddn beri gözaltında tutuluyorsun. Fakat bunu bama senin güvenliğin için yaptıklarını söylemişlerdi.» Martin'nin dili tutuldu. «Gözaltında mıydım?» «Hepimiz. Philips sana bir sey söyleyece-'ğim. Bu arastırmaların sonuçları toplumun tüm yapısını kökünden değistirecek. Olayı dramatize ettiğimi düşünme. Dlk zamanlar ufak bir projeye deneylere basladık. Fakat ilk elde ettiğiniz sonuçların patentlerini aldık. Bu basarımız, büyük bilgisayar firmalarının bizleri arastırmalar için para ve yardım yağmuruna boğmalarına neden oldu. Buluslarımızda ne kadar ilerlediğimiz umurlarında değildi. Bizden istedikleri tek sey sonuçtu. Ve bize yardım etmek için âdeta birbirleriyle yansa girdiler. Fakat sonunda kaçınılmaz bir durum gelip çattı. Dördüncü kusak bilgisayar üretmemize ilk

büyük istek, Savunma Bakanlığında geldi. Elimizdeki bilgiler silahlanma kavramını temelinden değiştirdi. Küçük yapay akıl birimini, yazılı moleküller bellek, depolama sistemiyle birleştirip ilk gerçek düşünen füze yönlendirme sistemini geliştirdik. Simdi ordunun elinde ilk 'düşen füzeler' var. Atom güçlerinin bulunusundan bu yana savunma alanında yapı lam en büyük asama. Ve hükümet, buluslarımızın temelini nelere dayandığına, bilgisayar firmalarından dama az ilgi gösteriyor. Dsteseler de istemeseler de, ellerindeki en yüksek düzeydeki güvenlik kuvvetlerini bizi korumak için seferber ettiler. Atom bombası yapımındaki Manhattan projesi, bize sağlanan güvenlik yanında hiç kalır. Bu odaya cumihuroaskam bile giremez. Hepimiz gözaltında tutuluyoruz Dıscrdaki adamlardan çoğu paranoyak. Her gün burasının Rus baskınına uğramasından korkuyorlar. Dün gece senin çılgın gibi davrandığını ve güvenliği tehdit ettiğini söylüyorlar. Fakat ben. onları bir noktaya kadar kontrol altında tutabilirim. Sorunun temeli sana dayanıyor. Kararı sen vereceksin.»

Martin bitkinlikle, «Ne kararı?» dedi.

«Bu büyük olayı sadece kendine saklayıp korkunç sır içinde yasayabilecek misin? Geçirdiğin sokun derecesini anlıyorum. Açık konuşmak gerekirse, yaptığımız araştırmalardan sana söz etmeyi asla düşünmüyordum. Fakat hayatını tehlikeye atıp kendini ortadan kaldıracabilecek kadar bilgi sahibi olduğun için her şeyi açıkça bilmeni istedim. Beni dinle, Martin. Bilgileri dışında, onların onaylarını almadan, insanlar üstünde deneyler yapmanın, özellikle onları kurban etmenin, geleneksel tıp ahlâkına aykırı olduğunun farkındayım. Fakat sonuçların da yöntemlerimizi haklı çıkaracağına inanıyorum. On yedi genç kadın bilinçlerinin dışında yasamlarını feda ettiler. Bu doğru. Ama bu fedakârlık bir ilke uğruna yapıldı. Üstün bir toplum yaratıp Amerika Birlesik Devletleri'nin gelecekteki savunma üstünlüğünü sağlamak için yapıldı. Her özne, kendi yönünden büyük özverilerde bulundu. Fakat iki yüz milyon Amerikalının geleceğini düşününce, yapılan özveriler, toplu iğne bası gibi minicik kalıyor. Her yıl kendi arzularıyla canlarına kıyan genç kadınların sayılarını düşün. Ya da yılda trafik ve diğer kozalarda kaç kisinin öldüğünü biliyor musum? Oysa buradaki on yedi kadın topluma büyük bir katkıda bulundular. Ve kendilerine hep sefkatle davrandı. Çok iyi ba— 330 —

^331

kıldılar ve hiç acı hissetmediler. Tam tersine büyük bir zevk içinde yasadılar.»
«Bunu kabul edemem. Niçin beni öldürmelerine göz yummadın?» diye Philips yorgun sesle konustu. «Böylece vereceğim karardan endise duymazdın.»
«Philips, senden hoslanıyorum. Dört yıl birlikte çalıştık. Zeki bir adamsın. Yapay akıl

gelistirmesinde yaptığın ve yapacağın katkıların sonu yok. Özellikle radyoloji alanındaki tıbbi atılımlar, bu operasyonu gizli tutmamıza yarıyor. Sana gerek duyuyoruz Philips. Tabii bu, sensiz yapamayacağımız anlamına gelmez. Hiçbirimiz yerine konulmaz değiliz ama sano yine de gerek var.»

Philips, «Bana gerek yok,» dedi. «Seninle tartışmak istemiyorum. Ama sana gerek duyduğumuz bir gerçek. Bir noktayı daha vurgulamak istiyorum. Artık deneylerimizde insanları kullanmamız gerekmiyor. Aslında, bu büyük projenin deneme evresi pek yakında sona erecek. Dstedğimiz bilgileri elde ettik. Simdi bu görüş ve bilgileri elektronik hale çevirmek •gerekıyor. Dnsan üstünde yapılan deneyler sona erdi.»

Philips, «Bu projeye kaç araştırmacı katıldı?» diye sordu.

Michael övünçle, «Programın en güzel yanı bu,» dedi. «Projenin büyüklüğüne göre çalışan personel sayısı çok az. Bir fizyolojist takımı, bilgisayarlılar ve mesleklerinde yetenekli birkaç hemsireden başka kimse yok.»

Philips, «Hiç doktor yok mu?» diye sordu.

Michaels güldü. «Nöroradyolojistlerden bir doçent doktor var.»

Dki adam birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken uzun bir sessizlik oldu.

Michaels, «Bir nokta daha var,» dedi. «Yeni bilgisayar teknolojisindeki tıbbi asamaıar, açıklanıp kanıtlanınca, bütün ödülleri sen alacaksın.» Philips, «Bana rüsvet mi teklif ediyorsun?» diye sordu. «Hayır. Gerçek bu. Sen Amerika Birlesik Devletleri'nde tıbbi araştırmalardaki en

ünlü kişi olacaksın. Tüm radyoloji alanı senin denetiminde programlanacak. Böylece bilgisayarlar hastalık tanılarını yüzde yüz yanılmaksızırı, büyük bir yetenekle yerine getirecekler. Dnsanlığa sağlanacak en büyük yarar bu. Bir kez sen bana en iyi radyologların bile tanıları yüzde yetmiş beş dolayında yanılmadan okuyabildiklerini söylemistin. Son bir şey daha var...» Martin gözlerini yere indirip âdeta utanır gibi huzursuzca ayaklarını oynattı. «Az önce söylediğim gibi, ajanları belirli bir noktaya kadar idare edebilirim. Eğer birisi seni güvenlik için tehlikeli görmeye baslarsa yönetim benim elimden çtkar. Ne yazık ki, şimdi Denise Sanger de istemeden ise karışmış durumda. Araştırmanın özelliklerini bilmiyor ama, projeyi tehlikeye atacak kadar yeterli bilgiye sahip. Diğer bir deyişle, eğer bu programı kabul etmezsen, sadece sen değil. Denise de ortadan kaldırılacak. Ve ben bu konuda söz sahibi değilim.»

Denise'in ölüm tehlikesiyle yüz yüz© olduğı açıklanınca, Philips yine korkunç bir öfkeye kapıldı. Tüm içini nefret doldurdu. Kendini zorlayarak, öfkeden gözleri dönmüş halde önüne gelene saldırmaktan kendini alıkoydu. Tükenmişti. Vücudundaki sinirler kopacak kadar ge

332 —

333 —

rilmislerdi. Tüm gücünü toplayıp duygusallığa kapılmadan akılcı yoldan düşünmeye kendini zorladı. Ve düşündü. Projenin arkasına gizlenen gücün büyüklüğüyle yüz yüze gelince, karşı koymanın anlamsızlığı artında eziliverdi. Philips kendisini feda edebilirdi ama Denise'i edemezdi.

Michaels elini Philips'in omzuna koydu. «Evet Martin? Sanırım her şeyi açıkladım.

Buna karşılık ne diyorsun?»

Martin, «Seçme hakkım yok sanırım,» dedi.

Martin, «Evet var,» dedi. «Fakat çok küçük. Denise’i ve seni sıkı bir göz hapsine alacaklarından şüphe yok. Öyküyü basına yayı da Senatoya açıklamaya fırsat vermezler. Her olasılığa karşı planları var. Denise ile birlikte yaşam kurmak veya acımasız ani bir ölüm arasındaki seçeneğini yap. Böyle açık konuştüğüm için kendimden öğreniyorum. Eğer benim umut ettiğim yolu seçecek olursan, Denise’e Savunma Bakanlığının isteği

üzerine araştırmalar yaptığımızı ve senin güvenliği tehlikeye soktuğunu sanarak yanlışlıklarını söyleriz. Olaydan kimseye söz etmeyeceği üstüne yemin ettirir, konuyu kapatırız. Biyolojik bulguları, Denise’den gizleme sorumluluğunu sen taşıyacaksın.»

Philips derin bir soluk alıp önündeki cam silindirlere arkasını döndü. «Denise nerede?»

Michaels güldü. «Beni izle!»

Kasa gibi çift kapılı odadan çıkıp, anfilere geçtiler, iki erkek loş koridorda ilerleyip eski tıp okulunun yönetmenlik ofisine girdiler.

«Martin!» diye Denise bağırdı. Diki ajanın arasında oturduğu katlanır koltuktan ayağa fırladı. Kollarını Philips’in boynuna dolayıp ağlamaya başladı. «Neler oluyor?» diye hiçkırkırdı.

Martin konuşamıyordu. İçinde biriken duygular Denise’i görünce sevince dönüşmüştü. Denise güvencede ve yasıyordu. Onu öldürtmek sorumluluğunu nasıl yüklenebilirdi?

Denise, «FBI senin tehlikeli bir vatan haini olduğuna beni inandırmaya çalıştı,» dedi. «Söylediklerinin tek kelimesine inanmadım. Onların bana yalan söylediklerini açıkla. Her şeyin korkunç bir düş olduğunu anlat.»

Philips gözlerini kapadı. Tekrar gözlerini açtığı zaman, kendisinde konuşacak gücü bulmuştu. Denise’in yaşamını kendi ellerinde tuttuğunu biliyordu. Kelimeleri özenle seçip ağır ağır konuşmaya başladı. Simdilik örülen tuzağa düşmüştü. Ama günün birinde, belki yıllar sonra bile olsa, ellerinden ıktutulacaktı. Philips, «Evet,» dedi. «Hepsi kötü bir düştü. Korkunç bir yanlış. Fakat hepsi artık sona erdi.»

Martin, Denise’in çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve dudakları niddi öptü. Kadın erkeğine karşı duyduğu nislerde yanılmadığı güvencesiyle, onun öpücüğüne karşılık verdi. Philips’e güvendiği sürece emniyette olacağını biliyordu. Philips bir on yüzünü kadının saçlarının arasına gömdü. Eğer bireysel yasamın önemi varsa, Denise’in yaşamı herkesinden çok değerliydi.

Denise, «Artık sona erdi,» diye yineledi.

Philips kadının omzunun üstünden Michale’ets’o baktı. Bilgisayar uzmanı beğeniyle basını salladı. Fakat Martin olayların asla sona ermediğini biliyordu!...

ON DKDNCD BÖLÜM

NEW YORK TDİMES

(A.P. STOCKHOLM)

BDRBDLDMADAMININ DSVEÇ HÜKÜMETDNDEN SDYASD SIĞINMA HAKKI DSTEMESD BDLDM DÜNYASINDA SOK YARATTI.

Son zamanlarda yaptığı bilimsel araştırmalarla uluslararası büyük’ün kazanan Dr.

Martin Philips, dün öğlenden sonra' Dsveç'te esrarengiz sekilde ortadan kaybolmustur. Ünlü Carolinsha Enstitüsünde öğle saatiyle birde konferans verecek olan nöroradyolojist, salonu tıklım tıklım dolduran dinleyicilerini düş kırıklığına uğratmıştır. Ünlü bilimadamının dört ay önce evlendiği karısı Denise Sanger de kendisiyle birlikte kaybolmustur.

Altı ay önce Dr. Philips'in akıllara' durgunluk veren tıbbi buluş ve yenilikleri açıklamaya başlamasından beri, kendilerine gösterilen yakın ilgiden çiftin sıkılıp inzivaya çekildikleri ilk akla gelen düşüncedir. Fakat kısa süre sonra çiftin güvenlik kuvvetlerince büyük bir ilgiyle korunduğu anlaşıncı, bu düşünce değerini yitirmiştir. BilimoçtoıTM ve karısıım Dsveç polisinin isbir

335 —

ligiyle ortadan kaybolduklarına inanılmaktadır.

Dısislerinde yaptığımız araştırma I arsa sinir bozucu bir sessizlik içinde sonuçlanmıştır. Amerika Birlesik Devletleri hükümetindeki yüksek düzeyde bazı kisilerin de heyecan verici olaya doğrudan doğruya isimlerinin karışması olayın ulastığı boyutları genişletmiştir.

Elle tutulur hale gelen uluslararası heyecan, Dsveç yetkililerince hazırlanıp dün gece yansı yapılan asağıdaki açıklama sonucu son haddini bulmustur.

«Dsveç yetkilileri. Dr. Martin Philips'in istediği siyasi sığınma hakkını kendisine tanımışlardır. Doktor ve karısı yetkililerce gözaltında tutulmaktadırlar. Yirmi dört saat içinde Dr. Philips'in kısaca; kaleme aldığı bildiride, tıbbi araştırmaların kalkan ya pılarak insan haklarının nasıl korkunç sekilde ihlâl edildiği kamuoyuna açıklana caktır. Bugüne dek Dr. Martin Philips, Amerika^ Birlesik Devletleri hükümetini de içine alan, saklı hakları koruyan bir kon-sorsyum tarafından, düşüncelerimi ve bil diklerini kamuoyuna açıklamamaya' zorlanmıştır.

Bu belge topluma açıklanınca1, Dr. Philips Dsveç televizyonunda bir basın toplantısı yapacaktır.»

Dnsan haklarının büyük çapta ihlâlinin ne anlama geldiği kesinlikle bilinmemektedir. Fakat Dr. Philips'in ortadan kaybolmasıyla' birbirini izleyen garip olaylar zinciri ciddi düşüncelere yol açmaktadırlar. Dr. Philips'in uzmanlık olan

336 —

tıbbî görüntülerin, bilgisayarlarla1 belirlenmesi, bilim ahlâkına karşı büyük bir saygısızlık

olarak nitelendirilmektedir. Bununla birlikte, Dr. Philips'in ulaştığı ün (Bu yıl diğer saygıdeğer araştırmacılar tarafından verilen aylarla Nobel Tıp Ödülünü kazanması kaçınılmazdı) büyük bir kitlenin kendisini izleyip inanacaklarını garanti etmektedir. Olayın Dr. Philips'in ahlâk anlayışını ne denli etkilediği, biimaddıranın attığı dramatik adımla meslek hayatını ne denli tehlikeye atmasından açıkça belli olmaktadır. Ayrıca, Tıp Dünyasında kendi alanında, bir Watergate rezaletine karşı başı sıkı kalamayacağını meydana koymaktadır.

SON